ஆத்ம சிந்தனை

ராஜாஜி

வானதி பதிப்பகம்

9/1

ஆத்ம சிந்தனை

ராஜாஜி

வானதி பதிப்பகம்
13, தீனதயாளு தெரு
தி.நகர், சென்னை-17

ஏழாம் பதிப்பு: மார்ச், 1971
எட்டாம் பதிப்பு: ஏப்ரல் 1978
ஒன்பதாம் பதிப்பு: மார்ச் 1980
பத்தாம் பதிப்பு: மே 1985

திருநாவுக்கரசு தயாரிப்பு

விலை ரூ. 5-00

குருகுலம் பிரிண்டர்ஸ், வேதாரண்யம். போன் 27-A

9/11

௦

மெய்ப்பொருள்

நமது உபநிடதங்களும், பகவத் கீதையும் வேதஞான நூல்களும், நம் நாட்டவரின் ஆத்ம ஞானப் பயிற்சிக்குரிய அரிய செல்வங்கள். ஆத்ம ஞானத்தைப்பற்றி ஆராய்வதில் நாடு மொழி என்ற பாகுபாடு கொள்வதில்லை நாம்.

''எப்பொருள் யார்யார் வாய்க் கேட்பினும் அப்பொருள்
மெய்ப்பொருள் காண்ப தறிவு''

என்ற வள்ளுவர் வாக்கினைப் பின்பற்றுகிறவர்கள்.

சுமார் 1800 ஆண்டுகளுக்கு முன் ரோமாபுரியை ஆண்டுவந்த சக்கரவர்த்தி மார்க்க அரேலியருடைய ஆத்ம சிந்தனையைப் படிக்கும் போது நமக்கு உள்ளத் தெளிவும் தீர்க்கதரிசனமும் ஏற்படுகின்றன. நமது வேத நூல்கள் தரும் மெய்ப் பொருளின் சாரத்தையே வேறு வடிவில் தெளிவான முறையில் மார்க்க அரேலியர் ஆத்ம சிந்தனையில் தம்முடைய மனத்திற்குப் போதிக்கிறார். அதே போதனைகளை நாம் எல்லோரும் நம்முடைய மனத்திற்குப் போதித்துக் கொண்டால் அதன்படி சிந்தை தெளிந்து ஒழுக முற்பட்டால் நம்மைச் சூழ்ந்திருக்கும் பொய்மைப் பேய்களைப் பிளந்தெறியலாம்.

ராஜ ரிஷியான மார்க்க அரேலியருடைய ஆத்ம சிந்தனை எத்தனையோ மொழிகளில் வெளி

யாகியுள்ளது என்றாலும், தமிழுக்குத் தனிச் சிறப்புக் கிடைத்திருக்கிறது.

சக்கரவர்த்தி மார்க்க அரேலியருடைய உள்ளத்தை முற்றும் உணர்ந்த ஞானச்சக்கரவர்த்தி இராஜகோபாலாச்சாரியார் அவர்களின் பொற்கரங்களினால் நமக்கு "ஆத்ம சிந்தனை" எனும் ஞான விளக்குக் கிடைத்திருக்கிறது.

தமிழர்களாகிய நாம் பெரும் பாக்கியசாலிகள்.

மூதறிஞர் ராஜாஜி அவர்களின் நூல்களை வானதி பதிப்பகத்தின் வாயிலாகத் தொடர்ந்து வெளியிடும் பாக்கியத்தை அளித்த அறிவுலகமேதை ராஜாஜி அவர்களுக்கு என்து நன்றி கலந்த வணக்கம் உரித்தாகுக.

ஏ. திருநாவுக்கரசு
வானதி பதிப்பகம்

ரோமாபுரிச் சக்ரவர்த்தி
மார்க்க அரேலியருடைய

ஆத்ம சிந்தனை

காலையில் எழுந்ததும் அடியிற் கண்டபடி உனக்குள் சிந்தித்துக்கொள் :—

1

இன்று நான் கலகக்காரனைக் காண்பேன். குரூரமான இம்சையைப் பார்ப்பேன். நன்றி கெட்டவனைக் காண்பேன். மரியாதையற்றவன், மோசக்காரன், பொருமைக்காரன் முதலிய எல்லோரையும் சந்திப்பேன். அவர்கள் குற்றங்களுக்கெல்லாம் காரணம், நன்மை தீமை அறியாத அவர்களுடைய அறியாமையேயாகும். ஆனால் நானோ நன்மை தீமைகளை நன்கு அறிவேன். நன்மையில் எனக்கு அழகு தோன்றுகிறது. தீமையில் அழகின்மையும் அவலக்ஷணமும் காண்கிறேன். என்பால் ஒருவன் தீங்கு செய்தால், அவன் எனது உறவினன் என்பது எனக்குத் தெரியும். உடல் உறவால் உடன் பிறந்தானல்லனாயினும் ஆன்ம நேய ஒருமைப்பாட்டால் அவன் எனக்கு உடன் பிறந்தவனே. பரம்பொருளில் ஒரு பாகம் நம்மிருவர் உள்ளத்திலும் இருக்கிறதல்லவா? அவன் எனக்கு என்ன தீங்கு செய்ய முடியும்? என்னைத் தவிர, யாரும் என்னைக் கெடுக்க முடியாது. தீங்கிழைப்பவன் எனது தம்பியே யாதலின் அவன்மீது நான் கோபமோ, வெறுப்போ கொள்ளலாகாது.

உலகத்திலுள்ள நாம் எல்லோரும் ஒன்றுபட்டு வாழப் பிறந்திருக்கிறோம். உடலிலுள்ள கைகளும், கால்களும் கண்ணிதழ்களும் மேல்வரிசை கீழ்வரிசைப் பற்களும் போல, நாமும் ஒன்றுபட்டு உழைக்க வேண்டும். இக் கடமையை மறந்து ஒருவருக்கொருவர் மாறாக வேலை செய்வது இயற்கை அமைப்புக்கு முரணாகும். வெளியே காட்டாமல் ஒருவன்மீது உள்ளத்தில் கோபமாவது வெறுப்பாவது கொள்வதும் முரண்படுவதே யாகும்; இயற்கையமைப்பின் உடன்பாட்டுழைப்பு ஆகாது.

2. "நான்" என்று சொல்லும் இவ்வுருவம் உண்மையில் தசை, மணம் இவற்றின் கூட்டுறவே. ஆகையால் எக்கணமும், இப்பொழுதும்கூட இறக்கும் தருணமே என்று கருது. இவ்வூனுடலைப் பெரிதாகக் கருதாதே. உடல் என்பது ரத்தமும் எலும்பும் தசையும் இவ்வளவே; வேறல்ல உயிரும்தான் என்ன? வெறும் காற்றேயாகும். இப்பொழுது இருந்த காற்று அடுத்த கணத்தில் இல்லை. அது மாறி மாறி உட்சென்று வெளியே வருகின்றது.

உடலும் உயிரும் தவிர்த்து, சரீரத்தை ஆண்டுவரும் உள்ளமே எஞ்சி நிற்கிறது. சிந்தித்துப்பார். உனக்கு வயதாய் விட்டது. ஏன் இந்த மனம் அடிமைப்பட்டுக் கிடக்க வேண்டும்? இங்கும் அங்கும் அலை கடலில் அலையும் துரும்புபோல் ஏன் அல்லற் படவேண்டும்? உலகத்தில் உடன் பிறந்த மக்களைப்பற்றி ஒரு நினைவுமின்றி உனக்கு நேர்ந்த விதியைப்பற்றி ஏன் வருந்த வேண்டும்? வரப் போவதைப் பற்றி ஏன் கவலைப்பட வேண்டும்?

3. உலகத்தின் நன்மைக்கே எல்லாம் நடக்கிறது. பூத அணுக்கள் சேருவதும் பிரிவதுமே எல்லாப் பொருள் களின் தோற்றத்துக்கும் காரணம், அணுக்களாலான மக்கள் தேகங்களும் போவதும் கூடுவதும் பிரிவதும் உலக அமைப்புக்கு அவசியமாகும். விதிவசத்தால் நடப்பதுங்கூட உலக அமைப்புக்கு வேண்டியதே யாகும்.

சகலமும் தெய்வாதீனமே. அதற்கு மாருக ஓர் அணுவும் அசையாது. உலகத்தின் ஒரு பாகமாகிய நீ உலகத்திற்காக நடக்கும் எதையும் துக்கமாக எண்ணக்கூடாது. உலக அமைப்பைக் காப்பதற்கு வேண்டியதும், உலக அமைப்பில் இயல்பாய் உண்டாவதுமான ஒரு நிகழ்ச்சியை அந்த அமைப்பில் ஒரு பகுதியான நீ நன்மையென்றே கருத வேண்டும். உலகத்திலிருக்கும் எல்லாப் பொருள்களுக்கும் சதா காலம் உருவம் மாறி வருவதும் சிதைவு படுவதும் இயல்பாகும். அப்படிச் சிதைவு படுவதும் மாறுவதுமே உலகத்திற்கு உயிராகும். இந்த உண்மையை அறிந்து நீ சாந்தி அடையவேண்டும். இந்தத் தத்துவத்தைக் கொண்டு உன் வாழ்க்கையையும் நடத்த வேண்டும். புத்தகப் படிப்பைத் தள்ளு. அது உதவாது. மரணத் தறுவாயில் கற்றதும் கேட்டதும் திருப்தி அளியாது. அடைந்த சுகங்களைப்பற்றித் தெய்வத்திற்கு உண்மையில் நன்றி உள்ளவனுனல், பட்ட துன்பங்களெல்லாம் உலக அமைப்பில் இன்றியமையாத நிகழ்ச்சிகள் என்று உணர்ந்து, சாந்த சிந்தனையுடன் உயிர் விட வேண்டும்.

4. மனத்தை உறுதிப்படுத்தாமல் நீ எத்தனை நாட்கள் கழித்திருக்கிருய்? எவ்வளவு காலத்தை வீணுக்கியிருக்கிருய்? நினைத்துப் பார். இனி தாமதிக்கக் கூடாது. இப்போதாவது உண்மையை அறிந்து சாந்த நிலையை அடைய வேண்டும். உன்னை ஒரு பாகமாகக்கொண்ட இந்த உலக அமைப்பு எத்தகையது? அந்த அமைப்பை நடத்தும் பராசக்தி எது? அந்தச் சக்தியிலிருந்து நீ பறந்ததோர் பொறி. உனக்குள்ள காலம் மிகக் குறுகியது. அதற்குள் ஞானவெளிச்சத்தை, உள்ளே விட்டு உன் புத்தியை மூடிக் கொண்டிருக்கும் இருளை நீக்கிக்கொள்ளாவிடில் உனக்குள்ள ஆயுள் முடிந்தே போகும். அவகாசமே இராது.

நல்ல குலத்தில் பிறந்த நீ, மானிட ஜன்மம் எடுத்த நீ உனக்கென்று அமைந்த காரியத்தை, தருமமும் ஆடம்பர

மற்ற பெருந்தன்மையும் பொருந்திய முறையில் செய்து முடிப்பாயாக. ஜீவகாருண்யம், சுதந்திரம், நியாயம் இம்மூன்றையும் புறக்கணிக்காத முறையில் செய். அதனுல் சாந்தி பெறுவாய். இது என் கடைசி வேலை, இதனுடன் என் ஆயுள் முடிந்தது என்று எண்ணி ஒவ்வொரு வேலையையும் செய்து முடிப்பாயாக. புத்தியைக் கெடுக்கும் ராகத் துவேஷாதிகளை விட்டு, ஆணவம், பொய்வேஷம், தெய்வத் தின் பேரில் அதிருப்தி, இந்த உணர்ச்சிகளுக்கு இடம் கொடாமல் உன் கடமைகளைச் செலுத்து. தருமத்தினின்று பிறழாமல் உள்ளத்தில் அமைதியை நிறுத்திக்கொண்டு வாழ்க்கையை நடத்தல் உண்மையில் மிக எளிது என்பதைக் காண்பாய். இதற்குமேல் ஒன்றும் சொல்ல வேண்டிய தில்லை.

ஐயோ மனமே, கேட்டையே தேடுகிருயே! இதற்கு முடிவு இல்லையா? உன் ஆன்மாவுக்காக நல்லது செய்து கொள்ள உனக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் காலம் தீர்ந்து போய்விடுமே! உன் வயது என்ன? அந்திய காலம் கிட்டிவிட்டதே. இன்னும் உனக்கு அறிவு வரவில்லையே! உன் உள்ளத்தை அநாதையாக விட்டுவிட்டு மற்றவர்கள் உள்ளத்தை நம்பிப் பிழைக்கப் பார்க்கிருயே, மூடமனமே!

புற உலகத்தில் இதுவும் அதுவும் உன் உள்ளத்தை துன்புறுத்துகிறதா? ஏதேனும் நல்ல காரியத்தில் உள்ளத்தைச் செலுத்தித் துன்பத்தை மறப்பாயாக. ஆனுல் வாழ்க்கையின் உண்மைப் பொருளை அறியாமல் இதுவும் அதுவும் செய்வதில் உயிரை மாய்த்துக்கொண்டு அமைதியிழந்து போவது மதியீனம். எல்லாக் காரியங்களும் எல்லா எண்ணங்களும் ஒரு தருமத்திற்குள் அடங்கி நிற்கும் படிச் செய்துகொள்வாயாக. அதுவே அமைதிக்கு வழி.

மற்றவர்கள் உள்ளத்தில் என்ன நடைபெறுகிறது அவர்கள் என்ன நினைக்கிருர்கள், அவர்கள் என்ன

நினைக்கவில்லை என்றிவ்வாறு கவலைப்பட்டுச் சாவதில் துக்கமே விளையும். உள்ளத்தைச் சுத்தமாக வைத்துக் கொள். அதுவே சுகம். தன் உள்ளத்தின் நிலையைக் கவனியாமல் மற்றவர்களைப் பற்றிக் கவலைப்படுகின்றவனுக்குச் சுகமில்லை.

கோபத்தினால் செய்யும் அக்கிரமங்களைவிட ஆசையினால் செய்யும் அக்கிரமங்களில் பாபம் அதிகம். கோபத்துக்கு இரையானவன், அதனாலேயே ஓரளவு துன்பப்படுகிறான். மதியை இழக்கும்போது அவன் உள்ளமும் நோவு அனுபவிக்கிறது. காம வேகத்துக்கு ஆளாகியோ, வேறு ஆசைகளால் தூண்டப்பட்டோ ஒருவன் செய்யும் குற்றத்தில் இது கிடையாது. நோதல் இன்றி, பாபகாரியம் செய்கின்றான். ஆகையால் அதுவே பெரும் குற்றம்.

5. எப்போதும் மறவாமல் நினைவில் வைக்க வேண்டியது இது. ''உலகம் முழுவதும் ஒரு ஜீவ அமைப்பு. அதன் இயல்பு என்ன? அந்த உலக அமைப்பில் ஒரு பாகமாகிய ''நான்'' என்பதன் இயல்பு என்ன? அதற்கும் இதற்கும் என்ன பரஸ்பர சம்பந்தம்? சமஸ்த ரூபத்திற்கும் நான் என்னும் இந்தப் பகுதிக்குமுள்ள சம்பந்தத்தை அறிய வேண்டும். அந்த சமஸ்த ரூபத்தின் இயல்புக்கு இசைந்தே அதன் பகுதியாகிய நானும் நடந்துகொள்ள வேண்டும். அந்த ஜீவ சம்பந்தத்திற்கும் இதற்கும் எதுவும் தடையாக இருக்கக் கூடாது.

6. எந்த நிமிஷத்தில் உயிர் நீங்கிப் போகவேண்டுமானாலும் அதற்குச் சித்தமாய் இருக்குமாறு எல்லா விஷயங்களிலும் உன் எண்ணமும் பேச்சும் செயலும் இருக்க வேண்டும்.

உயிர் நீங்கிப் போவதில் என்ன துன்பம்? மனிதர்களைவிட்டுத் தேவர்களுடன் வாழ்வதில் என்ன கஷ்டம்? மனிதர்கள் தீங்கிழைப்பார்கள். தேவர்கள் தீங்கிழைக்க மாட்டார்கள். தேவர்கள் இருப்பது உண்மையல்லவென்றாலும், அல்லது அவர்கள் இவ்வுலகத்தை நடத்துவது பொய் என்றாலும், அப்போதும்தான் என்ன? தெய்வத்தால் நடத்தப்படாத உலகத்தில் உயிர் நீங்கிப் போவதில் துன்பம் என்ன? ஆனால் உண்மை இதுவல்ல. உலகம் கடவுளால்தான் நடத்தப்படுகின்றது. மேலும் மனிதன் துன்பத்தில் அகப்பட்டுக் கொள்ளாமல் தன்னைத்தான் காப்பாற்றிக் கொள்ள அவனுக்குப் பூரண சுதந்திரமும் உபாயங்களும் கடவுள் கொடுத்திருக்கிறார். எது உண்மையில் தீங்காகுமோ, அதிலிருந்து தன்னைத்தான் காப்பாற்றிக் கொள்ள மனிதனுக்கு வழியுண்டு. எந்தத் தீங்குகளைத்தான் நீக்கிக்கொள்ள முடியாதோ அவை அவனுக்கு உண்மையான துன்பங்களாய் இருந்தால், அவைகளினின்று தப்பவும் தெய்வம் மனிதனுக்கு வழி காட்டியிருக்கும். புற உலகத்திலிருந்து வரும் விஷயம் ஏதாயினும் அது ஆத்மாவைப் பாதிக்காது. ஒரு மனிதனுடைய ஆத்மாவைக் கெடுக்கக் கூடாத ஒரு விஷயம் எப்படி அவனுக்குத் துன்பமாகும்? ஒருவனுடைய ஆத்மாவைப் பாதிக்காத எதையும் உண்மையில் தீங்கு என்று சொல்ல முடியாது. தெய்வம் அவைகளை அறியாமல், அல்லது அறிந்து நீக்க முடியாமல், அல்லது அவைகளினின்று மனிதன் தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளத் தகுந்த உபாயம் தேடிக் கொடுக்க முடியாமல் விட்டுவிடவில்லை.

உலகத்தில் நல்லவர்களுக்கும் தீயவர்களுக்கும் வேற்றுமையின்றித் தாறுமாறாய்ச் சுகமும், துக்கமும் உண்டாகின்றன. இவை உண்மையான சுகமும், துக்கமுமானால் இவற்றைத் தடுக்கத் தெய்வத்தால் முடியவில்லையா? நல்லவர்களுக்கு சுகமும், தீயவர்களுக்குத் துக்கமும் உண்டாகுமாறு செய்ய முடியாமல் தெய்வம்

இப்படி விட்டு விடவில்லை. ஒவ்வொரு மனிதனுடைய சுகமும் துக்கமும் நன்மையும் தீமையும் அவனுடைய சுதந்திரத்தில் இருக்கின்றன. மதிப்பும் அவமதிப்பும் சுகமும் துக்கமும், செல்வமும் வறுமையும் மக்கள் குணத்திற்குத் தகுந்தபடி இராமல் தக்கவர்களுக்கும் தகாதவர்களுக்கும் நேர்கின்றன. ஆராய்ந்து பார்த்தால், இவைகளில் உண்மையான நன்மையும் கிடையாது; தீமையும் கிடையாது. அவைகளைக் கண்டு இவை நல்லவை, இவை தீயவை, இவை இன்பம், இவை துன்பம் என்று கருதலாகாது.

7. நமக்குள்ள அறிவை உபயோகித்து நாம் சிந்திக்க வேண்டும். உலகத்திலுள்ள பொருள்கள் எல்லாம் எவ்வளவு சீக்கிரம் அழிந்து போகின்றன? மனிதனுடைய தேகம் போகிறது: அழிந்து பஞ்ச பூதங்களுடன் சேர்ந்து மறைந்து அவனைப் பற்றிய நினைவு கூடச் சில நாட்களுக்குப்பின் இல்லாமற் போகிறது. உலக விஷயங்களின் உண்மை என்ன? சில நமக்குச் சுகம் தருவனபோல் ஏமாற்றி நம்மை வலையில் இழுக்கும். சில கஷ்டம் தருவனபோல் பயமுறுத்தும். சில நம்முள் அகங்காரத்தை உண்டாக்கும். இவை எல்லாம் உண்மையில் எவ்வளவு அற்பமானவை; பயனற்றவை; இழிவானவை; நிலையற்றவை. புகழ் என்பது உண்மையில் என்ன? எப்பேர்ப்பட்டவர்களுடைய மதிப்பும் பேச்சும் கூடிப் புகழ் என்பது உண்டாகிறது? மரணம் என்றால் என்ன? அதை நன்கு ஆராய்ந்தால், அது பிரகிருதியின் ஒரு இயல்பே தவிர வேறொன்றுமில்லை என்பது புலப்படும். இயல்பாய் நடக்கும் ஒரு விஷயத்தைக் கண்டு குழந்தைகள் அஞ்சும். அறிந்தவர்கள் ஏன் அதைக் கண்டு மனம் கலங்கவேண்டும்? மனிதன் இறப்பது இயல்பு மாத்திரமல்ல, இறப்பதால் பிரகிருதியில் புத்துயிர்கள் கூட உண்டாவதற்கு வழியாகும்.

அறிவாளியானவன் ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டியது இதுவே, "மனிதன் தெய்வத்தை எவ்விதம் அணுகுவான்? தன்னிலிருக்கும் எந்த அம்சம் தெய்விகமானது? ஒரு மனிதன் எந்த நிலையில் இருக்கும்போது அவனுடைய தெய்விகமான சுபாவம், மேலிட்டுத் தெய்வத்தை அணுகும்?"

8. உண்மையில் தன்னுடைய சுகத்திற்கு ஏது அல்லாத பல விஷயங்களில் மனத்தைச் செலுத்தியும் அயலான் மனத்திலுள்ள எண்ணங்களைத் தோண்டிப் பார்க்கக் கவலை கொண்டும் இருப்பவனுடைய நிலைமை வருந்தத் தக்க நிலையாகும். மனதைத் தனக்குள் செலுத்தி உள்ளே மறந்து கிடக்கும் ஆன்மாவைக் கண்டு கொண்டு அதற்கு உண்மையான தொண்டு செய்வதில் சிந்தனையைச் செலுத்துவதே வழியென்பதை அறியாமல் பல முயற்சிகளில் தலையிட்டுக் கவலைபடுகிறான். தன்னுள் மறைந்து நிற்கும் ஆத்மாவுக்கு நன்மை செய்து கொள்வது எப்படியென்றால் காமமும், அவிவேகமும், மனக்கலக்கமும் தன் உள்ளத்தில் சேராமல் காத்துக்கொள்வதே, விதியால் வந்த சுகமும், விலக்கமுடியாத துக்கமும் உலகத்தை நடத்தும் தெய்வம் கொடுத்த வரப் பிரசாதமென்று வணக்கத்துடன் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். மனிதர்கள் செய்த செயல்களை, அவை தனக்கு நன்மையேயாயினும் தீமையேயாயினும் உறவினர் செய்தது என்று விருப்பத்துடன் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். எவனாவது ஒருவன் உனக்கு ஒரு தீங்கிழைத்தால், நன்மை தீமை என்னும் வித்தியாசத்தை அறியாத ஒருவன் செய்த செயல் என்று அவன்பால் இரங்க வேண்டும். கண் தெரியாத குருடனுக்கு வெண்மை, கருமை என்பது தெரியாதல்லவா? அவனைக் கண்டு கோபிக்காமல் இரங்குவதைப் போல் நன்மை தீமை என்னும் வித்தியாசம் அறியாதவர்களைக் கண்டும் நாம் இரங்க வேண்டும் அல்லவா?

மூவாயிரம் ஆண்டுகள் பிழைத்துச் செத்தாலும் அல்லது முப்பதினுயிரம் ஆண்டுகளே பிழைத்தாலும் மரணம் என்பது ஒரு க்ஷணத்தைப் பற்றிய நிகழ்ச்சி. அதற்கு மேற்பட்ட விபத்தல்ல. கழிந்த காலங்கள் தீர்ந்து போயின. அவை உனதல்ல. வருங்காலம் உனதல்லவென்று சொல்ல வேண்டியதில்லை. கைக்கு வராத பொருளை ஒருவன் இழந்தான் என்ருல் பொருளற்ற பேச்சு ஆகையால் மரணத்தால் ஒருவன் இழப்பது அப்போது நிகழுங்காலமாகிய ஒரு கணமேயாகும். எவ்வளவு நீண்ட ஆயுளும் மிகக் குறைந்த ஆயுளும் ஒன்றேயாகும்; ஒவ்வொரு நாளும் தீர்ந்து தீர்ந்துபோய் எஞ்சி நிற்பது நிகழும் காலம் ஒன்றே. அது எல்லோருக்கும் ஓரளவு கொண்டதே. இதை உணரவேண்டும். தவிர, உலகத்தில் நாம் காணும் விஷயங்கள் அனைத்தும் திரும்பத் திரும்ப பழைய விஷயங்களேயாகும். புதியதொன்றுமில்லை. ஒன்றையே நூறு வருஷம் பார்த்தால் என்ன? இருநூறு வருஷம் திரும்பத் திரும்பப் பார்த்தால் என்ன? இதற்காக மரணத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படுவானேன்? ஆயுளைப்பற்றி ஆசை கொள்வானேன்?

எந்த நிகழ்ச்சியும் நாம் எவ்வாறு பயன்படுத்துகிருேமோ அதன்படி நல்லதோ கெட்டதோ ஆகிறது. நம்முடைய புற நிகழ்ச்சிகள் நம்மை ஒன்றும் செய்ய முடியாது. அவற்றை எவ்வாருயினும் செய்துகொள்ளும் சக்தி மனதிற்கு உண்டு.

9. உலகம், அதிலுள்ள கோடிக்கணக்கான பிராணிகள், உயிரற்ற வஸ்துக்கள் இவை அனைத்தும் ஒன்றுக்கொன்று பரஸ்பர சம்பந்தத்துடன் அமைக்கப்பட்டுள்ள ஒரு அமைப்பாகும். உலகத்திலிருந்து ஒருவன் தன்னை வேறுபடுத்திக்கொண்டு வாழ்வது உடம்பில் ஒரு கொப்புளம் அல்லது பரு உண்டாவது போலாகும். சரீர சம்பந்தம் இருந்தும் அந்தச் சரீரத்தின் அமைப்பில் சரியாய்ச்

சேராமல் நோய் இழைப்பது கொப்புளம் அல்லது புண். ஒருவன் உலகத்திலுள்ள ஜீவராசிகளுடன் ஐக்கியப்படாமல் தன்னை வேறுபடுத்திக் கொள்வதும் ஆத்மத் துரோகமாகும். இந்த உலகத்தில் ஒரு பாகமாகிய எனக்கு நேரிடும் எந்தச் சம்பவத்தைக் குறித்தும் நான் வருத்தப்படக்கூடாது. வருத்தப்பட்டால் உலக அமைப்பில் சேருவதற்கு இணங்காமல் உலகம் முழுவதும் அடங்கியுள்ள பராசக்திக்கு அது துரோகமாகும். ஒருவனைத் துவேஷித்தாலும், அல்லது ஒருவன்மேல் கோபங்கொண்டு தீங்கு செய்ய நினைத்தாலும் அது உலகத்தினின்று வேறுபடும் குற்றமாகும். நேர்ந்த இன்பத்தினாலாவது, துன்பத்தினாலாவது மனநிலை கெட்டால் அதுவும் துரோகமாகும். கபடம், பொய், மோசம் இவை கலந்த பேச்சும் செயலும் துரோகமாகும். பயனில்லாத செயலும் சிந்தனையும், குறிக்கோலற்ற வாழ்க்கையும் இவ்வாறே துரோகமாகும். எந்தச் சிறிய காரியத்தையும் மனத்தில் நிலைகொண்ட தருமத்தின்படி செய்யவேண்டும். அரசன் கட்டளைகளுக்கும் அமைப்புக்கும் கீழ்ப்பட்டு நாம் நடப்பதுபோல் பகுத்தறிவு உள்ள ஒவ்வொருவரும் எல்லா ஆட்சிகளுக்கும் மேலானதும் வழிகாட்டியுமான ஆட்சியும் அமைப்புமான இந்த உலக அமைப்பின் தெய்விக தருமத்தை அனுசரித்து நடந்துகொள்ள வேண்டும். இல்லாவிடில் பிரபஞ்ச ஆட்சிக்குத் துரோகம் செய்தவாருகும். அதனால் ஆத்மத் துரோகமுமாகும்.

10. மனிதனுடைய ஆயுளில் கழிந்த காலம் போக உண்மையில் இருப்பது ஒரு கண நேரமே. வாழ்வு என்பது ஆற்று நீரைப்போல ஓடி ஓடி, கழிந்துபோகும் ஒரு நிகழ்ச்சியே. அவன் மனத்தைக் கவரும் விஷயங்களும் நிலையற்றவை. மனிதனுடைய உணர்ச்சியும் தெளிவற்றது, உடலும் அழிந்துபோகும் பொருள்களால் ஆக்கப்பட்டது. மனமும் ஆற்றோட்டத்தில் ஒரு சுழி போன்றது. விதியும் அறியக்கூடாதது. புகழும் அறிந்தோர் ஆக்குவ

தல்ல, ஒழுங்கற்றது. சுருங்கச் சொல்லின் உடலுக்குச் சம்பந்தப் பட்டதெல்லாம் நீரோட்டம், மனத்துக்குச் சம்பந்தப்பட்டதெல்லாம் நிலையும் உருவமுமற்ற கனவு ஆயுள் நாளெல்லாம் ஒரு போராட்டம், அல்லது தேசாந் திரியின் யாத்திரை. இறந்த பின் அடையும் புகழும் வெறும் அந்தகாரம். இவற்றினிடையில் மனிதனுக்கு எது வழிகாட்டியாகும்? ஞானம் ஒன்றே. இந்த ஞானம் எதுவென்றால், ஒவ்வொருவன் உள்ளத்திலும் குடிகொண் டிருக்கும் தெய்வத் தன்மையுடைய ஆத்மாவுக்குத் தீங்கு நேரிடாமல் சுத்தமாக வைத்துப் பாதுகாப்பதே. சுகத் திற்கும் துக்கத்திற்கும் மேலாக ஆத்மாவை நிறுத்தி வைப்பதே ஞானமாகும். பயனில்லாச் செயல், மோசம், கபடம் இவைகளைச் செய்யாதிருத்தலே ஞானம், தனக்கு மற்றொருவன் இது செய்யவேண்டும், இது செய்யாமல் ஒழியவேண்டும் என்று எதிர்பாராதிருத்தலே ஞானம். எது நேரிட்டாலும் எந்தக் கடவுள் என்னைப் படைத் தாரோ, அல்லது எந்தப் பிரகிருதி அமைப்பில் நான் ஒரு பாகமாய்ப் பிறந்தேனோ, அந்தத் தெய்வம், அந்தப் பிரகிருதியே அதற்குக் காரணமென்றறிந்து, நேரும் சுகம் துக்கம் இரண்டையும் வருத்தமின்றி ஒப்புக் கொள் வதே ஞானம். முடிவில் சாந்த சித்தத்துடன் மரணத்தை எதிர்கொள்வதே ஞானமாகும். மரணம் என்றால் என்ன? எந்த மூலதாதுக்கள் சேர்ந்து உடல் உண்டாயிற்றோ அந்தந்தத் தாதுக்களாக மறுபடி உடல் பிரிந்து போவதே மரணம். இதைக் கண்டு ஏன் கலங்க வேண்டும்? நாம் யார்? சில தாதுக்களின் சேர்க்கையினால் தானே நாம் உண்டாகியிருக்கிறோம். அந்தத் தாதுக்கள் ஓயாமல் உருவம் மாறியும் அமைப்பு மாறியும் இருந்து கொண்டிருப்பதை நாம் அறிவோம். அதைப்பற்றிக் கவலையில்லை. அவ்வாறி ருக்க அந்தப் பொருள்களின் சேர்க்கையாகிய இந்த உடலின் மாறுதலைக் கண்டு ஏன் அஞ்சவேண்டும்? மரணம் பிரகிருதி யின் இயல்பாகும். இயல்பான ஒரு விஷயம் எப்போதும் தீங்காகாது.

கடமைகளைச் செய்து முடிப்பதை ஒத்திப்போட வேண்டாம். ஆத்ம சுத்திக்கு வேண்டிய முயற்சிகளையும் ஒத்திப் போட வேண்டாம். ஒவ்வொரு நாள் கழிந்ததும் உனக்குள்ள ஆயுளில் ஒரு பாகம் கழிந்து போயிற்று. மீதியுள்ள நாட்களிலும் எவ்வளவு காலம் விவேகமும் ஆத்ம சுத்திக்கு வேண்டிய ஞானமும் பெற்றிருப்பாயோ தெரியாது. சரீரத்தைப் பொறுத்தமட்டில், ஜீரண சக்தியும் ஆசைகளும் முன் போலவே இருக்கலாம். அது மட்டும் இருந்தால் என்ன பயன்? விஷயங்களை உணரும் சக்தியும் கடமைகளை விவேகத்துடன் செய்து முடிக்கும் அறிவும் இருக்க வேண்டுமல்லவா? மூப்பில் இவையெல்லாம் குறையும். ஆயுள் மட்டும் போதாது. மரணம் வருவதற்கு முன்னேயே அறிவு போய்விடும். உணர்ச்சி நுட்பம் அழிந்து போய்விடும். மனோ பலம் போய்விடும், விவேகம் தீர்ந்து போகும், ஆகையால் ஒத்திப்போடக்கூடாது. அவசரப்பட வேண்டும்.

இயற்கை அழகை உணர்ந்து அனுபவிக்கத் தெரிய வேண்டும். குற்றம் போலும் குறைபோலும் தோன்றுவதிலும் உண்மை அழகு இருக்கிறது. பதமாக வெந்த ரொட்டி அங்கங்கே கறுப்புப் புள்ளிகள் கொண்டிருப்பதில் ஒரு பிரத்தியேக அழகுண்டு. அதுவே நம்முடைய நாக்கில் தண்ணீர் ஊறச் செய்கிறது. நன்றுகப் பழுத்த பழம் தோல் விரிந்து வெடித்திருப்பதே ஒரு தனி அழகல்லவா? அதை ஒரு குற்றமாக எண்ணுகிறோமா? நெல் கதிர் முற்றிப் பயிர் வணங்கியிருப்பதன் அழகைப் பாருங்கள். ஏன், காட்டு மிருகத்தின் முகத்திலும் வாயிலும் பற்களிலுங் கூட அழகு இருக்கிறது. தனித்து நின்றால் இவை கோரமாகத்தான் இருக்கும். ஆனால் அந்த மிருகங்களின் முழுத் தோற்றத்தில் கலந்து நிற்கும் போது, அழகாகவே இருக்கின்றன. பிரகிருதி அழகை அனுபவிக்கத் தெரிந்தவர்களின் கண்களுக்கு அழகில்லாத வஸ்துக்களே இல்லை. ஒவ்வொன்றிலும் தனிப்பட்ட அழகை அனுபவிக்கலாம். சிலையில் செய்யப்பட்ட புலி

கரடி, நாய், பன்றி இவைகளை எவ்வாறு மிக்க அழகென்று அனுபவிக்கிறேமோ, அவ்வாறே உயிர் கொண்ட அந்தப் பிராணிகளின் உறுப்புக்களும் அழகாகவே தோன்றும். இயற்கையைப் பற்றி ஞானம் பெற்றவன், விருத்தாப்பிய நிலை அடைந்த ஆண் பெண்களிலும் முதிர்ந்த அழகைக் காண்பான். இளமைப் பருவங் கூடிய அழகைக் கண்டாலும் அவன் உள்ளம் கற்பு இழக்காது. மாசு படியாத பார்வை செலுத்தியே அழகை மட்டும் அனுபவிப்பான். இயற்கை எவ்வாறு வேலை செய்கிறது என்பதை உணர்ந்த ஞானி இன்னும் பல விஷயங்களில் மற்றவர்கள் காணுதவைகளைக் காண்பான்.

11. உன்னுடைய யாத்திரை முடிந்தது. படகிலிருந்து இறங்கும் தருணம் வந்தது. இறங்கிக் கரை ஏறு. மரணத்தைக் குறித்துப் பயப்படாதே. இந்த உயிரை விட்டு நீங்கி வேறு உலகம் சென்றல், அதுவும் தெய்வ ஆட்சிக்குள் அடங்கிய உலகந்தான். ஆகையால், ஏன் பயப்பட வேண்டும்? ''இறந்தபின் வேறு உலகம் கிடையாது. உயிர் கிடையாது; உணர்ச்சி கிடையாது'' என்றலும் அதைப்பற்றித்தான் கவலை என்ன? இன்பம் துன்பம் என்று அலைந்து இந்த உடலுக்காக எப்போதும் பாடு படுவதை விட்டுச் சுகமாக இருக்கலா மல்லவா? அழுகிப் போகும் ஈன சரீரத்திற்காக எந்த நேரமும் தொண்டு செய்வதிலிருந்து பரிசுத்தப் பொருளாகிய இந்த ஆன்மா விடுபடுவது நன்மையே யாகும். சித்தமயமானதும் ஜோதிப் பொருளுமான ஆத்மா ஏன் அழுகி துர்கந்தமாகப் போகும் உடலுக்கு அடிமையாக இருக்க வேண்டும்?

12. உனக்கு உள்ள காலம் மிகக் குறைவு. அதை வீணுக்க வேண்டாம். உலகத்துக்கே ஏதேனும் ஒரு காரியம் செய்ய அந்தக்காலம் பயன்படுமாயின் சரி. இல்லாவிடில் அயலாரைப் பற்றிச் சிந்தனை செய்து

கொண்டு காலத்தை வீணாகக் கழிக்கவேண்டாம். அவன் என்ன செய்கிறான்? இவன் என்ன செய்கிறான்? அதை ஏன் அவன் செய்கிறான்? இவன் என்ன நினைக்கிறான்? அவன் உள்ளத்தில் என்ன எண்ணம், என்ன சூழ்ச்சி? இவை போன்ற கவலைகளைக் கொண்டு தத்தம் ஆத்ம சுத்தியை மறந்துவிட்டு மற்றவர்களைக் குறித்தே அறிவையும் காலத்தையும் வீணாக்கி விடுகின்றோம். பயனில்லாமல் எதேச்சையாக மனம் செல்வதைத் தடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். திடீரென்று ஒருவர், "நீ என்ன நினைத்துக் கொண்டிருக்கின்றாய்? என்று கேட்டால் உடனே தயங்காமல் உள்ளதை உள்ளபடியே, "இதை நினைத்தேன் இது என் மனத்திலுள்ள எண்ணம்" என்று எளிதில் சொல்லக் கூடியவாறு மனத்தைச் சுத்தமாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். பிறருக்குச் சொல்லத்தகாத எண்ணங்களை விட்டொழிக்கவேண்டும். நீ நினைக்கும் எண்ணங்களெல்லாம் பிறருக்கு நன்மை பயக்கத்தக்கவை. தீங்கற்றவை. சுயநலங் கருதாதவை என்று இருக்கவேண்டும். கேவலம் காமம், இன்பம், துவேஷம் பொறாமை முதலிய தவறான எண்ணங்கள் மனத்தில் உதிக்காமல் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். எந்தக் காலத்தில் உன் உள்ளம் உள்ளது உள்ளபடி பலர் அறிய வெளிப்பட்டாலும், அதில் வெட்கப்படக்கூடியது எதுவும் இல்லாதபடி வைத்துக்கொள்வாயாக.

இப்படி மனத்தைப் பழக்கப் படுத்திக் கொண்டு நன்மையே நாடி வரும் மனிதன் தன் சரீரத்தில் கோயில் கொண்டிருக்கும் கடவுளின் உண்மை அடியான் ஆவான். தனக்குள் குடியிருக்கும் தேவாம்சமான ஆத்மாவை எந்த இன்பமும் மாசு படுத்தாமலும், எந்தத் துன்பமும் நோவு படுத்தாமலும் அவன் காப்பாற்றிக் கொள்வான். பிறருடைய துவேஷம், அவமரியாதை குற்றம் ஆகியவைகளால் தன் மனத்தைக் கலங்கச் செய்யவிடான். இவ்வாறு தன் உள்ளத்தை ஸ்திரப்படுத்திக்கொண்டு ஆத்மாவைத் துன்

யுறுத்தும் காமக்குரோதாதிகளுடன் போர் செய்து வெற்றி யடைவான். நடுநிலை கொண்டவனுவான். சுகம், துக்கம், நன்மை, தீமை, எது நேரிடினும் மனமகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக் கொள்வான். உலகத்தின் நன்மைக்கு வேண்டினுலன்றிப் பிறர் செயலும் சொல்லும் எண்ணமும் என்னவென்று கவலைப்படாமல் தன் கடமையைக் கருதி வாழ்வான். தன் செயலையும், சொல்லையும், எண்ணத்தையும் பிழையறக் காப்பான். உலக அமைப்பில் தனக்கு நேர்ந்த சுகம் துக்கம் இரண்டையும் சமமாகவே பாவிப்பான். அறிவுள்ள ஜீவ கோடிகள் எல்லோரும் ஒரு குடும்பத்தைச் சேர்ந்த உறவினர்கள் ஆவர் என்பதை மறக்கமாட்டான். மற்ற வர்கள் நலத்தை நாடுவதே மனிதனுடைய இயல்பான தருமம் என்று அறிவான். நல்வாழ்வு வாழ்பவர்களுடைய மதிப்பை மாத்திரம் கருதுவான். தருமவழியில் நில்லாத மற்றவர்களுடைய ஒப்புதலையும், பாராட்டுதலையும் நாட மாட்டான். அவர்களுடைய மதிப்பை ஒரு பொருளாகக் கருதாது தள்ளுவான். தங்கள் மதிப்பையே தாங்கள் பெருத மதியீனர்களுடைய நன்மதிப்பு எனக்கு என்ன பயன் என்று தள்ளிவிட்டு, விசுவரூப உண்மையைக் கண்டு இயற்கைத் தேவியுடன் ஒத்து வாழும் ஞானிகளின் நன்மதிப்பை அடையத்தான் பாடுபடுவான்.

13. மனவொவ்வாத செயலைச் செய்யாதே. சமூக நன்மைக்கு மாறுபாடாகவாவது, விவேகக் குறைவாகவாவது, மனப்புகைச்சலுடனுவது நடந்து கொள்ள வேண்டாம். வீண்பேச்சுப் பேசவேண்டாம். பிறர் காரியத்தில் பயனின்றித் தலையிடவேண்டாம். உனக்குள் இருக்கும் பரம்பொருளைக் கௌரவிப்பாயாக. தைரியமும் நீதியும் பொருந்திய மன்னனுகை வாழ்வாய். எந்த நிமிஷத்தில் வேண்டினும் உத்தரவு வந்தவுடன் செல்வதற்குத் தயாராக இரு. சாட்சியாவது ஆணைச்சொல்லாவது வேண்டாத சத்தியவானுய் இரு. பிறருடைய ஆதரவை எதிர்பாராமல் சிரித்த முகத்துடன் சுதந்திரமாய் வாழ்வாய். பிறருடைய ஆறுதலை வேண்டாமல்

உள்ளத்தில் சாந்தத்தை அமைத்துக்கொள்வாய். பிறர் மேல் சாராது நிற்பதே உண்மைச் சுதந்திரம்.

14. மனிதனுக்கு உலகத்தில் நன்மை எது? யோசித்துப் பார். நீதி, சத்தியம், தெளிவான புத்தி, தைரியம் இவைகளைவிட வேறு எது சுகம் தரும்? அவனவன் உள்ளத்தை அவனவன் சுத்தமாய் வைத்துக்கொண்டு அறிவுள்ளவனாக நடந்துகொள்வது ஒவ்வொருவனுக்கும் உள்ள சுதந்திரம். தன் செய்லுக்கு மீறியது விதி. அதை ஒருவன் தடுக்கவாவது மாற்றவாவது முடியாது; ஆனால் ஒருவனுக்கு நேர்ந்தது நல்லதேயாயினும், தீயதேயாயினும் இரண்டையும் சமமாக கொள்ள அவனவன் மனமே காரணம். இவ்விதம் மனிதன் தன் மனத்தை நிறுத்திக் கொள்ளும் வகையினால் எவ்விதத்திலும் சுகம் அடையலாம். இதைத் தவிர்த்து வேறு சிறந்த வழி உண்டென்று உனக்குத் தோன்றினால் உண்மையில் அதனைப் பின்பற்றிப் போவதில் தடையில்லை. ஆனால் மனிதனுக்குள் இருக்கும் தெய்வீக தத்துவமே எல்லாவற்றிலும் உயர்ந்தது. அதைக் கொண்டு மனத்தை அடக்கி, எண்ணங்களைக் காத்து, புலன்களால் இழுக்கப் படாமல் விலகி நின்று, தெய்வத்திற்கடங்கி உலகத்தின் நன்மையை நாடி நடப்பதே சிறந்தது. மற்றது எல்லாம் அற்பம், விரும்பத்தகுந்ததல்லவென்று நீ கண்டு கொள்வாயானால், பிறகு எதைச் சிறந்ததென்று அறிந்தாயோ அதையே உறுதியாகக் கடைப்பிடித்து மற்றவைகளில் மனம் போக விடாதே. மேலான நன்மை பயக்காது என்று கண்டு கொண்ட விஷயங்களில் உன் மனம் செல்ல ஒரு சமயம் விட்டுவிட்டாயானால், பிறகு அதைத் தடுப்பது அரிது. எது கை கண்ட மருந்தோ அதை அடைய முடியாமல் போகும். உலக நன்மையும் மேலான அறிவுக்கிசைந்ததுமான ஒரு பொருள் இருக்க அதை விட்டுவிட்டுப் பொன்னும், மண்ணும், புகழும், போகமும் தேடிப்போவது மூடத்தனமாகும்.

ஒரு வேளை நினைக்கலாம்; ''இச் சுகபோகங்களை நாடினாலும் அதன் கூடவே உண்மைப் பொருளான ஆத்ம நிலையையும் காப்பாற்றிக் கொள்ளலாம். சிற்றின்ப வேட்டை என் மனத்தை முழுவதும் கவரவில்லை. ஆசைகளை அதிகரிக்க விடாமல் அடக்கி நடத்தலாம்'' என்று நீ நினைக்கலாம். இது மோசம் போகும் வழியாகும். சிலகாலம் உனக்கு அடங்கினாற்போலத்தான் இவையிருக்கும். பிறகு நிச்சயம் உன்னை முழுவதும் கவிழ்த்துத் தள்ளிவிடும் இடங்கொடுத்தபின் அவைகளைப் பின்னால் எதிர்க்க முடியாது. மற்ற எண்ணங்களுக்கு இடம் கொடுக்காமல், மனதைச் சுத்தமாயும் சுதந்திரமாயும் அமைத்துக்கொண்டு எது உறுதிப் பொருள் என்று கண்டாயோ அதையே பின் பற்று. இதுதான் சாதனம்.

''இன்பம் தருவதை ஏன் விலக்க வேண்டும்?'' என்று சிலர் வாதிப்பார்கள் - ஆனால் ஆராயவேண்டியது இன்பம் என்பது யாது? கேவலம் மிருகப் பிராயமான சுகம் சுகமல்ல. மனிதன் அறிவுள்ள ஜன்மம் எடுத்திருக்கிறான். அந்த அறிவுக்கு இயைந்த உயர்வான இன்பந்தான் உண்மையான இன்பம். உடலுக்கு மாத்திரம் இன்பம் தருவதை ஒரு பொருளாக மதிக்க வேண்டாம். இப்படி உன் அறிவை உபயோகித்து மதிக்கத் தகாததை உறுதியுடன் விலக்கு. ஆனால், அப்படி விலக்குவதிலும் கர்வம் கொள்ளாமல் அடக்கத்துடன் நடந்துகொள்.

சத்தியத்தை விடநேரிடும்படியான எதையும் சந்தோஷம் தரும் என்று ஆசைப்படாதே. அவ்வாறே எந்தப் பொருளில் உன் கௌரவத்துக்கு ஹானி உண்டாகுமோ அது விரும்பத்தகாதது. பிறரை வெறுக்கவோ விரோதிக்கவோ, அல்லது உண்மையை மறைத்து வேஷம் போடவோ செய்யும் எந்தப் பொருளும் உனக்கு நன்மை தராது. அதைத்தேட வேண்டாம். பிறர் அறியாமல் திரைக்குப் பின்னும் சுவருக்குப் பின்னும் மறைந்து அனுபவிக்கும் எந்தச் சுகமும் உனக்கு நன்மையல்ல, அதை ஆசைப்படாதே. ஒவ்

வொருவன் உள்ளத்திலும் அறத்தைப்பற்றி நிற்கும் தெய்வம் ஒன்று இருக்கிறது. அதை நம்பி, தன் வாழ்க்கையை நடத்துகிறவனுக்குத் துக்கம் என்பது கிடையாது. அவன் வனத்தைத் தேடியும் போக வேண்டாம். அவனுக்குச் சுற்றத்தாரின் கூட்டமும் வேண்டாம்; அவன் எதற்காகவும் தேடி அலையமாட்டான். எதையும் வெறுத்து ஓட மாட்டான். அவன் தன் உயிர் உடலில் இருக்கவேண்டும் என்று கவலைப் படமாட்டான். ஆயுள் நீடித்தாலும் ஒன்றே, உடனே உயிர் நீத்தாலும் ஒன்றே என்று இருப்பான். ஞான வாழ்வு நடத்தி வருபவனுக்கு மரணம் எப்பொழுது வரினும் ஒன்றே; மலம் கழிப்பதுபோல் உயிரைச் சந்தோஷமாக நீப்பான்.

15. எதிலும் ஆராய்ந்து பார்த்து ஒரு முடிவுக்கு வரும் விவேகம் படைத்திருக்கிருய். இந்த விவேகத்தைப் பயபக்தியுடன் உபயோகிக்கக் கடவாய். இதுவே மனிதனைக் காக்கும் பெருந்துணை. இயற்கைத் தருமத்திற்கும் மனித சொரூபத்திற்கும் மாறுபட்ட எண்ணங்கள் மனத்தில் மறுபடியும் தோன்ருதவாறு தள்ளிக் காப்பது இந்த விவேகமே. இதற்கு விஷயங்களை நிதானித்து ஆராயவேண்டும். நல்ல ஜனங்களோடு அன்புடன் நெருங்கிப் பழகவேண்டும். தெய்வ பக்தி இருக்க வேண்டும்.

16. உன் வாழ்வில் இடையே எது நேர்ந்தாலும் அதை உள்ளது உள்ளபடி கிரமமாய் ஆராயும் தன்மையை நீ அடையவேண்டும். அதுவே பெருந் தன்மையை உண்டாக்கும். எதைக்கண்டாலும் இதனுல் உலகத்திற்கு என்னபயன்? உலக அமைப்பில் இதற்கு என்ன ஸ்தானம்? மனிதனுக்கு இதனுல் நன்மை தீமை என்ன என்பதை ஆராயவேண்டும். பிரபஞ்சம் முழுவதும் ஒரு பெரிய ராஜ்ஜியம், உலகத்திலுள்ள பல தேசங்களும் ஆட்சிகளும் அதனுள் அடங்கிய சிறு குடும்பங்களைப் போன்றன வென்பதை நீ நினைவில் வைக்க வேண்டும்.

ஒரு சம்பவம் நேரிட்டால், "இந்தச் சம்பவம் எத்தகையது? எப்பொருள்கள் சேர்ந்து இது உண்டாயிருக்கிறது? இது எவ்வளவு காலம் இருக்கும் இயல்புள்ளது? இதனுல் என் உள்ளத்தில் பொறுமை, தைரியம், சத்தியம், நம்பிக்கை, சுவாதந்திரியம் முதலிய குணங்கள் உண்டாகின்றனவா?" என்று இவ்வாறு ஆராய வேண்டும்.

எது நேர்ந்தாலும், "இது ஆண்டவன் செயல். இது நெய்யும் வஸ்திரத்தில் ஊடும் பாவும்போல் உலக வாழ்வின் இயல்பில் நெய்யப்பட்ட ஒரு சம்பவம். இதை ஏன் நான் துக்கமாகப் பாவிக்கவேண்டும்?" என்று சிந்தித்துக் கொள்ள வேண்டும்.

எவனுவது தீங்கு செய்தானேயாகில், "இவன் என் குலத்தைச் சேர்ந்தவன்; என் உறவினன்; என் தோழன் அறிவில்லாதவன். தன் இயல்புக்கு இசைய இவன் நடந்து கொண்டிருக்கிருன். நானே அறியாதவனல்ல, ஒன்றுபட்டு வாழ வேண்டிய சமூக தருமத்தை நான் மறக்கக் கூடாது. நீதியுடனும் கருணையுடனும் நான் நடந்துகொள்ள வேண்டும். உண்மையில், இன்பமும் துன்பமுமற்ற பொருள்களை நான் அதனதன் பயனை உள்ளபடி அறிந்து அவைகளை மதிக்க வேண்டும்" என்று இவ்வாறு சிந்திக்கவேண்டும்.

17. நடந்து போனதைப் பற்றிய துயரமும், வரப் போவதைப்பற்றிய கவலையும் விட்டு, நிகழும் காரியங்களில் மனம், திடபுத்தி தயை இவைகளை அறிவுடன் செலுத்தி அறநெறி வழுவாது வாழ்வை நடத்து. உன் ஆன்மா கற்பழியாத கன்னியைப்போல் மாசற்றிருக்க வேண்டும். எப்போது மரணம் நேரிடினும் ஆண்டவனிடம் ஒப்புவிக்கத் தகுந்த நிலையில் அது பரிசுத்தமாக இருக்கவேண்டும். ஒன்றை அடையப் போகிறேன் என்று எதிர்பாராமலும், எதைக் கண்டும் பயந்து அதனின்றும் தப்பிப் பிழைக்க வேண்டுமென்ற எண்ணம் இல்லாமலும் தெய்வத்தோடு

இயைந்து வாழ்வு நடத்து. உன் பேச்சுக்களில் தைரியமும் சத்தியமும் பொருந்தியிருக்க வேண்டும். அப்போதுதான் சுகமாக இருப்பாய். உன் மகிழ்ச்சிக்கு எதனாலும் குறைவு நேராது.

18. சஸ்திரவைத்தியன் எப்போதும் தனக்கு வேண்டிய கருவிகளை நிமிஷத்தில் உபயோகிக்க எல்லாவற்றையும் சித்தமாக வைத்திருப்பதுபோல், நீயும் தெய்வாதீன சம்பவங்களும் மனிதர்களும், மனிதர்களுடைய செயல்களும் உன்னைத் தாக்கியவுடன், அவைகளால் உனக்கு மனவேதனை உண்டாகாமல் அவைகளைச் சரிவர ஆராய்ந்து நடந்துகொள்ள, உனக்குத் துணையாகப் பேருண்மைகளை உன் உள்ளத்தில் தயாராக வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். அப்படிசெய்வாயானால் எந்தச் சிறிய காரியத்திலும் உலகத்தில் மற்றவர்களுக்கும் உனக்குமுள்ள அழியாத தரும பந்தத்தை மறவாமல் நடந்துகொள்வாய். பரம்பொருளைக் கருதாமல் உலக வாழ்வைச் சரிவர நடத்த முடியாது. உலகத்தில் இயற்கை அமைப்பை மறந்துவிட்டுப் பரமார்த்திக தருமத்தை நடத்தவும் முடியாது. இரண்டும் வெவ்வேறன்று.

19. உலகமனைத்தும் ஓர் உயிர், அதில் தான் ஓர் உறுப்பு என்கிற ஞானம் அடைந்து அந்த ஞானத்திற்கு இசைந்த வாழ்வில் ஒருவன் வாழ்ந்தால் என்ன நேரிடினும் அதற்குத் தக்கவாறு நடந்துகொள்ள அவனுக்கு ஆற்றல் உண்டாகிறது. எந்தச் சம்பவமும் நேரிடினும் எளிதில் அதை தாங்குவதற்கு மனந் தடுமாறுமல் கால தேச வர்த்தமானங்களுக்கேற்றவாறு வாழ்வை நடத்துவது அத்தகையோனுக்கு எளிதாகும். அவனுக்கு இப்பொருள் வேண்டும். அப்பொருள் வேண்டுமென்பது கிடையாது. எந்தப் பொருள் இருப்பினும், இல்லாவிடினும் சாந்தத்தை அடைய அவனுக்குத் தன் சாதனத்தால் ஆற்றல் உண்டாகும். என்ன இடையூறு நேர்ந்தாலும் அதையும் தன் ஆத்மசக்தியின் வளர்ச்சிக்கு ஒரு துணையாகவே கொள்ளுவான். நல்ல் தீயின்மேல் போட்ட பொருள்கள் அதை அணைக்காது.

அவைகளே அந்தத் தீயில் எரிந்து சுவாலையை இன்னும் வளர்க்கும். சிறிய சுடரை அணைத்து விடக்கூடிய பொருள்கள் கொழுந்து விட்டு எரியும் தீயை அணைக்க முடியாது. இன்னும் பெரிய சுவர்லையாக எரிய உதவும். கொழுந்து விட்டெரியும் நெருப்பைப்போல உன் மனத்தை வைத்துக் கொள்.

20. தனிமையை நாடிச் சிலர் ஆசிரமம் கட்டிக் கொள்கிருர்கள். சிலர் கடற்கரைக்குப் போகிருர்கள். மலைகளிலும், காடுகளிலும் ஜனசஞ்சாரமில்லாத இடங்களிலும் இருக்க விரும்புகிருர்கள். நீயும் அப்படியே செய்ய விரும்புகிருய். இது அறியாமையினும் அறியாமை. எந்த வேளையில் வேண்டினுலும் நீ இருந்த இடத்திலேயே நல்ல தனிமையை அடையலாமே. அமைதியும் உலகக் குழப்பமற்றதுமான தனியிடம் வேண்டுமானுல் ஒருவன் தன் உள்ளத்திலே அதைக் காணவேண்டும். அதைப் போன்ற ஏகாந்தம் வெளியே எங்கும் கிடையாது. அதிலும் ஒருவன் தன் உள்ளத்தில் சாந்த சித்தத்தைத் தரும் எண்ணங்களை முன்னரே சேர்த்து வைத்திருந்தானேயானுல் வேண்டியபோது ஆறுதலும் அமைதியும் எளிதில் தன் உள்ளத்திலேயே அடைவான். ஆகையால், உன் உள்ளமாகிய தனி ஆசிரமத்தில் அவ்வப்போது மௌனமாக இருந்து மனவலிமையை அடைவாயாக.

இப்படி உன் உள்ளத்தோடு தனியேயிருந்து சிந்திக்குங் காலத்தில், பல விஷயங்களில் மனத்தைச் செலுத்தாமல், மூலாதார உண்மைகளை மட்டும் சிந்திப்பாயாக. அந்த உண்மைகள் அரசாங்க துக்கங்களை மறக்கச் செய்யும். லௌகீக விவகாரங்களில் மறுபடியும் கலந்து வாழும்போது வருத்தம் உண்டாகும் விஷயங்கள் நேர்ந்தால் அவற்றிற்கு இது மருந்தாகும்.

நீ ஏன் வருத்தப்பட வேண்டும்? தீயோர் செயலைக் கண்டு வருந்துகிருயா? அப்படி வருந்தும்போது சிந்திப்

பாயாக: "அறிவுள்ள பிராணிகள் பிறந்திருப்பது ஒருவரோடொருவர் ஒத்துவாழவே. ஒருவர் செய்த குற்றத்தை மற்ருெருவர் பொறுப்பது தான் கடமை. எவனும் தீயவழியில் இறங்கும்போது மனம் ஒவ்வாமல் தான் இறங்குகின்ருன். இதற்கு முன் எத்தனை கோடிப் பேர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பகைத்தும் வெறுத்தும் போராடியும் பிறகு இறந்து சாம்பலாய்ப் போயிருக்கின்றனர்? இவ்வாறு சிந்தித்து நீ அமைதியடைவாய்.

ஒருவேளை உன் அதிர்ஷ்டத்தைக் கண்டு வருந்துகிருயா? அப்போதும் நீ யோசிப்பாயாக! இந்த உலகம் தெய்வத்திற்குக் கீழ்ப்பட்டதா? அல்லது, அணுக்களின் சுதந்திரசேஷ்டையா? உலகம் தற்செயலல்ல. அது ஒரு ஒழுங்குக்கு உட்பட்டு நடந்து வருகிறது என்பதற்கு அளவற்ற காரணங்கள் இருக்கின்றன.

ஒருவேளை உன் உடலை நோய் வருத்துகிறதா? உடல் வேறு, உள்ளம் வேறு. உடலின் நோய் மனத்தை வருத்தாமல் காக்க முடியும். தன் வலிமையை அறிந்த மனம் உடலின் நோயை ஒரு பொருட்டாகக் கருதாது. சரீரத்தைப் பற்றியும் நோயைப் பற்றியும் சுகத்தைப் பற்றியும் என்னவென்னவோ சொல்லக் கேட்டிருக்கிருய். நீயும் எழுதித் தீர்த்திருக்கிருயே, அவைகளையெல்லாம் நினைவுக்குத் தந்துகொள்.

ஒருவேளை நீ அற்பப் புகழைப்பற்றிக் கவலைகொண்டு வருந்துகிருயோ? உலகத்தில் எவ்வளவு விரைவில் எல்லாம் அழிந்துவிடுகிறது பார். கழிந்து போன யுகங்கள் கணக்கற்றவை. வருங்காலமும் அளவிறந்தது. இதற்கிடையில் புகழ் என்ருல் என்ன? உன் புகழ் ஒரு சிறு குமிழிபோன்ற பொருளில்லாத ஆரவாரமேயல்லவா? நிலையான அபிப்பிராயம் கொள்ளாத அறிவில்லாதவர்கள் உன்னைப் புகழ்கிருர்கள். அவ்விதம்

புகழை அடைந்தாலும் அது எம்மட்டில் பரவும்? பிரபஞ்சத்தில் இப் பூமண்டலம் ஒரு சிறு அணுமாத்திரம். இப் பூமண்டலத்தில் நாம் இருக்கும் மூலை எவ்வளவு சிறியது? அதிலும் எத்தனை பேர்? எத்தகையோர் உன்னைப் போற்றுவார்கள்?

ஆகையால் உன் உள்ளம் என்கிற மௌனசாலைக்குள் மறைந்து ஆத்ம சிந்தனை செய். சஞ்சலப்படாதே. வீண் சிந்தனை வேண்டாம். சுதந்திரனாக இரு. எந்த விஷயத்தைச் சிந்திக்கும்போதும் நீ உலகத்தில் ஒருவன் என்பதையும் மானிட குடும்பத்தில் ஒருவன் என்பதையும் ஒரு நாளில் நீ இறந்து போவாய் என்பதையும் நினைவில் வைத்துக் கொண்டு அந்த விஷயத்தைச் சிந்திப்பாயாக. இரண்டு பெரிய உண்மைகளை எப்போதும் உன் உள்ளத்தில் உறுதியாக அமைத்துக் கொள்; அவை எப்போதும் உனக்கு பயன்படும். ஒன்று; உன் ஆத்மாவை விஷயானுபவ இன்பங்களும் துன்பங்களும் தீண்டா. அவை வெளிப்புறமாகத் தனித்துக் கிடக்கும். சஞ்சலத்திற்குக் காரணம் உன் உள்ளத்திலேயே முளைப்பது தான். மற்றொன்று; உனக்குப் புலப்படும் சகல உருவங்களும் முடிவில் அழிந்து போகவேண்டியவை. நீ பார்த்த அளவிலேயே எத்தனை அழிவைக் கண்டிருக்கிருய்? அதை அடிக்கடி நினைத்துப் பார். மாறுவதே உலகத்தின் இயல்பு. மனிதன் எண்ணங்களே அவன் வாழ்வு.

21. மனிதனுய்ப் பிறந்த ஒவ்வொருவனுக்கும் பொதுவாய் அறிவு என்பது உண்டு. அதிலிருந்து ஒவ்வொருவனுக்கும் ஓரளவு விவேகம் என்பது உண்டாகிறது. இதனுல் இது செய்யத் தகுந்தது, இது செய்யத் தகாதது என்ற பகுத்தறிவு எல்லாருக்கும் பொதுவாகிறது. இதனுல் தருமம் அனைவருக்கும் ஒன்றுகிறது. மக்கள் அனைவருக்கும் ஒன்றுதலின், அனைவரும் ஒரு

ஆட்சிக்கு உட்பட்டவர்களே யாவார்கள். எனவே உலகம் முழுவதும் ஓர் அமைப்பு, ஒரு வரையரைக்குள் அடங்கியதாகும்.

பிரகிருதியிலிருந்துதான் உன் உடலிலிருக்கும் ஒவ்வொரு பகுதியும் உண்டானது. எப்பொருளும் உள்ள பொருளினின்றே உண்டாக வேண்டும். இல்லாமலிருந்து உண்டாவது ஏதுமில்லை. உன் உடல் நிலத்திலிருந்து ஒரு பாகமும், உயிரிலிருந்து ஒரு பாகமும் உருவம் மாறி உண்டானதுதான். அவ்விதமே அறிவு உருவமான உன் உள்ளமும் ஒரு மூலப் பொருளிலிருந்தே உண்டாயிருக்க வேண்டும். அதுவே பரம்பொருள். சூன்யத்திலிருந்து எப்பொருளும் உண்டாக முடியாது. இருக்கும் எப்பொருளும் சூன்யமாகாது. ஆகையினால் உன் உள்ளம் ஒரு சித்தப் பரம்பொருளில் உண்டாகிய ஒரு பகுதியாகவே இருக்கவேண்டும்.

22. பிறப்பைப் போலவே இயற்கையில் இறப்பும், பூதங்களின் சேர்க்கை பிறப்பாகும்; பிரிவு மரணமாகும். இதைப் பற்றிக் கவலைப்பட வேண்டியதில்லை. பிறப்பின் இயல்பே இறப்பும்.

தங்கள் தங்கள் சுபாவம் போலத்தான் மனிதர்கள் நடந்துகொள்வார்கள். ஆலமரத்தில் பால் இல்லாமல் இருக்க முடியுமா? இவ்வாயுள் எத்தனை நாள் இருக்கப் போகிறது? சீக்கிரத்தில் அனைவரும் மாண்டு போய் எல்லாம் பொய்யாகும்.

23. ஒரு துன்பம் நேரிடின் அதைப்பற்றி எண்ணுவதை விடு. எண்ணுவதை விட்டால் துன்பம் நேரிட்ட நினைவு போகும். அந்நினைவு நீங்கிய பின் துன்பம், எங்கே?

24. என்னுடைய குணத்தைப் பழுது படுத்ாத எதுவும் என்னுடைய வாழ்வுக்குத் தீங்கிழைத்ததும் ஆகாது. ஆகையால், அது என்னை எவ்விதத்திலும் துன்புறுத்த முடியாது.

25. உனக்கு ஒருவன் தீங்கு செய்தானானால் நீ அவனுடைய தீய எண்ணங்களை உன் மனத்திலும் கொள்ளாமல் இருக்க வேண்டும். உன் மனத்தில் என்ன எண்ணம் உண்டாக்க அவன் விரும்புகிறானோ, அதற்கு நீ இடம் கொடாதே. அப்போது அவன் செய்த தீங்கு உன் உள்ளத்தைப் பழுதுபடுத்தாது. பொருள்களை உள்ளது உள்ளபடி மனக் கலக்கமின்றி ஆராய்வாயாக.

26. இரண்டு குணங்களை நீ பெறவேண்டும். ஒன்று மக்கள் நன்மையைக் கருதி உன் அரசியல் அதிகாரத்தை எவ்வாறு செலுத்த வேண்டுமென்று உன் அறிவுக்குத் தோன்றுகிறதோ அவ்வாறே செய். மற்றொன்று; நீ எண்ணின எண்ணம் தவறென்று ஒருவன் எடுத்துக் காட்டி அது சரியென்று தோன்றினால் உன் எண்ணத்தை விட்டு விடு. ஆனால், நியாயம், பொது நலம், அல்லது வேறு தகுந்த காரணத்தைச் சரிவர மனத்தில் விசாரித்துத்தான் எண்ணத்தை மாற்ற வேண்டுமேயொழிய, சௌகரியம் என்றாவது, ஜனங்கள் பாராட்டுவார்கள் என்றாவது மாற்றக்கூடாது.

27. எந்தப் பிரகிருதியிலிருந்து அவன் ஒரு பாகமாக நீ உண்டானாயோ, அதனுள் நீ மறைந்து போவாய். உன்னைப் பெற்றெடுத்த பொருளுடன் மறுபடி நீ சேர்ந்து அதுவாகவே போய்விடுவாய். அதனால் என்ன?

28. பதினாயிரம் ஆண்டுகள் வாழ்ந்திருக்கப் போவதைப் போல் வாழ்க்கையை நடத்த வேண்டாம். மரணம் நிச்சயம். இன்றோ நாளையோ, அது எப்போதும் வரக் காத்திருக்கிறது. உயிருள்ள போதே அவகாசமிருக்கும் போதே உள்ளத்தைச் சுத்திப்படுத்திக் கொள்.

மற்றவர்கள் என்ன பேசினுர்கள், என்ன செய்தார்கள், என்ன எண்ணுகிருர்கள் என்பதிலெல்லாம் காலம் வீணுக்காமல், தன்னையே கவனித்து அறவழியில் நின்ருல் எவ்வளவு நேரம் ஒருவனுக்கு மிஞ்சும்! மற்ருெருவனுடைய உள்ளத்தில் என்ன தீமை இருக்கிறது என்று ஏன் தேடி அலையவேண்டும்? உன் நன்மையை நீ தேடு. அதை உத்தேசித்து இந்தப் பக்கம் அந்தப் பக்கம் திரும்பிப் பாராமல் நேராகச் செல்.

இறந்த பின் வரப்போகும் புகழுக்கு ஆசைப்பட்டு அலையாதே. நீ இறந்த பின் உன்னைப்பற்றி யார் என்ன சொன்னுல் உனக்கு என்ன? உன் காதுக்கு அது எட்டாது. உனக்குப் பின் உயிருடன் இருப்பவர்கள் காதில் விழும். உன்னைப் பற்றி என்ன சொன்னுல் அவர்களுக்கு என்ன? ஆகையால் அறிவைச் செலுத்தி அறத்தைச் சோதித்து உன் வேலையைச் செய். உனக்குப் பின் உலகம் உன்னைப்பற்றி என்ன சொல்லப் போகிறது என்பதைப்பற்றிக் கவலைப்படாதே.

29. ஒரு பொருளுக்கு அழகு உண்டாயின் அவ்வழகு அதனுள்ளே அமைந்திருக்கிறது. பிறர் போற்றுவதனுல் அது உண்டாவதல்ல. பிறர் கண்டு வியப்பதால் அதன் அழகு அதிகமாவதுமில்லை, குறைவதுமில்லை. புலனுக்குத் தோற்றமாகும் பொருள்களின் வெளி அழகே இவ்விதமிருக்க, பேரழகு கொண்ட உண்மைப் பொருளாகிய தருமம், நீதி, சத்தியம், அன்பு, அடக்கம் இவைகளுக்குப் பிறருடைய புகழ்ச்சி வேண்டியதில்லை. இந்த நற்குணங்களில் ஏதாவது பிறர் புகழ்வதால் அழகாகுமா? பிறர் குறை கூறுவதால் பழுதுபடுமா? அழகிய மரகதமணியை ஒருவன் புகழாமல் போனுல், அதன் அழகு குறைந்துவிடுமா? தங்கம் தந்தம், பட்டு அல்லது யாழ், வாள், புஷ்பம், செடி முதலியவைகளில் இப்படித்தானே அதனதன் அழகு அதனதனுள்ளேயே அமைந்திருக்கிறது.

30. ஏ பிரபஞ்சமே! உனக்கு எது இசைந்ததோ அதுவே எனக்கும் இசைந்தது. உனக்கு எது சமயமோ அதுவே எனக்கும் தகுந்த சமயம். பிரகிருதியே! உன் அமைப்பில் பக்குவகாலமென்று உண்டானவையெல்லாம் எனக்கும் பக்குவ காலத்துப் பலனேயாகும். உன்னிடமிருந்தே எல்லாம் உண்டாகிறது. எல்லாவற்றையும் நீயே தாங்குகிறாய். எல்லாம் மறுபடியும் உன்னையே அடையும். என் அருமைத் தேசம், என் அருமை ஊர் என்று தேசபக்தன் சொல்லவில்லையா? அவ்வாறே உலகம் ஆண்டவனுடைய ராஜதானியாகும்.

சாந்தி விரும்பினையானால் பல சங்கற்பங்கள் செய்யாதே என்றார் ஒரு முனிவர். எது இன்றியமையாத காரியமோ, எது சமூக நன்மைக்கு வேண்டுமோ அதை மட்டும் செய். செய்யவேண்டி நேரிட்டபோது செய். காரியங்களைக் குறைத்துக் கொண்டு செய்யவேண்டியதை நன்னெறியில் செய்வதே சாந்தியைத் தரும். நம்முடைய பேச்சுக்களிலும் செயல்களிலும் பத்தில் ஒன்பது பங்கு யாருக்கும் வேண்டாதவை. அவற்றை நீக்கிக் கொண்டால் கவலையும் மனக்கசப்பும் மிஞ்சும். காலமும் வீணாகாது. எந்தச் செயலையும் முதலில் இது அவசியமில்லாத விஷயமா என்று ஆராய்ந்து பார். செயல் சிக்கனத்தோடு எண்ணங்களையும் அவ்வாறே ஆராய்ந்து, வேண்டாதவற்றைத் தள்ளிவிடு. எண்ணங்களை ஒழித்தால் செயல் தானாக ஒழியும்.

ஒரு பரீட்சை செய்து பார். கிட்டினது போதும். உலகத்தில் உனக்கென்று வகுக்கப்பட்ட பங்கு உனக்குப் போதும் என்று திருப்தியாக இரு. உன்னுடைய செயல்கள் நியாயமாக இருந்தால் போதும்; மற்றவர்களுடைய காரியங்கள் எவ்வாறாயினும் இருக்கலாம். உன்னுடைய உள்ளத்தில் அன்பு நிறைந்திருந்தால்போதும். மற்றவர்

கள் உள்ளத்தில் என்ன குற்றம் இருப்பினும் அதைப்பற்றி எண்ணுவதைத் தள்ளிவிடு. இவ்வாறு செய்து பார். சந்தோஷமுண்டாகும்.

விஷயத்தை ஒருபுறம் பார்த்தாயிற்று. அது போதும். மற்றொரு விதமாக பரிசீலனை செய்துபார். சந்தேகப்பட வேண்டாம். உனக்குத் தீங்கு செய்யப்பட்டது உண்மை. அந்தத் தீமை அதைச் செய்தவனைத்தான் பாதிக்கும். உனக்குக் கஷ்டம் நேர்ந்ததா? அதனாலென்ன? இந்த நிகழ்ச்சி முந்திய விதியில் அமைந்து கிடந்த தல்லவா? அது உனக்கென்று ஏற்கனவே ஏற்பட்டதாயிற்றே. அதற்காக சஞ்சலமேன்? ஆயுள் சீக்கிரம் முடிவு பெறும். இந்த நேரம் உன் கையில் இருக்கிறது. அதைப் பயன் படுத்திக் கொள். ஞானத்தோடும் அறவழியில் நின்றும் பயன்படுத்திக் கொள்.

31. இந்த உலகம் ஆண்டவனால் ஒழுங்காய் அமைக்கப்பட்டதே யாயினும் சரி, அணுக்கள் தற்செயலாய் கலந்து உண்டானதேயாயினும் சரி, எவ்விதத்திலும் ஒழுங்கு பட்டு அமைந்து நிற்கிறது. ஒன்றிலிருந்தொன்று வெகு தூரத்தில் சிதறி வெவ்வேறாகக் கிடக்கும் அண்டங்களும் அணுக்களும் ஒன்றையொன்று பற்றிக் கொண்டு ஒழுங்குடன் இருக்கின்றன. உன் உள்ளத்திலும் ஒழுங்கு இருக்கிறது. இவ்வளவு ஒழுங்குடன் நிற்கும் இந்த ஜகத்தை ஆளும் சர்வேசுவரன் ஒழுங்கின்றி இருப்பானே? ஏன் வருத்தம்?

32. உன் உள்ளத்தில் எவ்வளவு கெட்ட எண்ணங்கள் நிறைந்திருக்கின்றன? எவ்வளவு அச்சம்? எவ்வளவு இரக்கமின்மை? மிருகத்தனம், சோம்பல், இச்சகம் பேசுதல், லோபித்தனம், கொடுமை?

33. வேறு தேசத்திலிருந்து வந்த அன்னியன் ஒருவனுக்கு ஊரிலிருக்கும் விஷயங்கள் தெரியாது. அவ்வாறே, நடக்கும் சம்பவங்களின் பொருளை அறிந்து ஒப்புக்கொள்ளாதவன் உலகத்திற்கே அன்னியனுவான். ஜனங்களை ஒன்ருகக் கட்டுப்படுத்தி அமைந்து வரும் சமூக தருமத்தை ஒத்து நடவாமல் வேறுபடுகிறவன் பரதேசியாவான். அறிவு என்னும் கண்ணை மூடிக் கொள்கிறவன் குருடனுவான். சுகம் தரும் சுவாதந்திரியத்தை விட்டுப் பிறரை எதிர்பார்க்கிறவன் யாசகனே யாவான். நாம் எதிலிருந்து உண்டாஞேமோ, அதிலிருந்தே சகல சம்பவங்களும் உண்டாகின்றன. தனக்கு நேரிட்ட சம்பவங்களைப் பற்றி வெறுப்புக்கொண்டு விசுவ தருமத்திலிருந்து வேறு படுகிறவன் உலகத்திற்கு ஒரு புண்ணைப்போலாவான். அறிவுள்ள பிராணிகள் எல்லாம் ஒரு ஜீவ அமைப்பாக இருக்கத் தன்னை வேருக நினைத்து வாழ்பவன் குலப்பிரஷ்டனுவான்.

தெய்வத்தை நம்பி உனக்கு எஞ்சியுள்ள நாட்களை முடித்துக்கொள். நீ படைத்த அனைத்தையும் தெய்வத்திற்கு சமர்ப்பித்தாய் என்று சந்தோஷமாக இரு. மற்றவர்களை நான் அக்கிரமமாக நடத்தவில்லை. எவனுடைய சுதந்திரத்தையும் நான் ஆக்கிரமிக்கவில்லை. நானும் யாருக்கும் அடிமையாகாமல் சுதந்திரமாகக் காலம் கழித்தேன் என்று சந்தோஷமாக இரு.

34. உலகத்தில் எதுவும் நிலையில்லை. நடந்ததெல்லாம் கதையே யாகும். பிறகு முற்றும் மறக்கப்பட்டு மறையும். புகழோங்கி வளர்ந்தவர்களும் இப்படி மறைந்து போவார்கள். மற்றவர்கள் கதியோ சொல்ல வேண்டியதில்லை. உயிர் விட்டுக் கண் மறைந்தவுடன் யாரும் அவர்களை நினைக்கமாட்டார்கள். புகழும் பேரும் தான் என்ன? வெறும் பேச்சு, பின் நாம் கடைப்பிடிக்க வேண்டியது எது? நடுநிலைமை, ஒப்புரவு, வாய்மை, பொறை, எது நேரிடினும் அனைத்திற்கும் ஆதியும் மூலமும் எதுவோ அதிலிருந்து

இதுவும் வந்தது. இது அவசியமே என்று நேரிட்டதை எதிர்கொண்டு ஒப்புக்கொள்ளும் தன்மையே மனிதனுக்கு வேண்டியது.

35. உலகத்தில் பொருள்கள் மாறி மாறி மறைந்து புதுமையாய் மறுபடியும் தோன்றுவதை ஆராய்ந்து பார். பொருள்களைச் சிதையவிட்டு அவைகளிலிருந்து புதிய புதிய பொருள்களை அமைத்துத் தருவதே இயற்கைச் சக்தியின் இடைவிடாத்தொழில். எதையும் அழித்து அதைப் போன்ற வேறொரு உருப்படி உண்டாக்குவதே பராசக்தியின் விநோத வேடிக்கை. உலகத்திலிருக்கும் ஒவ்வொரு பொருளும் அதைப் போன்ற புதியன விளைவதற்கு வித்தாகும். மண்ணில் புதைத்து முளைப்பது மட்டும் வித்தல்ல.

36. அடுத்த க்ஷணம் இறந்து போவாயே! ஆயினும் உள்ளத்தைச் சுத்தப்படுத்திக் கொள்ளவில்லையே! சாந்தம் அடையவில்லையே! துன்பத்தைக் கண்டு அச்சம் நீங்கவில்லையே! நடுவுநிலைமையே சுகம் தரும் என்பதை இன்னும் அறியவில்லையே!

ஞானமடைந்த பெரியோர்கள் எதை நாடுகிறார்கள், எதனின்று விலகிச் செல்கிறார்கள் என்பதை நன்றாய்க் கவனித்துப் பார்.

37. அடிக்கடி இதை நீ சிந்தித்து நினைவுக்குத் தந்து கொள்வாயாக. இந்த உலகம் முழுவதும் சேர்ந்து ஒரு ஜீவன்; ஓர் உடல், ஓர் ஆத்மா, சகல ஜீவகோடிகளும் பொருள்களும் சேர்ந்து, ஜீவநரம்பு பாய்ந்த ஒரு சரீரக்கட்டாகும், எல்லாவற்றிற்கும் உயிர் ஒன்றே, நிகழ்ச்சி ஒவ்வொன்றும் உலகம் முழுவதும் சேர்ந்து நடத்தும் நிகழ்ச்சியாகும். நாம் காணும் ஒவ்வொரு பொருளும் எல்லாம் சேர்ந்து உண்டாகியது தான். பிற பொருள்களின்று வேறுபட்டுத் தனியாய் எதுவும் உண்டாகாது. எல்லாம் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து அடர்த்தியாக நெய்யப்பட்ட

ஊடும் பாவும் போலும் உலகம் நெய்யப்பட்டு நிற்கிறது. எபிக்கேதர் சொன்னதுபோல் இந்த உயிர் வாழ்க்கையா வது என்ன? ஒரு பிணத்தைச் சுமந்து கொண்டு அலைகிறது ஆன்மா! அவ்வளவே அல்லவா?

அழியும் உடலுக்கு எது நேரினும் என்ன தீமை?

உலகம் என்பது என்ன? வேகமாக ஓடிச் செல்லும் ஒரு ஆறு. எது உண்டாயினும் எது நிகழ்ந்தாலும் கண் ணுக்குத் தென்பட்ட உடனே கால வெள்ளம் அதை அடித்துக்கொண்டு போய் விடுகிறது. வேறொன்று அதன் இடத்திற்கு வருகிறது. பிறகு அதுவும் பிரவாகத்தில் சென்று மறைந்து போகிறது.

உலகத்தில் நடைபெறும் சம்பவங்களில் புதியது ஒன்றுமில்லை. எல்லாம் பார்த்தவையே. பூவும் பழமும் அதனதன் காலத்தில் தோன்றி மறைவதுபோல் அனைத் தும் நடைபெறுகிறது. வியாதியும் மரணமும், பழியும், மோசமும் துரோகமும், சுகமும் சந்தோஷமும் அனைத்தும் இவ்வாறே. அறிந்தோர் இவற்றினால் மகிழ்ச்சியும் அடை யார், துயரமும் படார்.

நாளை இறந்து போவாய், இல்லையேல் அதற்கு மறு நாள் இறப்பாய் என்று யாரேனும் சோதிடம் சொன்னால் நாளையா அல்லது மறுநாளா என்று சந்தேகத்தைப் பற்றி பெரிய வித்தியாசமாக எண்ணி ஆராயமாட்டாய். இதைப்போலவேதான் எத்தனை நாள் கழித்து இறப்பதா யிருந்தாலும், நாளையானாலும் என்ன? சில வருஷங்கள் கழித்தாலென்ன?

வியாதியில் படுத்திருந்தவர்களைப் பார்த்துச் சொஸ்தப் படுத்துகிறேன் என்று சொல்லி எத்தனை வைத்தியர்கள் தாமே இறந்து விட்டார்கள்! மற்றவர்கள் இறக்கும் நாட்களைச் சொல்லிவந்த எத்தனை சோதிடர்கள் தானே

செத்துவிட்டார்கள்! மரணத்தைப்பற்றியும், மரண மின்மையைப்பற்றியும் சலிப்பின்றி வாதித்து வந்த எத்தனை பண்டிதர்கள் தாமே மாண்டு போனார்கள். பல்லாயிரக் கணக்கான ஜனங்களைக் கொன்ற எத்தனை போர் வீரர்களும் தாமும் மாண்டார்கள்! தங்களுக்குச் சாவே கிடையாதுபோல் எத்தனை அரசர்கள் அகங்காரப்பட்டு பிரஜைகளின் உயிர்களின் பேரில் அதிகாரம் செலுத்தி வந்தார்கள்! அவர்களுடைய ஆட்டம் என்னவாயிற்று? இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைந்தார்கள். எத்தனை பெரிய நகரங்கள், கலகலவென்று வாழ்ந்தவை, செத்த சவம்போல் மாண்டு போயின. உலகத்தில் எந்த ஜீவனுக்கும் மாண்டு போக வேண்டியதே முடிவு; சுக்கிலமாக ஆரம்பித்து, சாம்பலாக முடிய வேண்டியது. இதன் மத்தியில் நியாயமாய், யோக்கியமாய் கூடியமட்டில் லக்ஷணமாய் நடந்து கொள். மரத்தில் உண்டாகி, கீழே விழுந்து போகும் பழத்தைப் பார். தன் வாழ்க்கையை எவ்வளவு அழகாகவும் சந்தோஷமாகவும் லகுவாக நடத்தி மரத்தினின்று நழுவி, தான் பிறந்த மண்ணில் மறுபடி அடங்கிப் போகிறது. அதைப் பின்பற்றுவாயாக.

விருத்தாப்பியம் வந்தது, மரணம் நெருங்கிவிட்டது என்றெல்லாம் கவலைப்படுவது ஏன்? வேறு ஒரு தத்துவ ஞானமும் வேண்டாம். எத்தனை நாள் வாழ்ந்தவர்களும் முடிவில் இறந்துதான் போனார்கள். சிறுவயதில் இறந்தவர்களைவிட நீண்டநாள் இருந்து செத்தவர்கள் என்ன லாபம் பெற்றார்கள்? பலர் இறந்ததைக் கண்டு அந்தச் சவங்களைத் தூக்கி அடக்கம் செய்ததே இவர்கள் பெற்ற லாபம். குறைந்த ஆயுளுக்கும் நீண்ட ஆயுளுக்கும் என்ன வித்தியாசம்? நெடுநாள் பிழைத்தவர்களின் சுகம் என்ன? மூப்பில் அவர்களுக்கு அமைந்த சகாக்களைப் பற்றியும் சுமக்க வேண்டியிருந்த உடலின் நிலைமையைப் பற்றியும் யோசித்துப்பார். சில ஆண்டுகள் நீடித்து வாழ்ந்ததில் என்ன பயன் ஏற்பட்டது. உலகத்

-தின் காலப் போக்கைச் சிந்தித்துப்பார். நீ பிறப்பதற்கு முன் எல்லையற்ற காலம், இறந்த பின்னும் எல்லையற்ற காலம். இதன் மத்தியில் மூன்று மாதம் இருந்து செத்தால் என்ன? முன்னூறு வருஷங்கள் இருந்தால்தான் என்ன!

38. பாறையின் மேல் அலைகள் மோதி மோதிப் புரண்டு கொண்டிருந்தாலும் கல்லானது அசையாமல் நிற்கும். அதைப்போல் உன் உள்ளம் அமைதி பெற்றிருக்க வேண்டும். பேரிரைச்சலுடன் அலைகள் மோதினாலும் இறுதியில் அடங்கி ஓய்ந்து கிடக்கும்.

'ஐயோ! என் துர்பாக்கியம்! இந்த விபத்து எனக்கு வந்ததே' என்பாய். அப்படியல்ல நீ எண்ண வேண்டியது 'ஆ! இத்தகைய விபத்து நேரிட்டபோதிலும் தீரத்துடன் நிகழ்வதைக் கண்டு கலங்காமலும், வருவதை நினைத்து அஞ்சாமலும் இருக்கின்றேனே நான் என்ன பாக்கியவான்! இதைப் போன்ற கஷ்டம் யாருக்கும் வரலாம்? ஆனால், எல்லோரும் என்னைப்போல் தீரத்துடன் தாங்க மாட்டார்கள். "வந்தது விபத்தேயாயினும், எனக்கு வாய்த்த மனோநிலை நல்ல பாக்கியம் அன்றோ!" என்று எண்ணிச் சந்தோஷப் படவேண்டும். மனிதனுடைய உள்ளத்தைப் பழுதுபடுத்தாத ஒரு சம்பவம் எப்படி விபத்தாகும்? வாழ்வின் நோக்கம் கெடாதவரையில் எது நேர்ந்தால் என்ன? நீ எதற்காக வாழ்கிறாய்? இந்த விபத்து உன்னுடைய வாழ்வின் உண்மையான நோக்கங்களுக்கு என்ன தடையாகும்? உன் நடுநிலைமையை கெடுக்குமா? உன் பெருந்தன்மைக்குத் தடையாகுமா? தெளிவான அறிவு, விவேகம், ஆராய்ந்துசெய்தல், சத்தியம், அடக்கம், சுதந்திரம் இத்தகைய குணங்களுக்கு இச்சம்பவத்தால் ஏதாவது கேடு வந்ததா? இக்குணங்களுடைய புருஷனுக்குத் தன்பரிசுத்தமே தனக்கு இன்பம் அல்லவா? எந்த விபத்தும் விபத்தல்ல. அதைப் பொறுக்கும் ஆற்றலுடைமையே பாக்கியம். இதை நினைவில் வை.

காலையில் நேரத்தோடு எழுந்திருக்காமல் ஏன் படுக்கையில் இருக்க ஆசைப்படுகிறேன்? குளிருக்குப் பயந்து, கம்பளி போர்த்திக்கொண்டு படுக்கையில் படுக்கவா நான் உண்டாயிருப்பது? செய்யவேண்டியதைச் செய்ய இன்று என் வாழ்நாளுக்கு ஒரு நாள் சேர்க்கப்பட்டது என்று எண்ணி, சீக்கிரம் எழுந்திருக்க வேண்டுமல்லவா? படுக்கையில் கிடப்பது சுகமாகத்தான் இருக்கிறது ஆனால் சுகமாகக் கிடப்பதற்காகத்தானா உன்னை உண்டாக்கியது? கருமம்செய்யவேண்டியவனா நீ, அல்லது நிகழ்ச்சிகள் நிகழ வெறும் செயப்படு பொருளாக இருப்பதே உன் உயிரின் பயனா? உன்னைச் சுற்றிலும் இருக்கும் செடியைப் பார், ஈயைப் பார். தத்தம் வேலையை ஒவ்வொன்றும் செய்வதைப் பார். உலக அமைப்பில் அதற்கென்று நியமிக்கப்பட்ட வினையை ஜீவகோடிகளுள் ஒவ்வொன்றும் யாரும் ஏவாமல் எவ்வாறு செய்துகொண்டு போகிறது என்பதைக் கவனித்துப்பார். உன் வேலையை நீ செய்ய வேண்டாமா? ஓய்வு வேண்டாமா என்பாய். ஓய்வு எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியதுதான். ஆனால், அதற்கும் அளவு உண்டு. உணவுக்கும் பானத்துக்கும் பசியும் தாகமும் அளவு காட்டுகிறது. அளவுக்குமேல் உண்ணவும் குடிக்கவும் முடியாது. அம்மாதிரி ஓய்வுக்கும் அளவு வேண்டாமா? செய்யவேண்டிய செயல்களை உன்னால் ஆகக்கூடிய அளவு செய்யமாட்டாய். ஓய்வு எடுப்பதில் வேண்டியதற்கு மேல் எடுத்துக்கொள்ளப் பிரியப்படுகிறாய்.

39. மன நிம்மதியைக் கெடுக்கும் எந்தப் பொருளையும் விலக்கிக்கொள்வது உண்மையில் எவ்வளவு எளிது. நமக்குள்ள சக்தியை நாம் அறியவில்லை.

புத்திக் கூர்மையை நீ படைக்கவில்லை. அதைப்பற்றி நீ ஒன்றும் செய்யமுடியாது. ஆனால் வேறு எத்தனையோ குணங்களைப் படைத்திருக்கிறாய். அவற்றைப்பற்றி நீ சாக்குச் சொல்ல இயலாது. அவற்றைச் செலுத்தி

வாழ்க்கையை நடத்து. உண்மை வாழ்க்கை நடத்தவும் நடை பாவனைப் பெருந்தன்மையும் மெய்வருத்தம் பொறுத்தலும் சுகபோகங்களை நீத்தலும் உன்னால் முடியும்படியான காரியங்கள். இவற்றில் குறைவு ஒன்றும் இல்லையே. ஏன் அவற்றில் சிக்கனம் செய்யப் பார்க்கிறாய்? திருப்தியற்றிருக்க யாராவது உன்னைக் கட்டாயப்படுத்துகிறார்களா? பிறர் பொருளில் ஆசை வைக்க ஏதேனும் கட்டாயமா? இச்சகம் பேசும்படி ஏதேனும் புறத்திலிருந்து உன்னைக் கட்டாயப் படுத்து கிறதா? இவற்றில் உனக்குப் பிறவிக்குறை ஒன்றும் இல்லையே? நீ படைத்திராத மதி நுட்பத்தை யாரும் உன்னைச் செலுத்தச் சொல்லவில்லை. ஆனால் மற்ற குணங் களைப்பற்றி ஏன் செய்யக்கூடியதைச் செய்யவில்லை? கூர்மையான மூளை இல்லை என்பதில்கூட பயிற்சியால் அடையக்கூடிய நுட்பத்தை அடைய முயன்றாயா? கவனி யாமல் விட்டது உன் குற்றமே.

40. மரமும் லோகமும் கொண்டு வேலை செய்யும் தச்சனும் கருமானும் தன்னுடைய தொழிலில் தனக் குள்ள ஆசையினால் குளிப்பதையும் சாப்பிடுவதையும் கூட மறந்து தொழிலிலேயே கண்ணாய் இருப்பார்கள். தச்சனுக்குத் தன் வேலையிலுள்ள ஆர்வத்தைப்போல் அவன் வேலைசெய்யும் பொருள்களைவிடச் சிறந்தபொருளான உன் மனத்தூய்மையில் உனக்கு அதிக ஆர்வம் இல்லையே. நாடகக்காரனுக்குத் தன் நடனத்திலுள்ள மனப்பற்று அளவுகூட உன் நன்மையில் உனக்கு இல்லையே! உலோ பிக்குப் பணத்திலுள்ள ஆசையளவும் ஸ்துதிப் பிரியர்கள் பிறர் புகழ்ந்து பேசுவதை விரும்பும் அளவும்கூட உனக்கு உன் கடமையில் கருத்தில்லையே. இவர்கள் தத்தம் நோக்கங்களிலே வைத்திருக்கும் பற்றினால் உண்ணுவதையும் உறங்குவதையும்கூட மறந்துவிட்டுத் தாம் வேண்டும் பொருளை அடைவதிலேயே கருத்தாக இருப்பார்கள்! இவர்கள் விரும்பும் பொருளைக் காட்டிலும் உன்னுடைய கடமை உனக்குப் பெரிதாகத் தோன்றவில்லையா?

41. பிறன் ஒருவனுக்கு ஒரு நன்மை செய்தால் அதைக் கணக்கில் குறித்துக்கொண்டு பிறகு, சிலர் அதற்குப் பதில் எதிர்பார்ப்பார்கள். சிலர் இப்படிச் செய்யாராயினும் தாம் செய்த உதவியை என்றும் நினைவில் வைத்துக் கொண்டு, உதவி பெற்றவனைக் கடனாளியாகவே பாவிப்பார்கள். ஆனால் சிலர் தாம் செய்த உதவியை நினைக்கவும் மாட்டார்கள். கொடிமுந்திரி அதன் பருவக் காலத்தில் நல்ல பழம் கொடுத்தபின் அதைப்பற்றி மறுபடியும் சிந்திக்காது. தன் இயல்புக்கு இசையத் தன்னால் உதவக் கூடியதை உதவிவிட்டு, பிறகு அதைப்பற்றிக்கருதாது. குதிரை ஓடுவதும் இப்படித்தான். நாயும் இவ்வாறே வேட்டைக்கு போகும். தேனீயும் தேனைச் சேர்ப்பது இப்படியே. இத்தன்மையை உடைய மனிதனும் ஒப்புரவறிந்து உதவிய பின் அதைப் பற்றிப் பிறருடன் பேசான். கொடிமுந்திரி தான் முன் ஈன்ற பழங்களைப்பற்றி நினைக்காமல் மறுபடியும் அடுத்தப் பருவத்தில் பழம் தருவதுபோல் இவனும் உதவி செய்த பின் மறுபடியும் தான் செய்யக் கூடிய வேறு உதவியைப் பற்றியே நினைப்பான்.

42 வைத்தியன் நோயாளிக்கு மருந்தும் பத்தியமும் நியமிப்பதுபோல் தெய்வம் மனிதர்களுக்குக் கஷ்டம் அளிக்கும். நோயும், அங்கவீனமும் பொருள் கஷ்டமும் இவைபோன்ற எல்லாச் சம்பவங்களும் இவ்வாறு விசுவரூபதெய்வத்தின் வைத்திய நியமங்களாகவே கருதப்பட வேண்டும். உடலின் தனி உறுப்பொன்றுக்குக் கஷ்டமாகவேஇருக்கலாம். அதைப்போல் உலக நடைக்கு வேண்டிய சம்பவங்கள் தனிமனிதனுக்குத் துன்பங்களாகவே தோன்றலாம். உலகம் முழுவதும் ஓர் உடல். எல்லோருடைய உடல்களும் சேர்ந்து ஓர் உலக உடலாகிறது; எல்லாக்காரண காரியங்களும் சேர்ந்து உலக காரணகாரியமாகிறது. அதுதான்உலகம். அதுதான்விதி என்று நீ எண்ணுவது இது என்விதி ஆயிற்றே என்றுவெறுப்பது உலகத்திற்கு உலக வைத்தியன் நியமித்த ஒரு பத்தியத்தை வெறுப்பது போலவேயாகும். விவேகமுள்ள ஒருவன் வைத்தியனுடைய

கட்டளைகளை சந்தோஷமாய் ஒப்புக் கொள்வது போலவே விதியையும் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். மருந்து கசக்கும். பத்தியம் கஷ்டமாய்த்தான் இருக்கும். ஆனால் நோய்தீருமென்று அதை ஒப்புக்கொள்கிறோம். உன் உடலின் நோயைத் தீர்க்க எவ்வளவு விரும்புகிறாயோ, அவ்வாறே உலகம் முழுவதும் திரண்ட ஓர் உயிராகக் கருதி அதன் நன்மையையும் விரும்பு. கஷ்டமாகத் தோன்றினாலும் விதியாக வந்ததை சந்தோஷமாய் ஒப்புக்கொள்ளக் கடவாய். அது உலகநலத்திற்காக உலக பிரகிருதி செய்து கொண்ட மருந்தேயாகும்.

ஆகவே, உனக்கு எது நேரிடினும் அதை நீ மனக்குறைவின்றி ஒப்புக்கொள்ள இரண்டு காரணங்கள் இருக்கின்றன. முதலாவது: உனக்கென்று ஏற்பட்ட சம்பவம் இது. நீ எந்தக் காரண காரியப் பரம்பரையிலிருந்து உண்டானாயோ, அதில் ஒன்றுபட்டு இணைபிரியாத சம்பவம் இதுவும் ஆகும். ஆகையால் இதை நீ ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். இரண்டாவது: எல்லா ஜீவராசிகளின் க்ஷேமத்திற்கும், உலகம் வளர்ந்து பரிபூர்ணமாவதற்கும் தனி ஜீவர்களைத் துன்புறுத்துவதுபோல் தோன்றும் சம்பவங்கள் உண்டாகின்றன. ஒன்றாக அமைக்கப்பட்ட இந்த உலகத்தில் ஒரு பாகத்தை வெட்டிப் பேதித்தால் அதன் சுகமும், அழகும் குறையும். உலக அமைப்பில் நடக்கும் ஒரு விஷயத்தைக் குறித்து நீ தனித்து அதிருப்தியடைவது ஒரு பாகத்தை வெட்டிப் பேதிக்கும் தோஷமேயாகும். இயற்கைத் தருமத்திற்கு இடையூறு செய்த குற்றமே யாகும்.

43. எப்போதேனும் அறநெறியிலிருந்து விலகி வழுவினையானால் அதனால் சோர்வுகொள்ளாதே. கெட்டேன் என்று முயற்சியை விட்டுவிடாதே. அறவழிக்குத் திரும்பி வந்து சேர்வாயாக. மொத்தத்தில் யோக்கியனாக வாழ்க்கை நடத்தினேன், நான் பாக்கியசாலி என்று

மகிழ்வாயாக. வழி தப்பி திரும்பும்போது பள்ளிக்கூட உபாத்தியாயரிடம் குழந்தைகள் வெறுப்புடன் போவது போல் நடக்காதே. கண்வலியில் கஷ்டப்படுகிறவன் குளிர்ச்சி மருந்துகளைச் சந்தோஷமாக கண்களின் மேல் போட்டுத் துடைத்துக் கொள்வதுபோலும், காயம்பட்டவன் ஒத்தடம் போட்டுக் கொள்ளப்போவது போலவும் சந்தோஷத்துடன் அறவழிக்குத் திரும்புவாயாக. மனத்தில் சாந்தியடைய மெய்யறிவை நாடு. மெய்யறிவை விட வேறு எந்தச் சாதனமும் மனிதனுக்கு அதிகசுகம் தர முடியாது.

44. சித்து சடம் இவ்விரண்டின் சேர்க்கையால் நான் உண்டாகியிருக்கிறேன். இரண்டில் எதுவும் சூனியமாக அழிந்து போகாது. சூனியத்திலிருந்து உண்டாகவில்லை, ஆகையால், சூனியமாய்ப் போக முடியாது. இந்த உடலின் ஒவ்வொரு பகுதியும் அழிந்து விகாரப்பட்டு உலகத்தில் வேறு ஒரு பொருளில் சேர்ந்து பயன்பட்டுப் போகும். மறுபடி அவ்வுருவமும் மாறி வேறு பொருள்களாகும். இப்படி அனந்த காலமும் பயன்படுத்தப்படும். இவ்வாறு அல்லவோ நான் என்கிற இந்த உடலும் உயிரும் மற்றப் பொருள்களிலிருந்து உண்டானது. அழிவென்பது கிடையாது. முந்தியும் அனந்த காலம். பிந்தியும் அனந்த காலம். உலகத்திலுள்ள உருவங்கள் மாறிக் கொண்டே வரும். பிரளய காலங்களிலும் கற்பங்களிலும் உலகம் முடிவாவதாக வைத்துக் கொண்டாலும் அதாவது எல்லா உருவங்களும் சேர்ந்து பிரளய காலத்தில் ஓர் உருவாகி அதனின்று மறுபடி உலகம் உண்டானாலும் இந்த உண்மைக்கு அது விலக்கு ஆகாது.

தத்துவங்கள் தம் வழியே செல்லும். ஒன்றிலிருந்து ஒன்று நியாய விதிப்படி செல்லுமே ஒழிய, அதன் போக்கை நம் இஷ்டப்படி மாற்ற முடியாது. தம் வழியைப் பிடித்துக் கொண்டு நேராகச் செல்லும். இதனால் தான் நேர்மை என்பது தருமவாழ்க்கைக்குப் பெயர். வழி பிறழாமல் தத்துவ முறைப்படி நடப்பதே தருமம்.

ஒரு மனிதனண்டை வந்து சேரும் பொருள்களைப் பற்றி
அவை அவனுடையதென்று சொல்வது பிழை. அவனது
என்றால் அவனது பிரகிருதியில் ஒரு பாகமாக இருக்க
வேண்டும். அல்லது அந்த பிரகிருதியின் முடிவாக
இருக்க வேண்டும். பொருள்களுக்கும் மனிதனுக்கும் என்ன
சம்பந்தம்? பொருளை வெறுக்க வேண்டியதில்லை, பற்று
தல் கொள்ளவும் வேண்டியதில்லை. மனிதனுடைய நன்மை
யும், தீமையும் அவற்றில் இல்லை. பொருள்களினின்று
மன வேறுபாடின்று ஒதுங்கிய அளவு மனிதன் விடுதலை
அடைகிறான். தானே பொருள்களை நீக்கினாலும் சரி, அவன்
முயற்சியின்றி வேறு காரணங்களினால் பொருள்கள் தன்னை
விட்டுப் போனாலும் சரி, மனநிலை கலங்காமல் நின்றால் அது
விடுதலைக்கு உதவியாகும்.

45. எந்தப் பொருள்களை நீ இடைவிடாமல் சிந்திக்
கிறாயோ, அவற்றின் தன்மையை உன் மனம் அடைகிறது
சாயத்தில் தோயும் துணியைப்போல், உள்ளத்திலுள்ள
எண்ணங்களில் தோய்ந்த ஆத்மா நிறம் மாறும். ஆகையால்
உயிர்வைத்துக்கொண்டு வாழ முடியுமானால் நல்வாழ்வு
நடத்தவே முடியும் என்பதைப் போன்ற எண்ணங்களை
எப்போதும் எண்ணுவாயாக. எந்தப் பதவியிலும் நல்
வாழ்வு வாழலாம். அரண்மனை வாழ்க்கையிலுங்கூட ஒரு
வன் உண்மை வாழ்வு வாழமுடியும். ஒரு பொருள்
எதற்காக சிருஷ்டிக்கப்பட்டதோ அதற்கிசைய அதன்
இயற்கையும் அமைக்கப்பட்டு வளரும். அதுவே அதன்
தருமம்; அதுவே அதன் நன்மையும். எனவே, அறிவுள்ள
மனிதனுடைய நன்மை ஒப்புரவறிந்து செய்தலே. அதற்கா
கவே அவன் ஜன்மம். ஜீவனற்ற பொருள்களைவிட உயிருள்
ளவை சிறந்தவை. உயிருள்ளவைகளில் அறிவுள்ள பிராணி
கள் சிறந்தவை. பிராணிகளின் நன்மைக்காக ஜீவனற்றவை
நிருமாணிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அறிவுள்ள பிராணிகள்
தமக்குள் ஒருவருக்கொருவர் பணிசெய்து பயன்பட்டு
வாழ்வதற்காகப் பிறந்திருக்கிறார்கள்.

46. முடியாதது ஒன்றை எதிர்பார்ப்பது அறியாமையாகும். துராத்மாக்கள் தங்களுடைய இயற்கைக்குமாருய் நடந்துகொள்வார்கள் என்று எதிர்பார்க்கவேண்டாம்.

47. எந்த ஸ்தூலப் பொருள்களாலும் ஆத்மா பாதிக்கப் படுவதில்லை; ஆத்மாவிடம் சென்று அதைத் தீண்ட ஸ்தூலப் பொருள்களுக்கு வழியில்லை. அவைகளால் ஆத்மாவை அசைக்கவாவது நடத்தவாவது முடியாது. ஆத்மாவானது பூரண சுவாதீனம் படைத்திருக்கிறது தன்னைத் தானே தான் நடத்திக்கொள்ளும். வெளியில் நிற்கும் பொருளைப் பற்றியும் நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றியும் என்ன எண்ணம் உள்ளத்தில் கொள்கிருேமோ அதுவேதான் ஆத்மாவைப் பாதிக்கும். பொருள்களே அதைப் பாதிக்க முடியாது.

48. உலகத்தில் அறிவுள்ள பிராணிகளாகிய மனிதர்களுக்கு நன்மை செய்வதும் அவர்கள் செய்வதைப் பொறுப்பதுமே நம்முடைய கடமையாகும். இந்தக் கடமையைப் பொறுத்தமட்டில் அவர்கள் மனிதர்கள். ஆனுல் நாம் செய்யவேண்டிய கருமங்களுக்கு இடையூறு செய்து வரும் மனிதர்கள் சடப்பொருள்களைப் போல் ஆவார்கள். வெயில், மழை, காற்று அல்லது துஷ்டமிருகங்களைப்போல் அவர்களை கருதவேண்டும். சடப்பொருள்களைப் போலவே அவர்களும் என் முயற்சிக்கு இடையூருவார்கள். அவர்கள் செய்யும் தீமைகள் சடப்பொருள்களால் உண்டாகும் இடையூறுகளைப் போலவே என் உள்ளத்தின் சக்தியையாவது சுபாவத்தையாவது பாதிக்கக் கூடாது. தடைக்குத் தகுந்தவாறு முயற்சியை மாற்றிக்கொண்டு வேறு வேறு வழிகளில் என் கருத்தை நடத்த எனக்குச் சக்தியுண்டு. மனிதனுக்குத் தன் கருமத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக எந்த இடையூற்றையும் தனக்கு ஒரு சாதனமாகவே மாற்றிக்கொண்டு, வெற்றியடைய ஆத்மாவுக்குச் சக்தியுண்டு.

49. பிரபஞ்சத்தில் எது சிறந்த அம்சம்? எல்லாப் பொருள்களையும் தனதாக்கிப் பயன்படுத்திக்கொள்ளும் அம்சம், எல்லாப் பொருள்களையும் தன் ஆட்சிக்குள் அடக்கி ஆளும் அம்சம். அதுவே சிறந்ததாகக் கருதுவாய். அவ்வாறே உனக்குள்ளும் எது சிறந்த அம்சம் என்பதையும் அறிந்துகொள். அந்தப் பொருளும் உலகத்தை ஆண்டு வரும் பொருளும் இரண்டும் இரு இனம். அது வேறல்ல இரண்டும் ஒன்றே. உலகப்பொருள்களையெல்லாம் தனதாக்கிப் பயன்படுத்தும் பரம்பொருள் உனக்குள்ளும் இருக்கிறதல்லவா? அதுவே உன் உடல் வாழ்க்கையையும் நடத்துகிறது.

50. ஊரைக் கெடுக்காதது ஒன்று ஊரானுக்குக்கேடாகாது. எந்த விஷயத்திலும் இந்த உண்மையை நினைவில் வைத்துக்கொள்ளவேண்டும், என்னுடைய ஊருக்கு இதனால் துன்பமில்லை. அல்லவா? அப்படியாயின் எனக்காக நான் ஏன் வருந்தவேண்டும்? ஒருவனுடைய செயல் ஊருக்கே துன்பம் தருவதாயின் அவன் அவ்வாறு ஏன் செய்தான்? அவன் எதைத் தவருக உணர்ந்தான்? இவ் விஷயங்களை விசாரித்தால் தகும்: சினங்கொள்வதில் பயனில்லை.

பொருளின் மறைவும் அழிவும் என்ன வேகத்துடன் நடைபெறுகிறது என்பதை அடிக்கடி சிந்திப்பாயாக. பிரபஞ்சமே ஒரு நதிப்பிரவாகம்போல் ஓடிச் செல்கிறது. எதுவும் நிலையில்லை. எத்தனை மாறுதல்கள் எவ்வளவு விசை! நாம் நிற்கும் நிலை என்ன? முந்தி தீர்ந்த காலம் அநாதியும் அளவிறந்ததுமானது. வருங்காலமும் எல்லையற்றது. அதன் அகன்ற வாயில் அனைத்தும் விழுந்து அழிந்துபோகும். இப்படி அளவும் எல்லையுமற்ற இரண்டின் மத்தியில் ஏதோ கஷ்டம் வந்தது என்று துயரப்படுகிறோம்-கவலைப்படுகிறோம். முந்தியும் பிந்தியும் ஆதியந்தமற்ற அகண்ட கால அளவுகள் கிடக்க, மத்தியில் வரும் இந்த அற்பங்களைப் பொருட்படுத்துவது என்ன அறியாமை!

51. எப்போதும் நினைவில் வை. சர்வ வியாபகமான பொருளில் நீ எவ்வளவு அற்பமான பகுதி? பிரபஞ்சத்தில் நீ எவ்வளவு சிறிய பாகம்? அனந்தமான யுகங்களில் எவ்வளவு க்ஷணமாத்திரம் உன் ஆயுள்? உலகத்தின் சம்பவங்களில் என் வாழ்வு ஒரு அணு மாத்திரம். இதை நினைவுக்குத் தந்துகொண்டால் உனக்கு நிகழும் சுகதுக்கங்களைப் பொருட்படுத்த மாட்டாய்: சமநிலையடைவாய்,

52. எனக்கு ஒருவன் தீங்கா செய்தான்? அவனுக்கல்லவோ அது, துன்பம்? பிறனுடைய மனோவிருத்தியும் அவனுடைய முயற்சியும் அவனைத் தாக்கும், நன்மையோ தீங்கோ அவனுக்குத்தான் நேரிடும். நான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்று என்னுடைய ஆத்மா எண்ணம் ஊட்டுகிறதோ, அதை நான் செய்கிறேன். நான் அடைய வேண்டும் என்று உலகத்தை நடத்தும் தெய்வம் எனக்கு எதைத் தருகிறதோ அதை நான் அடைகிறேன். பிறனுடைய தீங்கு என்னைத் தாக்காது.

2

53. தேவர்களுள் ஒருவனாக வாழ். ஒவ்வொருவனுடைய உள்ளத்திலும் ஈசுவரனுடைய அம்சம் குடிகொண்டிருக்கிறது. அதுவே உள்ளிருந்து நமக்கு அறிவூட்டி, வழிகாட்டி எப்பொழுதும் நம்மைக் காத்து வருகிறது. வாழ்வில் தான் பெற்றதைத் திருப்தியுடன் ஏற்றுக்கொண்டு எல்லாக் காரியங்களிலும் உள்ளத்திலுள்ள தெய்வம் காட்டும் வழியில் நடப்பதே மனிதன் வானவர்களுடன் வாழ்வதாகும்.

54. உலகத்தின் தருமம் ஒருமைபட்டு வாழ்வதே சிருஷ்டியில் ஒன்றுக்கொன்று பயன்படவும் ஒன்றோடொன்று இணங்குமாறும் அனைத்தும் நன்கு அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. கீழ்ப்பொருள்கள் ஒன்றை ஒன்று தாங்

கும்படி அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றன என்பதை எளிதில் கண்டு கொள்கிறோம். இதைப்போலவே மேல் வகைப் பிராணிகளாகிய நாமும் ஒன்றுபட்டு வாழ அமைக்கப் பட்டிருக்கிறோம்.

உன் நெஞ்சை நீ கேள்: இதுவரையில் நீ எவ்வாறு நடந்துகொண்டாய்? தெய்வம், தாய் தந்தையர், சகோதரர்கள், மனைவி, குழந்தைகள், குருக்கள், உபாத்தியாயர்கள், சிநேகிதர்கள், பந்துக்கள், வீட்டு வேலைக்காரர்கள் இவர்களிடமெல்லாம் எப்படி நடந்துகொண்டாய்? நான் இதுவரையில் எவர்பாலும் அநியாயம் செய்யவில்லை, தகாத பேச்சும் பேசவில்லை என்று உண்மையாகச் சொல்ல இயலுமா? அவ்வாறு நடந்து கொண்டாயா? நீ வாழ்ந்த வாழ்க்கையை முற்றிலும் நினைவுக்குத் தந்துகொள். எவ்வளவு பொறுத்தாய்? துக்கத்தைப் பொருட்படுத்தாமலும், சுகத்தைப் பற்றிக் கொள்ளாமலும், சமநிலையிலிருந்து வந்தாயா? எவ்வளவு வரையில் அவ்வாறு இருந்தாய், எவ்வளவில் தவறினாய்? எத்தனை ஆசைகளை விட்டுவிலகினாய்? எத்தனை தீமைக்கு நீ நன்மை செய்து கடனைத் தீர்த்தாய்? உன்னுடைய உலக வாழ்க்கை முடியும் காலம் வந்ததே, இதை எல்லாம் கணக்கு எடு.

55. இந்திரியங்கள் விரும்பும் விஷயங்கள் நிலையற்றவை. ஐம்பொறிகளால் அடையக்கூடிய அறிவும் ஐயம்திரிபு கொண்டது, உயிரும் ரத்த ஓட்டம்தான். இப்படியானால் எதற்காக இந்த உலகத்தில் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும்? நல்ல கீர்த்திக்காகவா? நிலையாமையும் அறியாமையும் நிறைந்த இந்த உலகத்தில் கீர்த்திதான் என்ன பொருள்? அதற்குமேல் என்ன இருக்கிறது? முடிவோ? மறுபிறப்போ, அதுவரையில் என்ன கடமை தேவர்களை வழிபடுதலும், துதித்தலும், மனிதர்களுக்கு உதவுதலும், அவர்கள் செய்ததைப் பொறுத்தலும், செய்யக் கூடாதவைகளைச் செய்யாமல் தன்னைத்தான் அடக்கலுமே. உன்னுடைய

சிறிய உடலும் உயிரும் உன்னுடையன. அவற்றைத் தவிர மற்றவையெல்லாம் உன் ஆதீனமில்லை. உன்னுடைய கவலைக்கும் பொருளல்ல.

56 அறவழியில் நீ நின்று உன் எண்ணமும் செயலும் ஒழுங்கு தவறாமல் இருந்தால் உன்வழி எளிதேயாகும். ஆத்மாவைச் சாந்தப்படுத்தக் கூடியது உள்ளத்துக்கு வெளியில் எதுவும் இல்லை. நடுநிலைமை தவறாத மனமும் செயலுமே அதற்குச் சிறந்த இன்பம். அதற்கு மேல் எதையும் அது வேண்டாது.

57. இது நான் செய்த ஒரு குற்றமா? அல்லது என்னுடைய தீச்செயலிலிருந்து உண்டானதா? இல்லையாயின் இது பொது வாழ்க்கைக்குத் துன்பம் உண்டாக்குமா? இல்லையாயின், இதைப்பற்றி நான் ஏன் சஞ்சலப்படவேண்டும்?

58. உன் கடமையை ஆற்றுவதில் வெயிலையும் குளிரையும் பார்க்காதே; தூக்கத்தையும் பார்க்காதே. உயிர் போற்றுவதையும் தூற்றுவதையும் கவனிக்காதே. பிறர் போவதையும் பொருட்படுத்த வேண்டாம். இறப்பதுங்கூட மனிதன் செய்யும் கருமங்களில் ஒன்றுதான். உயிர் துறப்பதையும் சரியாகச் செய்து முடிக்கவேண்டும்.

எதையும் ஊடுருவிப் பார். எதிலும் ஒரு சிறப்பான குணமிருக்கும். பொருள்களில் மறைந்து கிடக்கும் நன்மையைக் கவனிக்காமல் விட்டுவிடுவது எளிது.

59. பிறர் செய்த தீமைக்குத் தகுந்த பிரதி அவரைப் போல் நாமும் செய்யாதிருத்தலே.

60. கடவுளை மனத்தில் எப்போதும் வைத்துப் பிறருக்கு உபகாரமாக வாழ். உனக்கு இன்பம் தருவதும் மனத்தில் அமைதியுண்டாக்குவதும் இது ஒன்றே. உலகத்தில்

ஒத்துப் பிறருக்கு உபகாரமாய் வாழ்வதில், ஒன்று முடிந்ததும் உடனே மற்றொன்று செய்யத் தொடங்கு, இடைவிடாமல், ஒப்புரவறிந்து செய்தலே சந்தோஷம். அதுவே ஓய்வு.

61. அதிருப்தி ஏன்? எதுவும் இயற்கைத் தத்துவத்திற்கு இசையத்தான் முடியும். அதுவன்றி வேறு வழி ஏது? மற்றெந்தத் தத்துவத்திற்குப் பொருள்கள் இசைந்திருக்க முடியும்?

62. உலகமானது அறிவில்லாத அணுக்களின் தற்செயலான கலப்பாய் இருக்கலாம். அல்லது தெய்வத்திற்கு ஒதுங்கி ஒழுங்கும் ஒற்றுமையும் பொருந்தியதாக இருக்கலாம். இவ்வுலகம் தெய்வாதீனமற்ற ஒழுங்கும பயனுமற்றதாயின், அதில் இருக்கவேண்டும் என்று ஏன் இன்னும் ஆசைப்படுகிறேன்?

எப்போதும் சாம்பலாம்வன் என்பது தவிர, வேறு என்ன கவலை வேண்டும்? அதற்குத்தான் ஏன் கவலை? நான் என்ன செய்தபோதிலும், செய்யாதபோதிலும் உடல் சிதைவடைந்து முடிவில் மண்ணோ, சாம்பலோ ஆவது நிச்சயம். அப்படியல்ல, தெய்வமுண்டு ஒழுங்குண்டு, அமைப்புண்டு என்றால் உலகத்தை நடத்தும் தெய்வத்திடம் விசுவாசமும் பக்தியும் வைத்து அமைதியடை.

63. நேர்ந்த சம்பவங்களினால் உன்னுடைய மனம் அமைதி கெட்டால் எவ்வளவு சீக்கிரம் முடியுமோ அவ்வளவு சீக்கிரம் மறுபடி அமைதியை உள்ளத்தில் ஏற்படுத்திக்கொள். ஒரு கணமும் தாமதிக்க வேண்டாம். இவ்வாறு கவனித்து வந்தால் அதுவே பழக்கமாகி, சாந்தசித்தம் கலையாமலே இருக்கும்.

64. நான் எண்ணுகிற எண்ணமாவது செய்யும் காரியமாவது குற்றம் என்று பிறன் ஒருவன் எனக்கு அறிவுறுத்துவானானால், உடனே மாற்றிக்கொள்வேன். குற்றத்தை

எடுத்துக் காட்டியவனுக்கு நன்றியும் செலுத்துவேன். நான் நாடுவது உண்மையைத்தான். உண்மையினுல் எக்காலத்திலும் ஒருவன் துன்பமடைந்தது கிடையாது. உண்மையைப் புறக்கணித்து அஞ்ஞானத்திலிருந்துகொண்டு தன்னைத் தான் மோசம் செய்து கொள்கிறவனே கேடுறுவான்.

65. நான் என் கடமையைச் செய்து முடிப்பேன். பிற விஷயங்களை நான் கவனிக்கமாட்டேன். எனக்கு இடையூறும் காரணங்களை இரு பகுதியாகப் பிரித்துக் கொள்ளலாம். ஒரு பகுதி அறிவற்ற பொருள்கள். மற்றொரு பகுதி அறிவுள்ள மனிதர்களில் வழி தப்பியவர்களும் நெறி அறியாதவர்களும், இரு பகுதியினிடமும் சினங்கொள்வது தகுதியல்ல.

66. அசேதனப் பொருள்களிடமும் பகுத்தறிவில்லாத பிராணிகளிடமும் அறிவுள்ள நீ பெருந்தகைமையோடு நடந்து கொள். மனிதர்களுடன் உபகாரஞ்செய்து ஒத்து வாழ்வாய். எல்லா விஷயங்களிலும் தெய்வத்தை வணங்கி நடப்பாய். இவ்வாறு எத்தனை காலம் செய்து வருவேன் என்று கவலைப் பட வேண்டாம். ஏழரை நாழிகை இப்படி அறநெறி வழுவாதிருந்தாலும் போதும்.

67. மரணம் வந்ததும் உலகத்தை ஆண்ட சிகந்தர் சக்கரவர்த்தியும் அவன் குதிரைக்காரனும் ஒரே நிலைமையை அடைந்தார்கள். அனைத்திற்கும் காரணமாய் நிற்கும் பரம் பொருளில் இருவரும் சேர்ந்துவிட்டார்கள். அல்லது இருவரும் ஒரே விதமான அணுக்களாகச் சிதறிப் போனார்கள்.

68. மார்க்கன் என்ற உன்னுடையப் பெயரைஎழுதுவது எப்படி என்று ஒருவன் கேட்டால், அவனுக்குச் சாவதானமாய் ஒவ்வோர் எழுத்தாக எழுதிக் காட்டுவாய் அல்லவா? அதை எழுதத் தெரியாதவர்கள்மேல் கோபித்துக் கொண்டு கூப்பாடு போடுவாயா? அவ்வாறே இவ்வுலகத்தில் ஒவ்வொரு சமயத்தில் ஏற்படும் கடமையும் பல அம்சங்கள் கூடி உண்டாகும். இதை நினைவில் வைத்துக் கொண்டு மனத்

தடுமாருமல் கோபம் காட்டுபவரிடம் கோபம் கொள்ளாமல் உன்னுடைய கருமத்தைப் பொறுமையுடன் செய்.

69. ஒருவன் தன் காரியம் தன் சுதந்திரம் என்று கருதக்கூடிய விஷயங்களில் தன் சுகமும் லாபமும் தேடித் தன்னிஷ்டம்போல் செய்கிருன். அதைத் தடுக்க உனக்கென்ன உரிமை? பிழையைச் செய்தான் என்று ஒருவன் மேல் சினங்கொள்வது இத்தகைய அவனுடைய சுதந்திரத்தைத் தடுப்பதே ஆகுமல்லவா? தன் லாபத்தைக் கருதித் தன் அறிவுக்கிசைய அவன் செய்வது பிழையாக இருக்கலாம். அப்படியாயின் சினங்கொள்ளாமல் பிழை செய்தவனுக்குப் பிழையைக் காட்டி அறிவுறுத்துவாயாக.

பொம்மலாட்டத்தில் பொம்மைகளை ஆட்டுவதுபோல், ஆசைகள் நம்மை ஆட்டுகின்றன. மனமானது விவேகத்துக்குக் கட்டுப்படாமல் தன்னிஷ்டம்போல் இழுத்துச் செல்கிறது. தேகத்துக்காகப் பாடுபடுவதோ மகா தொந்தரவு. இந்தப் பாதைகளிலிருந்தெல்லாம் விடுபடுவதல்லவோ மரணம்?

உன்னுடைய ஆத்மா சாதாரண மனித ஆத்மாவாக இருப்பதுமாறி, அரச ஆத்மாவாகப் போய்விடாமல் பார்த்துக்கொள். பழக்கத்திஞல் நீயும்கூடக் கெட்டுப் போகலாம். ஆகையால் ஜாக்கிரதையாக இருக்கவேண்டும். சாதாரண மனிதத்தன்மையை இழந்து விடாதே. சுய மரியாதையைக் காத்து, நெறி தவருமல், யோக்கியதையை நழுவவிடாமல் நியாயத்துக்கும் தெய்வத்துக்கும் பயந்து நடந்துகொள். மக்களிடம் அன்பு காட்டு. கடமையைச் செய்வதில் தைரியத்தோடு இருப்பாய். தரும நூல்களில் நீ எதைக் கண்டாயோ அதன்படி நடக்கவே பார். வாழ் நாட்கள் அதிகமில்லை. அறத்திலிருந்து பிழையாத ஒழுக்கமும் மக்களுடன் ஒத்து வாழ்வதுமே வாழ்க்கையைப் பயன்பெறச் செய்வதற்கு வழி. எல்லாக் காரியங்களிலும் உன் தகப்பஞர் அந்தோனியரை மனத்தில் அமைத்துக்கொண்டு,

அவருடைய வாழ்க்கை முறையைப் பின்பற்றுவாயாக. எந்தக் காரியத்தைத் துவக்கினாலும் ஒரே நெறியைக்கொண்டு சென்றார்; சமநிலை தவறாமல் மனத்தைக் காத்துவந்தார். முகத்தில் எப்போதும் சாந்தம், எப்போதும் இன்சொல். உலகத்தார் புகழ்ந்து பேசுவதற்காகத் தம் தருமத்தை அவர் விடமாட்டார். அரசியல் விஷயங்களைத் தளராமல் கவனித்தார். எந்த விஷயத்தையும் ஐயம் தீர விசாரித்து மனத்தில் கொள்வார். எந்தக் காரணத்தைக்கொண்டும் அரை குறையாகத் தெரிந்துகொண்டு திருப்தியடைய மாட்டார். அவரைப்பற்றி அக்கிரமமாகச் சிலர் குற்றம் சொன்னாலும் அதைப்பொறுப்பார். அவர்கள் பேரில் அதைக் குற்றமாகச் சொல்லமாட்டார், அவசரப்படமாட்டார். கோள் சொல்லும் மக்கள் பேச்சைக் கேட்கமாட்டார். மனிதர்களின் சுபாவங்களையும் நடத்தையையும் அறிந்து கொள்வதில் எவ்வளவு நுட்பம்! பிறத்தியார் பேரில் பிழை போடமாட்டார் பயப்பட மாட்டார். வீண் சந்தேகம் கொள்ளமாட்டார். சாமர்த்தியமாக வாதிப்பதில் மகிழ்ச்சியடைய மாட்டார். உடுப்பு உணவு, பரிவாரம், படுக்கை வாசம் எல்லாவற்றிலும் எவ்வளவு எளிய வாழ்க்கை நடத்தினார்! வேலை செய்வதில் சளைப்பதே கிடையாது. நண்பர்களிடம் பிறழாத நட்பு எப்போதும் வைத்து வந்தார். பேத அபிப்பிராயம் கொண்டவர்களிடமும் எதிர்த்துப் பேசினவர்களிடமும் சாந்தமும் பொறுமையும் காட்டினார். தாம் கருதியதைக் காட்டிலும் மேலான முறையை யாரேனும் எடுத்துக் காட்டினால் அதைப்பற்றி அவ்வளவு மகிழ்ச்சியடைவார்! தெய்வபக்தி படைத்திருந்தார். ஆனால் மூடர்களைப்போல் பேய்க்கும் பிசாசுக்கும் பயப்படமாட்டார். அவரைப்போல் உன் வாழ்நாளை முடிக்கப் பார்.

70. எனக்குள்ளது ஓர் உடலும் ஒரு மனமும். இந்த உடலோ அறிவற்ற வஸ்து. மனம் சேர்ந்தாலொழிய அதற்கு இன்ப துன்பம் கிடையாது. மனமோ தன் செயலை

அல்லாமல் வேறு எதுவும் அதைப் பாதிக்காது. தன் செயலைப் பொருந்தினவளவு மனத்திற்குப் பூரண சுதந்திர முண்டு. அதிலும் நிகழ்காலமே அதற்குக் காலம். இறந்த காலமும் வருங்காலமும், மனத்தைத் தீண்டாதவை. கழிந்ததும், வருவதும், நிகழும் எண்ணமாக வடிவங் கொண்டால்தான் மனத்திற்குள் வரும்.

71. ஆசியாவும் ஐரோப்பாவும் பிரபஞ்சத்தில் எவ்வளவு அற்பமான பாகம்? மகா சமுத்திரங்களின் நீரெல்லாம் சேர்ந்தாலும் பிரபஞ்சத்திற்கு ஒரு துளி அளவேயாகும். நிகழும் காலமும் அதில் நிகழும் நிகழ்ச்சிகள் அனைத்தும் ஊழிக்காலத்திற்கு எம்மட்டுமாகும்? நீளமும் அகலமுமற்ற ஒரு புள்ளி மாத்திரமேயாகும். உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களும் முழுமுதற் காரணத்திலிருந்து உண்டானவை. அல்லது அவ்வாறு உண்டானவைகளிலிருந்து உண்டானவை. காட்டிலுள்ள துஷ்ட மிருகங்கள், விஷம், முள், கல் முதலிய துன்பம் தருபவை அனைத்தும் அழகும் பெருமையும் பொருந்திய பரம்பொருளிலிருந்தே உண்டானவை. எந்தப் பொருளை நாம் வழிபடுகிறோமோ அது வேறு, துன்பம் தரும் இவை வேறு என்று எண்ணி இவற்றை வெறுக்காதே. எதைக் கண்டாலும் அதற்கு முதற்காரணமாகப் பரம்பொருளைச் சிந்திப்பாயாக.

72. உலகத்திலுள்ள சகல பொருள்களையும் ஒன்றாகத் தொடுத்திருக்கும் தொடர்பைப்பற்றி அடிக்கடி சிந்தித்துப் பார். ஊன்றிப் பார்த்தால் உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களும் ஒன்றோடொன்று இணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன வென்பதையும் எல்லாவற்றுக்குள் ஓர் உடன்பாடு அமைந்திருக்கிற தென்பதையும் உணரலாம். ஒன்றோடொன்று தொடர்பு இல்லைபோல் தோற்றம் காட்டினாலும் உண்மையில் தொடர்பு நீங்காமல் நிற்கின்றன. எல்லாப் பொருள்களிலும் இடைவிடாத உடன்பாடு இருந்து வருகின்றது.

73. ஏதேனும் ஒரு கருவி, ஆயுதம் அல்லது பண்டம் ஆகியவற்றை ஒருவன் செய்தால் அது தொழிலுக்குத் தக்கதா என்று பார்த்து அமைத்துவிட்டுப் பிறகு அதன் கூட நிற்கமாட்டான். அதன் சக்தியினுலேயே அது பயன் படவேண்டும். ஆனால், இயற்கைப் பண்டங்களோ அப்படி யல்ல. அவைகளை உண்டாக்கிய சக்தி அவைகளுக்குள் எப்போதும் மறைந்து நின்றுகொண்டு அதனதன் பயனைப் பரிபூரணமாக்கும். ஆகையால் பராசக்தி உனக்குள்ளும் இருந்துகொண்டு வேலை செய்து வருகிறது. அந்தச் சக்திக்கு இசைய நடந்துகொண்டாயானுல், அந்தர்யாமியாய் நிற்கும் பரம்பொருள் உன்னுல் ஆகவேண்டியதை எளிதில் உண்டாக்கிக் கொள்ளும்.

74. இன்பமும் துன்பமும் உன் மனத்துக்குள் உன் வசத்திலேயே இருக்கின்றன. புறத்தில் ஒன்றுமில்லை. புறத்தில் சுகத்திற்கும் துக்கத்திற்கும் காரணம் உண்டென்று எண்ணுவாயானுல் அதன் பயனுகத் தெய்வத்தைக் குறை கூறுவாய்; ஜனங்களையும் துவேஷிப்பாய். நியாயத் தவரு யும் நடப்பாய். அவ்வாறின்றி, இன்பமும் துன்பமும் தத்தம் ஆதீனமே; உள்ளத்தின் எண்ணங்களே அவைகளுக்குக் காரணம் என்று உண்மையை அறிந்து நடந்தாயானுல் கடவுளைக் குறை கூறவும் மனிதர்களை வெறுக்கவும் காரணம் இராது.

75. உலகத்திலுள்ள அனைவரும் சேர்ந்து ஒரு கூட்ட மாகத்தான் உழைத்து வருகிறோம். ஆனுல், சிலர் அறிந்து உழைக்கிறார்கள்; சிலர் தங்களுக்குத் தெரியாமல் தெய்வத் தின் கருத்தை நிறைவேற்றி வருகிறார்கள். சிலர் உறங்கி உணர்வின்றிக் கிடப்பதுங்கூட உலகத்தின் பொது உழைப் பாகும். அவரவர் வழியில் அவரவர் இந்த உலகக் கூட்டுறவில் சேருகிறார்கள். உலகநடையை எதிர்ப்போரும் வேண்டிய அளவு இடையூறு செய்பவர்களும் நாசம் செய்ய முயலுபவர்களுங்கூட உலக நடைக்கு வேண்டியவர்களே.

உலகத்தை ஆளும் பராசக்தி எல்லோரையுமே தன் கருவி களாகக் கொள்ளுகிறது. நீ முடிவு செய்ய வேண்டியது எத்தகைய கருவியாவது உனக்கு நலம்? இவ்வளவோ எதிர்த்துச் சேவை செய்வாயா? அல்லது அறிந்து உடன் பட்டுச் சேவை செய்வாயா?

76. தெய்வம் என் தனி நலத்தைப்பற்றிக் கவனித்து வருகிறதோ இல்லையோ என்று கவலைப்படுகிறேன். எனது நலத்தைப்பற்றித் தெய்வம் கவனிக்கும் என்று நான் எண்ணி னால் ஏன் கவலைப்படவேண்டும்? தெய்வத்திற்கு யோசனை கூற வேண்டுமோ? எனது நலமும் பொது நலமும் தெய்வத் திற்கு முற்றிலும் தெரியும். என் உண்மை நலனுக்குக் கேடு இழைப்பதில் தெய்வத்திற்கோ உலகத்திற்கோ என்ன நன்மை? என்னைப்பற்றித் தெய்வத்திற்கு நினைப்பில்லையென் றாலும் உலகத்தின் நன்மையைப் பற்றியாவது கவனித்தே யிருக்க வேண்டும் அல்லவா? அதன் காரணமாக எனக்குத் துன்பம் நேரிட்டால் அதை நான் தலைமேற்கொண்டு அனுப வித்தல் வேண்டும்.

77. தெய்வம் நம்மைப்பற்றிக் கவனிப்பது பொய் யென்றே வைத்துக் கொள்ளுவோம். எது எனக்கு நன்மை தரும் என்பது கேள்வி. என் இயற்கைத் தருமத்தின்படி நான் இருப்பதே எனக்குப் பயன் தரும். என் இயற்கைத் தருமம் ஒப்புரவறிந்து செய்தலே. மார்க்கனுக்கு ஊர் ரோமாபுரி. மனிதனாய்ப் பிறந்த எனது தேசம் உலகமே. ரோமாபுரிக்கும் உலகத்திற்கும் எது நலனோ, அதுவே மார்க்கனுக்கும் நலன்.

78. இறந்து போனவர்களை அடிக்கடி சிந்தனையில் வைத்துக்கொள். எத்தனை தொழிலில் ஈடுபட்டோர் எத்தனை ஜாதியைச் சேர்ந்தோர் மாண்டு கவலையற்றுக் கிடக் கிறார்கள்? இவர்கள் இறந்ததால் ஏதாவது துன்பம் உண்டா? மாண்டு போனவர்கள் பேரையுங்கூட யாரும் நினைப்பதில்லை. அவர்களுக்குத்தான் என்ன துன்பம் நேரிட்டது? இவ்

வுலகத்தில் அடையக்கூடிய மேன்மை ஒன்றே. சத்தியமும் நடுநிலைமையும் கொண்டு வாழ்வதும், பொய்யரிடமும் அநீதி செய்பவரிடமும், வெறுப்பின்றி அன்புடன் நடந்து கொள்வதுமே. அதன் பிறகு இறந்தால் என்ன நஷ்டம்?

79. ஜனங்களுக்கு அறிவுறுத்தி அவர்களைத் திருத்து. அவர்களுடைய விருப்பம் நியாயத் தவறுயிருந்தால் அதை நிராகரித்து நியாயமாய் நடந்துகொள். உன் சொல்லைக் கேளாமல் அவர்கள் மிருகபலம் உபயோகித்து உனக்கு இடையூறு செய்து உன் காரியம் நிறைவேறுதபடி செய்தால் அதற்காக வருந்தாதே. மனத்தைச் சாந்தப்படுத்திக் கொண்டு அவர்கள் செய்யும் இடையூறுகளை உன் மன உறுதிக்குக் கருவியாகக் கொள். முடியாத ஒரு காரியத்தை நீ செய்ய முடியாது. உன்னாலான முயற்சிதான் உன் னுடைய கடமை. அதை நீ செய்தவுடனே உன் எண்ணம் நிறைவேறிற்றென்றே சொல்லலாம்.

80. எந்த விஷயமாயினும் நாம் இஷ்டப்பட்டால் அது மனத்தில் பிரவேசிக்காமலே செய்து கொள்ள முடியும். அதைப்பற்றி நினைக்காமலேயிருப்பது நம்மால் கூடும். நாம் இடங்கொடுத்தாலல்லாது புறப்பொருள்கள் மனத் திற்குள் செல்ல வழியில்லை.

81. தேனீக்களைப் பார். தங்கள் கூட்டத்திற்கு உத வாததை ஒரு தனி ஈயானது தனக்கென்று நாடாது.

82. காமாலை நோயாளிக்குத் தேன் கசக்கும். வெறி நாய் கடித்தவர்களுக்கு நீரைக் கண்டால் பயம். நோயின் பயனுக உண்டான நிலையைக் கண்டு கோபித்தல் தவறாகும். பித்த விஷத்தைக் காட்டிலும் அறியாமை என்னும் விஷத் தின் வேகம் குறைவா? அதன் காரணத்தினுல்தானே மனிதன் தவறான எண்ணம் கொள்கிறுன்? நான் அவனைக் கண்டு சினம் கொள்ளலாமா?

83. உன் ஆத்ம இயற்கைக்கு உடன்பட்டு நீ நடப்பதை யாரும் தடுக்க முடியாது. உனக்கு நேர்வதெல்லாம் உலக அமைப்பின் கருத்துக்கு இசைந்ததே. ஆகையால், விதியைக்கண்டு வருந்தாதே. நேர்ந்த தெவ்வாறுயினும் அதையொட்டி நீ செய்யவேண்டியது, எதுவோ அதைச் செய். உள்ளத்தின் சம்நிலை இழக்காதே. உன் இன்பம் உன் ஆதீனமே.

84. ஒரு வேலையைச் செய்யப் புகுந்தால் இது உன்னால் செய்யமுடியுமா? அல்லது உன் சக்திக்கு மீறியதா என்று யோசித்துப் பார். உனக்குள்ள சக்தியைத் தெய்வம் கொடுத்த கருவியாகக் கருதி உபயோகப்படுத்து. உன் சக்திக்கு மீறியதாகத் தோன்றினால் நீ பின்னின்று தகுந்த வேறொருவனைச் செய்யவிடு. இப்படி விடுவது அறத்திற்கு மாறுயின் விட வேண்டாம். இல்லையேல் வேறொருவனைத் துணையாகக் கொண்டும் உன் அறிவைக் கொண்டும் அவனையும் செய்யச் செய்து உலகத்திற்குப் பயன்படுமாறு செய்து முடிப்பாய். தனியாகவாவது, துணை கொண்டாவது நீ செய்யும் எக்காரியமும் உலகத்திற்கு பயன்படுமாறு இருக்க வேண்டும்.

85. வருங்காலத்தைப் பற்றி மனங்கலங்காதே, வருவன வரும்போது இப்போதுள்ள அறிவை அப்போதும் செலுத்தி உன் கடமையை ஆற்றலாம். ஆகையால் முன்னரே கவலைப்பட வேண்டியதில்லை.

86. உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களும் ஒன்றோடொன்று நெருங்கி இணைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இத் தொடர்பு தெய்விகமான சம்பந்தம். எல்லாப் பொருள்களும் ஒன்றோடொன்று கலந்தது. எதுவும் தனிப்பட்டதல்ல. உலகமெல்லாம் ஓர் உடன்பாடு. ஒன்றாக இணைக்கப்பட்டிருக்கிறது. சகலமும் சேர்ந்து ஒரு ஜீவ அமைப்பு. எல்லாம் ஒரு பிரகிருதி; ஒரு நியமம்.

87. அறிவுள்ளவனுடைய இயற்கைக்கு இசைந்ததும் அறிவுக்கு இசைந்ததும் ஒன்றே ஆகும். அறிவுள்ளவன் இயற்கையும் அறிவுக்கு அதி தெய்வமும் ஒன்றேயாகும்.

88. மனிதர்கள் ஒருவருக்கொருவர் ஓர் உடலின் பல உறுப்புகள் போலாவார்கள். ஒன்றாக வாழவே மனிதர்கள் இருப்பது. அவர்கள் இயற்கையும் இதற்காக இசைந்திருக்கிறது. மனிதவர்க்கம் என்னும் உடலில் நான் ஓர் உறுப்பு என்று அடிக்கடி சிந்திப்பாயாக. இது உன் மனத்தில் நன்றாகப் பதிய வேண்டும். மனிதர்களில் நானும் ஒருவனாக இருக்க, என் உயிரும் வாழ்வும் வேறு என்று நினைத்தேனானால் உபகாரம் செய்வதில் எனக்கு இன்னும் முழுமகிழ்ச்சி இல்லையென்பது விளங்குகிறது. பிறருக்குச் செய்யும் ஒரு கடமையாக உபகாரம் செய்கிறேனேயொழிய அப்படி செய்வது எனக்கே உபகாரம் என்பதை இன்னும் அறியவில்லை.

89. எது நேரினும் நேர்க. என் உடலை அது தாக்குமேயன்றி என மனதைப் பாதிக்காது, எதை அது தாக்குகிறதோ அதற்கல்லவோ அதைப்பற்றிக் கவலை. என் எண்ணத்தில், அது துன்பமானாலொழிய என்னை அது என்னசெய்யும்? அதைத் துன்பமாகக் கொள்வதும் கொள்ளாமலிருப்பதும் என் சுதந்திரம்!

90 யார் எது செய்தாலும், எது சொன்னாலும் நன்றே செய்யக்கடவேன். பொன்னும் மரகதமும் பட்டும் இப்படியேதான். யார் எது சொன்னாலும் எது செய்தாலும் அவை தம் நிறமோ அழகோ மாறுமா?

91. அதி சீக்கிரத்தில் எல்லாவற்றையும் விட்டு நீ மறைந்து போவாய். உன்னைவிட்டு எல்லாம் மறைந்து போகும். இதை நன்றாக உணர்ந்தாயா?

92. தீங்கிழைத்தவனிடமும் அன்பு செய்வது உன் தருமம். உன் உறவினன் தவறு செய்வதற்குக் காரணம் அறியாமை. மனம் ஒவ்வாமல்தான் தவறு செய்கிறான். இருவரும் விரைவில் இறந்து போவீர்கள். தவிர உனக்குத் தீங்கும் நேரிடவில்லை. உனை ஆத்மாவுக்கு அவன் செயலினால் ஒரு கேடும் நேரிடவில்லை. உன் குணம் மாறினாலன்றி ஒரு துன்பம் நீ அடையவில்லை. இவைகளை மனத்தில் வைத்தாயானால் தீங்கு செய்தவனிடம் அன்பு காட்டுதல் எளிதாகும்.

93. மெழுகைக் கொண்டு பொம்மை செய்வதுபோல், இயற்கைச் சக்தியானது பிரகிருதிப் பொருளிலிருந்து சகல பதார்த்தங்களையும் உருவாக்குகிறது. ஒன்றை அழித்து உடனே அதன் பொருளிலிருந்து வேறு பொருளை உண்டாக்குகிறது. இப்போது ஒரு குதிரை; பிறகு, ஒரு செடியாக மாறும். பிறகு, அது ஒரு மனிதனில் போய்ச் சேரும். பிறகு, வேறொன்றாகும். ஒவ்வொன்றும் கொஞ்ச காலம் பிழைத்திருக்கும். ஒரு பெட்டியைச் செய்தால் பெட்டிக்குச் சுகமா? பெட்டியை மரத் துண்டாகப் பிரித்துப் போட்டால் அதற்குத் துயரமா? உன் மரணத்தைப்பற்றி அப்பெட்டியின் உதாசீனத்தை வளர்ப்பாயாக. அதுவே ஞானமாகும்.

94. உனக்கு ஒருவன் பிழை செய்தால் உடனே அவன் எதைக் குறித்து இப்படிச் செய்தான்; எதை விரும்பி அல்லது எதை ஒழிக்க எண்ணி இவ்வாறு செய்தான் என்று சிந்தித்துப் பார். இவ்வாறு ஆராய்ந்து பார்த்தாயானால் அவனுக்கு இரங்குவாய். சினங்கொள்ள மாட்டாய். அவன் எதை நலமாகக் கருதி விரும்புகிறானோ அதை நீயும் விரும்புகிறாய்; அல்லது அதைப்போல் வேறொன்றை விரும்புகிறாய். ஆகையால், அவன் பிழையைப் பொறுப்பது என் கடமை. ஒரு வேளை உன் முதிர்ந்த அறிவால் நீ அவன் விரும்பும் பொருளைப் பொய்யென்றும், அவன் வெறுப்பதைத் துன்பமல்லவென்றும் கண்டு கொண்

டிருப்பாயேல், அவனுக்கு அத்தகைய மெய்யறிவு கிடையா தென்று அவன்மீது இரக்கங்கொள்ள வேண்டும் அல்லவா?

95. உன்னிடம் இல்லாத ஒரு பொருளின் மேல் ஆசை கொள்ளாதே. உன்னிடம் இருக்கும் சிறந்த பொருள்களை நினைத்துப் பார்த்து மகிழ்ச்சி யடைவாய். அவை இல்லா திருந்தால் அவற்றை எவ்வளவு அவாவுடன் தேடியிருப்பாய் என்பதை யோசித்துப் பார். இவ்வாறு சிந்தித்து மனத் தைத் திருப்திசெய்துகொள். ஆனால், இவ்வாறு சிந்தித்து நீ அடைந்திருக்கும் பொருள்கள்மீது வரம்பு மீறிப் பற்று உண்டாக்கிக் கொள்ள வேண்டாம். அவைகளை இழக்க நேரிட்டால் அதிகத் துன்பப்படுவாய்.

96. புலன்களை உள்நோக்கித் தியானஞ் செய். நடு நிலைமை கொண்ட மனத்திற்குத் தியானத்தில் திருப்தி உண்டாகும்.

97. மரணம் என்பது என்ன? உடலில் உடலைத் தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லையாயின், அணுக்கள் சிதைவு படுதல் தானே? உயிர் என்பது வேருயின் அதுவும் வேறு உடலுக்குச் செல்லும், அல்லது முடிவடையும்.

98. நோய் என்பது என்ன? பொறுக்க முடியாத தாயின் உயிர் நீங்கும். பிறகு நோய் இல்லை. மனத்தைத் தனக்குள் செலுத்தி அடக்கிக்கொண்டால் அமைதியடைய லாம். உடலைப் பாதிக்கும் நோயால் ஆத்மாவுக்குத் துன்பம் இல்லை. மனத்தை வசப்படுத்தி நோயை விட்டுத் தனித்து நிற்கச் செய்தால் உடலுக்குத் தனி உணர்ச்சி இல்லை. அதையும் நோய் துன்புறுத்தாது.

99. அனந்த காலத்தையும் பிரகிருதிப் பொருளையும் நோக்கும் விசாலமான அறிவை உடையவனுக்கு, மனித னுடைய வாழ்நாள் பெரிதாகத் தோன்ருது. அத்தகை யோனுக்கு இறப்பதில் ஒரு துயரமும் இல்லை.

100. நலம் புரிவதும் நிந்தனைக்கு ஆளாவதும் அரசர்களுடைய பெரும் பாக்கியம் போலும்.

101. தேகபலத்தில் உன்னை ஒருவன் வெல்லலாம். ஆனால், ஒப்புரவு, அடக்கம், பொறுமை, சின்ங்காத்தல் இவைகளில் தோல்வியடையாதே.

102. புலன்களை உன் உள்ளத்தில் புகட்டு. உன் உள்ளமே வற்றாத நீர் ஊற்று. வெட்ட வெட்ட நன்மை உண்டு.

103. யாருடைய புகழ்ப் பேச்சை நீ விரும்புகிறாய்? அவர்கள் எத்தகையோர்? அவர்கள் அறிவு எத்தகையது? சிந்தித்துப் பார். மனிதனுடைய எண்ணங்களும் செயல்களும் அவரவர்களுடைய அறிவுக்கு ஏற்றபடி இருக்கும். அவர்கள் மனமொவ்வாமல் செய்வதைப் பிழையாகக் கருதமாட்டாய். அவர்களுடைய பாராட்டுதலையும் ஒரு பொருட்டாக மதிக்கமாட்டாய்.

5

104. உள்ளம் மகிழ்ந்து எவனும் உண்மையை விட்டுப் பொய்யில் இறங்கமாட்டான். அப்படியே நீதி, நியாயம் அன்பு முதலியவைகளும். இதை எப்போதும் மறவாமல் நினைவில் வைக்கவேண்டும். அப்போது பிழை செய்தவர்களிடமும் தயையுடன் நடப்பாய்.

105. உன் தீவினையினின்று தப்புவது சாத்தியம். பிறர் தீவினையிலிருந்து தப்புவது அசாத்தியம். ஆயினும், எது சாத்தியமோ அதைச் செய்யமாட்டாய். எது அசாத்தியமோ அதைச் செய்ய முயலுவாய். இது என்ன கேலிக் கூத்து!

106. உபகாரம்செய்வது, உபகாரம் பெறுவது இவை இரண்டன்றி மூன்ருவது ஒரு பொருளை ஏன் தேடுகிருய்? செய்த நன்மைக்கு மூடர்கள்தான் நன்மதிப்பும் கைம்மாறும் நாடுவார்கள்.

107. உபகாரம் பெறுவதில் யாரும் அலுப்படைய மாட்டார்கள். பிறருக்கு உபகாரம் செய்வதாஞல் உன் சுபாவ தருமத்தை நீ காப்பாற்றுவாய். அது உனக்கே செய்துகொண்ட உபகாரமாகும். ஆகவே பிறருக்கு உபகாரம் செய்வதில் அலுப்பு அடையாதே. அது உபகாரம் பெறுவதே ஆகும்.

108. பராசக்தி உலகத்தை ஒழுங்குடன் உண்டாக்கி இருக்கிறது. சகலமும் அந்த ஒழுங்கின்படியே நடைபெறுகிறது.

109. எல்லாம் உலக அமைப்புக்கு அனுகூலமாகவே நடைபெறும். ஆகையால் மனக்கலக்க மடையாதே. சில காலம் கழிந்தபின் நீ இருக்கப்போவதில்லை. புகழ்பெற்ற உன் முன்ஞேர்கள் எப்படி மாண்டு மறைந்தார்களோ, அப்படியே நீயும் ஆவாய் என்பதை நினைவில் வைத்துக்கொள். எந்தக் கருமம் இப்போது செய்யவேண்டுமோ அதைக் கவனித்துச் செய்வாய். நலம் புரிவதும், மனித சுபாவத்திற்கு இசைந்து நடப்பதுமே உன் இயற்கைத் தருமம். இதை மறவாமல் உன் செயல்கள் எக்காரணத்திஞலும் அத்தருமத்தினின்று பிறழாமல் இருக்குமாறு பாதுகாப்பாய். உன் பேச்சும் அவ்வாறே நீதி வழுவாதிருக்கட்டும். ஆஞல், அன்பும், அடக்கமும் கொண்டு, பொய் வேஷமின்றிப் பேசுவாயாக.

110. நெறி தவருதவனுக்கு மனத்தில் எப்போதும் மகிழ்ச்சியிருக்கும். நெறி தவருமல் இருப்பதற்கு மனத்தைக் காக்கவேண்டும். ஐயமும் பொய்யும் கொண்ட கருத்துக்

களை ஒழித்து உலகத்திற்கு உபகாரம் செய்வதிலேயே மனத்தைச் செலுத்தித் தன் ஆதீனத்தில் இல்லாத புறப் பொருளில் விருப்பும் வெறுப்பும் கொள்ளாமல், உலகப் போக்கில் எது நேரினும் மனக்குறை கொள்ளாமலிருக்கும் சுபாவத்தை வளர்த்து வந்தால், அறிவுள்ளவன் நெறி தவற மாட்டான்.

111. செடியிலுள்ள இலை தனக்கு வேண்டியதைப் பெற்று வளர்கின்றவாறு பரம்பொருள் என்னும் செடியில் ஓர் இலையாகிய நீயும் பாதுகாக்கப்பட்டு வருகிறாய். மரம் உணர்ச்சியும் அறிவுமில்லாதது; பந்தப்பட்டது. நீ எந்தப் பரம் பொருளின் இலையாக இருக்கிறாயோ அப் பொருள் கட்டுப்படாதது. வரம்பற்ற சுதந்திரமும் அறிவும் நீதியும் கொண்டது. ஒவ்வோர் உயிருக்கும் ஆயுள், பொருள், பாக்கியம், ஆற்றல், முயற்சி, சமயம் இவைகளைச் சமமாகவும் தக்கபடியும் அது கொடுக்கும். சமம் என்றால் ஒவ்வொரு பகுதியும் சமமாக இராது. ஆனால், எல்லாம் ஒருமித்துப் பார்த்தால் சமம் தெரியும்.

112. உன்னுடைய மற்ற அலுவல்களினாலோ, அல்லது வேறு காரணத்தினாலோ நூல்களை ஆராய்ந்தறிய உனக்கு அவகாசம் இல்லையானாலும் பிறருக்கு அருவருப்பு உண்டாகாதபடி நீ நடந்து கொள்வதற்கு என்ன தடை? இன்ப துன்பங்களால் உன் மனம் கலங்காதிருக்கக் காலம் போதாதா? பொய்ப்புகழை நாடாமலிருக்க முடியவில்லையா? அறிவினர்களைக் கண்டும் நன்றியறிவில்லாதவர்களைக் கண்டும் சினங்கொள்ளாமல் அவர்கள் செயலைப் பொருட்படுத்தாமலிருக்க, நூல்கள் எதற்கு?

113. இறந்துபோனால் உலகத்தை விட்டு நீங்குவாய் என்று நினைக்காதே. மாறி வேறு உருவமாய் மறுபடியும் உலகத்தில் அமைவாய். உன் உடலிலுள்ள தாதுக்கள் அனைத்தும் பிரிந்து மீண்டும் வெவ்வேறு பொருளில் சேரும். அந்தத் தாதுக்கள் உன்னுடையதென்று இப்போது

நீ எப்படி நினைக்கிறாயோ, அப்படியே உலகத்திற்குத்தான் அவை சேர்ந்தவை. மாறிப்போய் வேறு பொருள்களில் சேர அவைகளுக்கு ஆட்சேபணையில்லை. நீ மட்டும் ஏன் ஆட்சேபிக்கிறாய்? ஆட்சேபிக்கும் உரிமையும் என்ன?

114 எது செய்தாலும் மனிதர்களுக்கு உபகாரமாகச் செய்வேனாகவும், எது நேரிடினும் அதைத் தெய்விக மென்று ஏற்றுக்கொள்வேனாகவும், அனைத்திற்கும் காரண மான ஆதிமூலத்திலிருந்து வந்ததென்று எதையும் நலனாகவே கருதுவேன்.

115 கருமத்தோடு கருமத்தையொட்டி உயிர்வாழ்வை ஒழுங்குபடுத்து. ஒவ்வொரு தருமமும் இவ்வாறு உன் உயிர்க் கட்டிடத்தில் நேர்மையுடன் சேருவதால் திருப்தி யடைவாயாக. இப்படிச் செய்வதில் உனக்கு ஒருவரும் தடை செய்ய முடியாது. தடை எவ்வளவோ உண்டு என்பாய். நியாயம், தெளிவான புத்தி, அறிவு இவை உன் ஆதீனம். எந்தக்கருமம் செய்வதில் தடை நேர்ந் தாலும் அத்தடையைக்கண்டு வருந்தாமல், சூழ்நிலையிலுள்ள அசேதனப் புறப்பொருள்களில் அதையும் ஒரு பகுதியாகக் கருதி, சமசித்தத்துடன் எது சாத்தியமோ அதைச் செய்யப் புகுவாயானால் செய்யமுடியாத ஒரு கருமத்திற்குப் பதில், உடனே செய்யத் தகுந்ததும் உன்வாழ்வின் தருமத்திற்கு இசைந்ததுமான வேறொரு கடமை உன் முன் வந்துநிற்கும்.

116. உலகப்போக்கில் நடந்ததைப்பற்றி மனக்குறைப் பட்டுக்கொண்டு வருந்துதல், அல்லது உலக நலனுக்கு மாறுபாடாக நடந்துகொள்ளுதல் இவ்வாறு செய்தாயானால் உலகத்திலுள்ள ஒற்றுமையைக் கெடுத்து வேறாகப் போன வன் ஆவாய். கையோ, காலோ, தலையோ வெட்டுண்டு உடலினின்று வேறுபட்டுக் கிடக்கிறதைப் பார்த்திருக் கிறாயா? அவ்விதமே ஆவாய் நீ, உன் செயலால். உலகத் தில் ஓர் உள் அங்கமாக நீ படைக்கப்பட்டாய். அதை மதியாமல் வெட்டுண்டாய். சரி, வெட்டுண்டபோதிலும்

மறுபடியும் சேர்ந்து ஒன்றாகும் திவ்ய சக்தி உனக்கு உண்டு. கடவுள் வேறு எந்தப் பொருளுக்கும் வெட்டுண்டபின் மறு படியும் ஒன்று சேரும் சக்தியைக் கொடுக்கவில்லை. ஆனால், மனிதனுக்கு மாத்திரம் ஆண்டவன் இந்தச் சக்தியைக் கொடுத்திருக்கிறான். வேறாய் வெட்டுண்டாலும் மறுபடியும் ஒன்றாகக் கூடி வளர்ந்து முன்போல ஆகும் சக்தி மனி தனுக்கு உண்டு.

117. நான் எங்கே போனால் என்ன? எங்கிருந்தால் என்ன? என் உள்ளத்திலிருக்கும் தெய்வம் என்னை விட்டு நீங்காது. அந்தத் துணையைக் கொண்டு என் தருமத்தின் படி நான் நடந்துகொண்டேனானால், என் உள்ளத்தில் சாந்தம் சித்தம் நிலைக்கும். இவ்வாறிருக்க, ஏதேனும் ஒரு விபத்து நேர்ந்தவுடன் உள்ளம் கலங்கி, இயற்கை மாறி நடுநடுங்கி, அலைந்து, பயந்து, ஏங்கிக் கையை நீட்டுவது தகைமை யாகுமா? மனநிலையைக் காப்பதற்கு மேல் எந்தப் பொருள் உளது?

118. வெள்ளரிக்காய் கசக்கிறதா? எறிந்துவிடு. வழி யில் முள்ளா? அவ்வழியைவிட்டுத் தள்ளிப் போ, போதும். 'இப்படிக் கசக்கும் காய் ஏன் இருக்கிறது? முள் எதற்காக உலகத்தில் தோன்றியது? என்ற கேள்விகள் கேட்காதே. மரத்தச்சு அல்லது தோல் வேலைப் பட்டறையில் ஒருவன் போய் இங்கே எதற்காக இவ்வளவு குப்பையும் உபயோக மற்ற துண்டுகளும் சீவல்களும் என்று சொன்னால் சிரிப்பார் கள் அல்லவா? அது போல் பிரகிருதியை ஆராய்ந்தறிந்தவர் கள் உன்னைக் கண்டு சிரிப்பார்கள். தச்சனுக்குத் தன் வேலைக்கு உதவாதக் குப்பையைப் போட இடமுண்டு. ஆனால், உலகத்துக் குப்பையைப் போட உலகத்தைத் தவிர்த்து வேறு இடமில்லை. ஆனால் இதுவல்லவோ, பிர கிருதியின் அதிசயம்! போட இடமில்லாத்தன் குப்பையுங் கூடப் புதிய புதிய பொருள் உண்டுபண்ணிப் பயன்படுத்திப் பழையனவற்றையும் புதியனவாக்கி முதுமையை இளமை யாக்குகிறது. தன் பட்டறையில் இடமில்லை. உபகரணங்

கள் போதாது. வேலைத் திறமை போதாது என்பது பிரகிருதிக்குக் கிடையாது. எதற்கும் இடமுண்டு. எதற்கும் பயனுண்டு.

119. பிரகிருதியின் ஒருமைப்பாட்டை அறியாதவன் தன் ஊரை அறியாத மூடனுவான். பிரகிருதியில் தன் தருமம் இன்னது என்பதை அறியாதவன் தன்னையும் பிரகிருதியையும் இரண்டையும் அறியாதவனுவான். தன் இயற்கைத் தருமத்தையும் பிரகிருதியின் ஒருமைப்பாட்டையும் அறியாமல் போனுல், தான் எதற்காக இருக்கிறுன் என்பதை அறியமாட்டான். ஒன்றும் அறியாத பலர் போற்றுவதை நாடியும், தூற்றுவதை அஞ்சியும் வாழ்பவனுடைய மடமையை, என்னவென்று சொல்வது?

120. எங்கும் பரவியிருக்கும் காற்றைச் சுவாசித்து வாழ்ந்தால் மாத்திரம் போதாது. அக்காற்றைப் போலவே எங்கும் பரந்திருக்கும் சித்பொருளையும் உட்கொண்டு வாழ்வாயாக. உயிருள்ளவனுக்குச் சுவாசிக்க எங்கும் காற்று இருப்பதுபோலவே அறிவுள்ளவன் உட்கொண்டு வாழ இந்தச் சித்பொருளும் சர்வ வியாபகமாக இருக்கிறது.

121. என் உயிரும் உடலும் வேறு. அயலான் உயிரும் உடலும் வேறு. அப்படியே என் உள்ளம் வேறு. அவன் உள்ளம் வேறு, நாம் அனைவரும் சேர்ந்து வாழுமாறு நம்மைக் கடவுள் படைத்திருந்தாலும் அவனவன் உள்ளத்தின் ஆதீனம் அவனவனுக்கு உண்டு. இப்படியில்லாவிடில் அயலான் ஒருவன் தீய வழியில் சென்ருல் அது எனக்குத் தீங்கு இழைக்கும். இது ஒழுங்காகாது. அவனவன் ஆதீனமே.

122. சூரியனுடைய கிரணங்கள் நாலா பக்கமும் வீசிப் பரவினுலும் அதன் பிரகாசம் குறைந்து போவதில்லை. இருட்டறைக்குள் ஒரு துவாரத்தின் வழியாக வரும் வெளிச்சத்தைப் பார். அது நேராகப் பாயும். அதற்கு ஏதாவது

தடையானால் அதன் மேலேயே தங்கும் அவ்விடத்தைவிட்டு நகராது. உன் மனத்தின் போக்கும் எண்ணங்களும் அவ்வாறே இருக்கவேண்டும். தளராத நல்லெண்ணம் இருக்க வேண்டும். நேராகச் செல்லவேண்டும். தடையைக் கண்டால் அதன்மேல் சூரிய வெளிச்சம் தங்குவதுபோல உன் மனமும் தங்க வேண்டும். பலாத்காரமும் கொடுமையும் கூடாது. தடையைக் கண்டு வெறுப்பு அடையாமல் அதன் மேல் பிரகாசித்துக்கொண்டே இருக்க வேண்டும். வெளிச்சம் ஊடுருவிச் செல்ல விடாமல் ஏதேனும் தடுத்தால் அது அதன் குற்றமேயன்றி, பிரகாசிக்கும் கிரணங்களின் தவறு அல்ல.

123. மரணத்தைக் கண்டு அஞ்சுகிறவன் எதைக்கண்டு அஞ்சுகிறான்? உயிரும் உணர்ச்சியும் இல்லாமல் போய் விடுவதைக் கண்டா? அல்லது புதிய உயிரும் புதிய உணர்ச்சிகளும் வரும் என்ற பயமா? உணர்ச்சியற்றுப் போவதனால் எந்தவிதமான துக்கமும் இல்லாமல் இருக்கலாமே? புதிய உயிரும் புதிய உணர்ச்சிகளும் வருமாயின் அதனால் என்ன நஷ்டம்! புதுப்பிக்கப்படுவதில் மரணம் ஏது?

124. ஒருவருக்கொருவர் உபகாரம் செய்து வாழுமாறு கடவுள் நம்மைப் படைத்திருக்கிறார். ஆகையால், குற்றங்களைத் திருத்த வேண்டும்; அல்லது பொறுக்க வேண்டும்.

125. மக்களைக் கடவுள் படைத்தது ஒருவருக்கொருவர் தக்கபடி உபகாரம் செய்துகொண்டு கூடி வாழவே; நீதி வழுவாமலும் ஒருவருக்கொருவர் தீங்கு செய்யாமலும் இருக்கவே. நெறி தவறி நடப்போன் பல தேவதைகளை ஆராதித்தாலும் தேவாதி தேவனான பரமேசுவரனை வணங்காதவனே யாவான். உண்மை பேசாதவனும் தெய்வத் துரோகியாவான். பரம்பொருள் உண்மை வடிவம். பொருள்கள் தத்தம் உண்மை நிலையில் ஒன்றோடொன்று நெருங்கிய தொடர்புடன் அமைந்து உலகம் நடைபெறுகிறது. உண்மை தவறினால் அந்த அமைப்புக்குப் பெரிய இடையூறுகும்.

ஈசுவர நிர்மாணத்திற்கு விரோதமாகும். பிரகிருதி என்பது உண்மை. உண்மை என்பது பிரகிருதி. பிரகிருதியே உண்மைக்கு மூலாதாரம். ஆகவே, ஒருவன் மனப்பூர்வமாகப் பொய் பேசி வஞ்சனையும் அநீதியும் செய்தானானால், அவன் நிச்சயமாகத் தெய்வத் துரோகியாவான். வேண்டாது பொய் பேசுகிறவனுங் கூடப் பிரகிருதி சுபாவத்திற்கு மாறுபாடாக நடந்து உலகத்தின் ஒழுங்குக்கு குறைவு உண்டாக்குவதால் அவனும் அப்படியே தெய்வத் துரோகியாவான். தன்னை அறியாமல் உண்மையிலிருந்து தவறுகிறவன் மெய்யும் பொய்யும் பகுத்தறிவதற்கு வேண்டிய அறிவும் வழியும் படைத்திருந்தும், அதைப் புறக்கணித்து உண்மையை அறியக் கூடாமல் தன்னைத்தானே செய்து கொண்டு, தெய்வ சிருஷ்டியில் ஒழுங்கீனமும் கலகமும் உண்டாக்குகிறான். இன்பத்தையே நலனாகக் கருதி, துன்பத்தினின்றும் தப்ப பார்க்கிறவனும் தெய்வ பக்தி இல்லாதவன் ஆவான். பல துஷ்டர்கள் சுகமும் செல்வமும் அனுபவித்து வந்தும், நல்லோர் பலர் கஷ்டங்களுக்கு ஆளாகியும் இருப்பது கண்டு, நன்மை தீமைகளைத் தகுதிக்கு ஏற்றபடி உலகத்தில் புகுத்தவில்லை யென்று பாமரர்கள் கடவுளைப் பழிப்பார்கள். நன்மை தீமையின் உண்மை இயல்பை அறியாமையால் இப்படிப் பழிக்கத் தோன்றும். துன்பத்தைக் கண்டு, அஞ்சுகிறவன் இயற்கையில் இன்றியமையாத ஒரு சம்பவத்தைக் கண்டு அஞ்சுகிறவன் ஆவான். எவன் இன்பங்களை அதிகமாக நாடுகிறானோ அவன் அநீதி செய்யப் பின்வாங்க மாட்டான். இது நிச்சயமாகத் தெய்வத் துரோகமாகும். ஆகையால், கடவுளிடம் பக்தி கொண்டிருப்பவன் உலகத்தில் எப்படி இன்பம் துன்பம் என்று இரண்டும் சமமாக நிர்மாணிக்கப் பட்டிருக்கிறதோ அப்படியே தன் வாழ்விலும் இன்பதுன்பம் இரண்டையும் சமாதானத்துடன் கருத வேண்டும். இன்பம்—துன்பம் பிறப்பு—இறப்பு, புகழ்ச்சி—இகழ்ச்சி இந்தத் துவந்துவங்களைச் சம உணர்ச்சியுடன் கருதாதவன் தெய்வ பக்தன் ஆகமாட்டான். உலக சிருஷ்டியில் இவ்விரு நிலைகளும்

படைக்கப் பட்டிருக்கின்றன. பொருள்கள் சரிவர நிலை பெறவும் மாறவும் ஒன்றன்பின் ஒன்று தொடர்ந்து வரவும் அவைகளுள் சக்தி அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்பமும், துன்பமும், பிறப்பும் இறப்பும் இன்னும் மற்ற துவந்துவங்களும் இந்தச் சக்தியோடு ஒட்டியவை. பிரகிருதிக்கு இன்றியமையாத இன்பதுன்பம் என்னும் இருவகை நிலைகளும் நல்லோர் தீயோர் என்ற வேற்றுமை பார்க்காமல் உலகப் போக்கில் கலந்து வருகின்றன.

126. இறப்பது உலகத்தில் இன்றியமையாத நிகழ்ச்சி. அது கடவுள் நியதி; அதை வெறுக்காதே. பாலியப் பருவத்திலிருந்து வளர்ந்து யௌவனம் அடைவது போலவே முடிவில் இறப்பது இயற்கையாக வரும். ஆகையால், அறிவுள்ளவன் மரணத்தை வெறுக்க மாட்டான்; அசட்டை செய்யவும் மாட்டான். அதன் மெய்ப் பொருளை அறிந்து இயற்கைச் சக்திகளுள் ஒன்ருக அதை ஒப்புக்கொண்டு அதனை எதிர்பார்த்திருப்பான். தாயின் வயிற்றிலிருந்து குழந்தை பிறக்கும் நாளை எதிர்பார்ப்பது போலவே, உன் ஆத்மா, அடைப்பட்டிருக்கும் இவ்வுடலிலிருந்து வெளியேறுவதை எதிர்பார்ப்பாயாக. இதற்குமேல் இன்னும் ஓர் ஆறுதலையும் உனக்குச்சொல்லுவேன். மரணத்தை மகிழ்ந்து உபசரித்து எதிர்கொள்ளக் காரணமிருக்கிறது. இறந்து போவதால் எத்தகைய மனிதர்களினின்று நீ விடுபடுவாயென்று யோசித்துப் பார். எவர்மீதும் சினங்கொள்ளலாகாது. உண்மை எதைச் செய்தபோதிலும் பொறுக்க வேண்டியதுதான். அதுவும் உண்மை. ஆனல், உன்னைச் சுற்றியுள்ளவர்கள் மனோபாவமும் எவ்வளவு வேற்றுமை கொண்டவை? அவர்களுடைய கூட்டுறவை நீக்கிப் போவது நன்மையேயல்லவா? உயிருடனிருக்க ஆசைப்பட ஒரு காரணம் இருக்கக் கூடும். தன்னைப்போல் மனோபாவமும் எண்ணங்களும் கொண்ட சத்புருஷர்களுடன் கூடி வாழலாம் என்ற ஆசைதான். ஆனல், நீ எவர்கள் மத்தியில் வாழ்க்கை நடத்த வேண்டியிருக்கிறதோ, அவர்கள் மனோபாவமும் உன்

மனோபாவமும் இணக்கமின்றி எவ்வளவு பிணக்குகள் உண்டாகின்றன. "மரணமே, சீக்கிரம் வா இல்லையாயின் நானுங்கூட அறிவு இழந்து இவர்களைப் போலவோ ஆவேன்" என்று மரணத்தை வருந்தி அழைக்க வேண்டியிருக்கிறது அல்லவா?

127. எவன் பிறரிடம் நெறி தவறி நடக்கிறானோ அவன் தனக்கே கேடு விளைவித்துக் கொள்கிறான். எவன் பிறருக்கு அநீதிசெய்கிறானோ, அவன் தன் சுபாவத்தை தீமையாக்கிக் கொண்டு தனக்கே அநீதி செய்து கொள்கிறான்.

128. மூன்று போதும்: மெய்யறிவுடன் எண்ணங்களை மனத்தில் கொள்வது; உபகாரமான செயல்களைச் செய்வது; தன் ஆதீனமில்லாமல் நிகழும் நிகழ்ச்சிகளைத் திருப்தியுடன் அங்கீகரிப்பது. கழிந்தவற்றை நினையாமலும் வருபவைப்பற்றிக் கவலை கொள்ளாமலும் இம்மூன்றும் நிகழும் காலத்தில் கவனித்தால் போதுமானது.

129. எல்லா உயிர்களும் காண்பதும் சுவாசிப்பதும் ஒரே வெளிச்சம், ஒரே காற்று, நிலைத்து நிற்க எல்லா உயிர்களுக்கும் ஒரே பூமி. ஓர் உயிர் பல பகுதிகளாகப் பிரித்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதைச் சிந்தித்தால் பகுத்தறிவுள்ள மனிதர்களின் ஆத்மாக்கள் அனைத்தும் ஒரு பரமாத்மாவின் கூறுகளேயாகும் என்பதையும் உணரலாம்.

130. பிரகிருதிப் பொருள்கள் எல்லாம் தத்தம் இனத்துடன் சேர்வது இயல்பு. மண் இயல்பு கொண்ட பொருள்கள் நிலத்தோடு சேர்ந்துபோக விரும்பும். நீர் இயல்பு உள்ள பொருள் எல்லாம் ஒன்றாகச் சேர்ந்து பெருக முயலும். வாயு ரூபமானதெல்லாம் வாயுவுடன் சேரப் போகும். இந்த இயல்புக்கு மாறாகத் தத்தம் இனத்துடன் சேராமல் தனித்து நிற்பது நிர்ப்பந்தத்தினாலேதான். தடை மங்கியவுடன் இயல்பு மேலிட்டுத் தத்தம் இனத்துடன் சேர்ந்துவிடும். இவ்வாறே அறிவென்னும் தத்துவத்தைக் கொண்டனவெல்லாம் தத்தம் இனத்துடன் சேர விரும்பும்.

பொருள் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு, உத்தமமோ, சூக்ஷ்மமோ, அவ்வளவுக் கவ்வளவு அதிக வேகத்துடன் இனத்தோடு இனம் சேர இழுக்கும். கட்டிப் பொருள்களைவிட, திரவப் பொருள்களின் சேர்க்கை வேகம் அதிகம். திரவப்பொருள் களின் வேகத்தைவிட வாயுப் பொருள்களின் சேர்க்கை வேகம் அதிகம். எனவே ஸ்தூலப் பொருள்களின் வேகத் தைக் காட்டிலும் சித்பொருள்களின் பரஸ்பர ஆகர்ஷண சக்தி அதிகமாகவே இருக்க வேண்டும். பகுத்தறிவில்லாத உயிர்களைப் பார். ஜடப்பொருள்களுக்கில்லாத கூட்டுறவு உணர்ச்சி அவைகளுக்கு உண்டு. பூச்சிகள், மிருகங்கள், பறவைகள் இவை கூட்டங் கூட்டமாகச் சேர்கின்றன. தாய் தன் குஞ்சுகளை வளர்க்கும். அவைகளுக்குள் ஒருவித குடும்ப வாழ்க்கையையும் அன்பையுங்கூடக் காணலாம். பகுத்தறிவுள்ள மனிதர்கள் நாடு, நட்பு, வீடு, இல்வாழ்வு, கூட்டுறவு என்பவைகளை உண்டாக்கிக் கொள்கிறார்கள். யுத்தம் செய்தாலும் சீக்கிரம் சமாதான உடன்படிக்கைகளை நாடுகிறார்கள். மனிதர்களைவிட உயர்ந்த பிறப்புகளோ ஒன்றுக்கொன்று வெகு தூரத்திலிருந்தாலும் ஒன்றோ டொன்று கட்டுப்பட்டு நடப்பதை ஆகாயத்திலுள்ள நட் சத்திரக் கூட்டங்களைப் பார்த்தறிவாய்.

இப்போது பரிதாபம் எதுவென்றால், பகுத்தறிவுள்ள மனிதர்கள் இந்த இயற்கைக் குணத்தை மறந்து ஒருவ ரோடொருவர் வேறுபட்டுப் போராட முயல்கிறார்கள் இனத்துடன் இனம் சேரும் பிரகிருதி வேகம் தடைபட் டிருக்கிறது. ஆனால், ஒன்று நிச்சயம். இயற்கைச் சக்திக்கு மாறுபாடாக நடக்க ஒரு நாளும் முடியாது. ஆராய்ந்து பார்த்தாயானால் இது விளங்கும். எவனும் உலகத்தினின்று வேறுபட்டுத் தனித்து நிற்க முடியாது. அந்த முயற்சி வீணாகும்.

131 கஷ்டம் அனுபவிக்கும்போது துயரப்படுபவன் போல நடந்துகொள்ளாதே. மற்றவர்களுடைய இரக்கத் தையாவது, பாராட்டுதலையாவது விரும்பாதே. உலக

வாழ்வின் நலனும் உன் பகுத்தறிவுமே உன் கருத்தில் இருக்கவேண்டும். இதைக்கொண்டு எதைச் செய்ய வேண்டும், எதை ஒழிக்க வேண்டுமென்று கண்டுகொள்வாயாக.

132 இன்று கஷ்டங்களினின்று வெளியேறினேன் என்பாய்! கஷ்டங்கள் உள்ளத்தில்தான் உண்டாயின; புறத்தில் ஒன்றுமில்லை. அவைகளை உள்ளத்தினின்று நீக்குவதே தொல்லைகளை விலக்கிக் கொண்டதாகும்.

133. எப்போதும் வெளிப்புறத்தைவிட்டு உள்ளத்தையே கவனிப்பாயாக. அதுவே சாந்தமடைவதற்குச் சாதனமாகும். உலகத்தின் உட்பொருளையும் அதன் இயல்பையும் அறிந்து அதன் ஒரு பகுதி நீ என்பதை மறவாதிருப்பாயாக. அயலானைக் கவனிக்கும் போதும் அவன் உள்ளத்தை அறிவாயாக. அப்போதுதான் அவன் எதை அறிந்து செய்தான், எதை அறியாமல் செய்தான் என்று தெரியும். அவன் வாழ்க்கைக்கும் உன் வாழ்க்கைக்குமுள்ள வித்தியாசம் உனக்குத் தெரியவரும்.

134. உலகத்தில் நீ ஓர் அங்கம் ஆவாய். உன் செயலெல்லாம் உலக வாழ்வுக்கு இசைந்ததாக இருக்க வேண்டும். உன் வாழ்க்கை உலகத்திற்குப் பயனற்றதானல். அவ்வாழ்க்கை உன்னை உலகத்தினின்று வேறுபடுத்தும். உலகத்தின் ஒற்றுமையைக் குலைத்து உன்னை ஊரோடு சேராத கலகக்காரனைப்போல் செய்யும்.

135. ஒருவன் உன்மீது குறை சொல்லுகிருன். மற்ருெருவன் உன்னைத் துவேஷிக்கிருன். சிலர் உன்னைப் பற்றிப் பகைத்துப் பேசுகிருர்கள். பேசினுல் என்ன? அவர்களுடைய உள்ளங்களை ஊடுருவிப் பார். அவர்கள் எத்தகையோர் என்பதை யோசித்துப் பார். அத்தகையோர் உன்னைப்பற்றி என்ன நினைத்தால் என்ன? அதற்காக நீ வருந்தவேண்டிய காரணமில்லை யென்பதைக் காண்பாய். ஆனுல், அவர்களை நீ வெறுக்க வேண்டியதுமில்லை. இயல்பில் உன் நண்பர்களே.

ஒருவனைத் திருத்த முடியாமல் போனால் அவனிடம் வெறுப்புக் கொள்ளாதே. தயை என்பதை உனக்கு ஏன் கடவுள் கொடுத்திருக்கிறார்? தெய்வம் மனிதனிடத்தில் எவ்வளவு தயை காட்டுகிறது பார். தீயவர்களுங்கூட உடல்வலி, பொருள், புகழ் எல்லாம் அடைகிறார்கள் பார். நீயும் தெய்வத்தைப்போல் தயை கொண்டு நடப்பாயாக.

136. சக்கரம்போல் எல்லாம் விடாமல் சுழன்று வருகின்றது. மேலே சென்றது கீழாகும். கீழே போனது மேலாகும். ஒவ்வொரு சம்பவமும் பராசக்தியின் எண்ணத்தின்படியே நடக்கும். அதாவது அதன் மூல நியமனத்தின் பயனாக ஒன்றன்பின் ஒன்று தொடர்ந்து வரும். உலக நிகழ்ச்சிகளில் தவறாத தொடர்பு இருக்கிறது. எதுவாயினும் தெய்வ நியமனமே. அது நலனேயாகும். ஒரு வேளை நீ கடவுள் பொய், எல்லாம் தற்செயல் என்றாலும் நீயும் நியமமற்று இருக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. சாந்தம் இழந்து கவலைப்பட வேண்டியதில்லை.

சீக்கிரத்தில் சகலமும் மண்ணாய் நிலத்தில் சேரும். பிறகு அதுவும் மாறி, வேறு உலகமாகவே ஆகும். பிறகு, அதுவும் மாறும். இப்படி நடந்துகொண்டே போகும். இவ்வாறு உலகமே மாறி மாறிப் போவதை நினைத்தால் நிலையில்லாத விஷயங்களில் பற்றுத் தீர்ந்துவிடும்.

137. ஒருவன் பிழை செய்தவனானால் அவனுக்கே அது கேடாகும். ஒரு வேளை உண்மையில் அவன் பிழை செய்யாமலும் இருந்திருக்கலாம்.

138. உலகமெல்லாம் ஓர் உயிர், ஒருமனம், ஓர் உடல். எதுநேர்ந்தாலும் அந்த ஒரு மனத்தில் உண்டான எண்ணந்தான் அந்த ஓர் உடலுக்கு நேர்ந்ததே யாகும். அந்த உயிரில் ஓர் அங்கமாகிய நீ எப்படி ஆட்சேபிக்கலாம்? நீ சொல்லலாம்; இது உண்மையல்ல, உலகத்திற்கு ஆத்மா எது? எண்ணம் எது? எல்லாம் அசேதன அணுக்களின்

தற்செயல் சேர்க்கையும் பிரிவும் என்று. இவ்வாறு நீ நினைத்தாலும் எதற்காக நீ மனம் கலங்கவேண்டும்? உன் உள்ளத்தில் கலங்கும் சேதனப்பொருள்களுக்குச் சொல், "சீ உனக்கு உயிரில்லை. நீ ஓர் உண்மைப் பொருள் அல்ல; நீ பொய்; நான் ஒரு புல்மேயும் மிருகம் போலவே ஒரு பிராணி" என்று நாஸ்திக தைரியத்தையேனும் சொல்லிச் சும்மா இருப்பாயாக.

139. எவனாவது ஒருவன் வெட்கமின்றி நடந்து கொண்டு அதற்காக நீ சினம் கொண்டாயானால், உடனே, உலகத்தில் வெட்கமின்றி நடப்போரே இல்லாமல் இருக்க முடியுமா என்று உனக்குள் கேட்பாயாக. இல்லையென்றால், ஏன் கலவரப்படுகின்றாய்? கூடாத ஒரு சம்பவத்தை ஏன் நாடுகிறாய்? உலகத்தில் வெட்கமில்லாதவர்களும் சிலர் இருக்கவே செய்வார்கள். அவர்களில் இவன் ஒருவன். யாராவது திருட்டுத்தனமும் மோசமும் செய்தால் இவ்வாறே சிந்திப்பாயாக. அவ்விதத் துஷ்டர்களே உலகத்தில் இல்லாமல் செய்ய முடியாது என்பதை நினைப்பூட்டிக் கொண்டால் மோசக்காரனிடமுங்கூட, நீ இரக்கமே கொள்வாய்.

தவிர இன்னொரு சிந்தனையும் உதவும். பிறர்செய்த ஒவ்வொரு பிழைக்கும் மருந்துபோல் நீ நற்குணம் படைத்திருக்கிறாய். துவேஷிப்பவனைக் கண்டால் அன்பு உன்னிடம் இருக்கிறது. அதற்கு அதுவே மருந்து. அதைக் கொடு. இவ்வாறு ஒவ்வொன்றுக்கும் ஒரு பரிகாரம் இருக்கிறது. பிழை செய்தவனை அநேகமாகத் திருத்தலாம். அவன் அரக்கனல்ல, வழி தப்பியவனே ஆவான். அவனுக்கு வழி காட்ட உன்னால் முடியும். இன்னும் ஒன்று. ஒருவன் செய்த பிழையால் உனக்கு என்ன துன்பம் நேரிட்டது? எவன் பேரில் நீ சினம் கொண்டிருக்கிறாயோ, அவன் செய்த செயலால் உன் இயல்பு மாறவில்லை. உனக்கு உண்டான கேடும் தீங்கும் உன் உள்ளத்தில்தான் உண்டாயின.

அறியாதவன் அறியாதவனைப்போல் தானே நடப்பான். இதில் என்ன அதிசயம்? அதனை எதிர்பாராதது உன் பிழையே. அவன் தவறி நடப்பானென்று நீ எதிர் பார்க்க உனக்கு அறியும் காரணமும் இருந்தன. அதை மறந்து விட்டு அவன் பிழை செய்தானென்று இப்போது நினைக்கிறாய் இது உன் பிழைதானே.

முக்கியமாய் உனக்கு எவனாவது துரோகம் செய்தான் அல்லது செய்த உபகாரத்தை மறந்து நடந்தானென்று நினைத்தாயானால், உடனே உன்னையே யோசித்துக்கொள். பிழை உனதேயாகும். அவன் இயல்பை நீ அறியவில்லையா? அவனை ஏன் நீ நம்பினாய்? நீ உபகாரம் செய்யும்போது அதுவே உனக்குக் கைம்மாறாக இருக்க வேறு கைம்மாறு ஏன் எதிர்பார்த்தாய்? உன் இயல்புக்கு இசைய ஒரு கருமம் நீ செய்தால் அதற்குக்கூலி கேட்கலாமா? பார்ப்பதற்குக் கண் ஏதாவது உன்னைக் கூலி கேட்கிறதா? நடப்பதற்குக் கால், ஏதாவது பதில் கொடு என்று உன்னைக் கேட்கிறதா? தத்தம் இயற்கைக் கருமத்தைச் செய்துவிட்டுச் சும்மா இருக்கும். அதைப்போல் நீயும் உபகாரம் செய்து வாழத் தான் பிறந்தேனென்று அறிந்துகொண்டு உபகாரம் செய்த பின்னும் உன் இயற்கைக் கருமத்தைக் செய்தாய் என்கிற திருப்தியுடன் சும்மா இருப்பாயாக. இதுவும் வேண்டாம், சும்மா பொறுத்துக் கொள்வாயாக.

140. மனமே, எப்போது நீ ஆனந்த நிலையை அடைவாய்? சகலமும் ஒன்றான நிலையை எப்போது அடைவாய்? சர்வ வியாபகமான அன்பின் ஆனந்தத்தை நீ என்று காண்பாய்? ஆசையற்றுச் சுதந்திரமாக என்று நிற்பாய்? இடம், பொருள், காலம், உறவினர்களின் கூட்டம் இவை ஏன் வேண்டும்? உன் நிலையே உனக்கு ஆனந்தம் என்று தரும்? பராசக்தியை என்று அறிவாய்? பரிபூரண ஆனந்தத்தை என்று அடைவாய்?

141. ஒருவன் தவறிப் பிழைசெய்தானுல் அவனுக்கு அன்புடன் புத்தி புகட்டித் திருத்துவாயாக. அப்படிச் செய்ய முடியாமல் போனுல், தவறு உனதே என்று எண்ணு வாயாக.

142 உலகமானது அணுக்களின் சேர்க்கையால் உண்டாயிருந்தாலும் சரி, பராசக்தியின் செயலாயிருந்தாலும் சரி, நான் அவ்வுலகத்தில் ஒரு பகுதி. பிரகிருதியின் இயற்கைத் தருமத்திற்கு ஆதீனமானவன். நான் எந்த முழுமையில் ஒரு பகுதியோ அதற்கு நலன் எதுவோ அதுவே எனக்கு நலன் என்று ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். ஒன்றுக்கு யாதாயினும் நலனுக இருந்தால், அது எப்படி அதில் ஒரு பகுதிக்கு உண்மையில் தீங்காகும்? எந்தப் பொருள்களிலும் தனக்குப் பயன்படாத பகுதி ஒன்று இருக்காது. அதிலும் தனக்கு விரோதமான பொருளை உண்டாக்கிக் கொள்ளுமாறு பிரகிருதியை நிர்ப்பந்திக்கக் கூடிய சக்தி பிரகிருதிக்குப் புறத்தில் ஒன்றுமில்லை, ஆகையால், நான் பிரகிருதி அமைப்பில் ஒரு பாகமாய் இருக்கிறபடியால் எது நேரிடினும் திருப்தி கொண்டிருக்க வேண்டும். ஜீவன்களுக்கு, அதிலும் என் இனமாகிய மனிதக் கூட்டத்தின் வாழ்வுக்குத் தீங்கு உண்டாகக் கூடியதை எதையும் செய்யாதிருப்பேனுக. அவர்களுடைய க்ஷேமத்தையே கருதுவேனுக. என் உள்ளம் இவ்வெண்ணங்களையே கொள்ளும்படி செய்வேன். உலகத்தில் கூட்டுறவுக்கு விரோதமான செயல்கள் என் உள்ளத்திலும் தோன்ருதவாறு மனத்தைத் திருத்திக்கொள்வேன். இவ்வாறு செய்தால் என் வாழ்க்கை சுகமாக முடியும். அரசனுடைய கட்டளைக்கு அடங்கி மற்றக் குடிகளுடைய க்ஷேமத்தைக் கருதி வாழும் ஒருவனுடைய வாழ்க்கை சுகமாக இருக்கும். இதைப் போலவே என் வாழ்க்கையும் ஒழுங்குபடச் சுகமாக முடியும்.

143. ஓர் ஈயைப் பிடிப்பதில் சிலந்திப் பூச்சிக்குப் பெருமை. ஒரு மனிதன் முயலைப் பிடித்தேனென்று பெரு

மைப்படுவான். மற்றொருவன் ஒரு குருவியை வலையில் பிடித்துவிட்டதற்குச் சந்தோஷப் படுவான். வேறொருவன் காட்டுப் பன்றிகளைப் பிடித்துவிட்டு அதை மிகவும் பெருமையாக நினைப்பான். வேறொருவன் அயல் நாட்டு மக்களை அடிமை கொண்டதற்காகப் பெருமைப்படுவான். மெய்யறிவு அடைந்தவனுக்கு இவை அனைத்தும் ஒரே விதமான கொலையும் களவுமாகத்தான் தோன்றும்.

144. பிரபஞ்சத்தில் ஒன்றைக் கொடுப்பதும் பராசக்திதான்; அதை மறுபடி வாங்கிக்கொள்வதும் பராசக்தியே. அறிவுடையோன் விருப்பு வெறுப்பை அடக்கி நீ நினைத்தவாறே எடுத்துக்கொள் என்பான். இப்படிச் சொல்வதிலும் வீரியம் வேண்டாம். பராசக்தியிடம் வணக்கமும் அன்பும் கொண்டே சொல்ல வேண்டும்.

145 நல்லவன் இவ்வாறு இருக்கவேண்டும். அவ்வாறு இருக்கவேண்டும் என்று ஆராய்ச்சி செய்தது போதும்; இனி நீ நல்லவனாக இருக்கக் கொஞ்சம் முயற்சி செய்வாயாக.

146. பராசக்தி எது விதிக்கிறதோ, அதுவே தன்னுள் அடங்கிய தனி ஒருவனுக்கும் நல்லதாகும். எக்காலத்தில் எதைத் தருகிறதோ, அக்காலத்தில் அதுவே நல்லதாகும்.

147. சட்டத்தின் தண்டனைக்கு அகப்படாமல் ஓடித் திரிபவன் நாடோடியாவான்; அதைப் போலவே வாழ்க்கையில் எவன் துன்பத்தைக் கண்டு துக்கப் படுகிறானோ எவன் கோபத்திற்கு இடம் கொடுக்கிறானோ, எவன் பயப்படுகிறானோ, எவன் கிடைக்காத பொருள்களின் மேல் ஆசைப் படுகிறானோ அவனும் சட்டத்திற்கு அடங்கி இஷ்டமில்லாமல் ஓடித் திரிபவனைப் போலாவான்.

148. துக்கமும் மனக்குறையும் கொள்கிறவன் பலிபீடத்தில் யாகத்திற்காகக் கட்டி இழுக்கும் பொழுது தப்பியோட முயலும் மிருகம் போன்றவன். தனி அறையில் ஒருவருக்கும்

சொல்லாமல் தன் படுக்கையில் இருந்து கொண்டே துயரப் பட்டாலும் இவ்வாறேயாவான். தெய்வச்செயல்களின் பயனை அறிந்து கொள்ளும் பாக்கியம் அறிவுள்ள பிராணிகளுக்குத் தான் உண்டு. பயனை அறியாமல் போனாலும் ஒப்புக் கொண்டே தீர வேண்டும்.

149. யாராவது செய்த பிழையைக்கண்டு நீ கோபித் தாயானல் உடனே உன்னையே நினைத்துக் கொண்டு ஆராய்ந்துபார், அவன் செய்தவாறே நீயும் பிழைகளைச் செய்கிறாய். யோசித்துப்பார். பணம், இன்பம், புகழ் இவை போன்றவைகளை நீயும் மெய்ப் பொருளாகவே நினைக்கவே இல்லையா? இதை நன்றாக யோசித்தாயானல் உன் கோபம் சீக்கிரம் மறந்துபோகும். மேலும் அவன் சுதந்திரமாக வேண்டுமென்று செல்கிறான என்பதையும் யோசித் துப் பார். அவன் இயல்பை மாற்ற முடியுமானல் அவ்வாறு மாற்ற முயல்வாய்.

150. எது நேர்ந்தாலும், எப்பொருள் கிடைத்தாலும் கிடைக்காவிட்டாலும், உனக்கு வாய்த்த பொருளுக்கும் சமயத்திற்கும் தகுந்தவாறு நீ செய்ய வேண்டியது எது, சொல்ல வேண்டியது எதுவென்று அறிந்து அதைச் செய்ய வும் சொல்லவும் கடவாய். அது உன் சுதந்திரத்திலிருக்கிறது. முடிவில், அதற்கு யாரும் எவ்விதத் தடையையும் செய்ய முடியாது. நீ செய்ய விரும்பிய கருமத்திற்குக் குறுக்கே நிற்கும் தடைகளையும் கருதி அதற்கு ஏற்ற உன் கருமத்தை எப்போதும் நீ செய்யலாம். ஆகையால், தடை வந்தது என் கடமை செய்ய முடியவில்லை என்று சாக்குச் சொல்லாதே. தடைக்குத் தக்க புது உருவம் கொள்ளும் உன் கருமம்.

எந்த வேலையில் எது நேர்ந்தாலும், எது கிட்டினாலும் அத்தருவாயில் உன் பகுத்தறிவுக்குத் தகுந்த கருமத்தைச் செய்து தருமத்தை நிறைவேற்றுவதே சுகமும் ஆனந்தமு மாக நீ கொள்ளும் வரையில் நீ கஷ்டந்தான் படுவாய்.

சிற்றின்பத்தில் ஒரு காமாதுரன் எவ்வளவு தீவிர மகிழ்ச்சி யடைகிருனே அவ்வளவு மகிழ்ச்சி நீ உன் தருமத்தைச் செய்வதில் அடையக் கற்றுக் கொள்ளும் வரையில் நீ துக்கப் படுவாய். தன் பிறப்பின் தருமத்திற்குத் தகுந்த வாறு தான் நடப்பதே சுகமாகக் கருத வேண்டும். அவ் வாறு நடந்துகொள்வது எப்போதும் எது நேரிடினும் கூடும்.

151. ஒரு ஜடபதார்த்தத்தை நினைத்தவாறு உருட்ட முடியாது. அதன் வடிவுக்கிசைந்த வழியே உருட்டலாம். நீர், நெருப்பு முதலிய அசேதன வஸ்துக்களும் பகுத் தறிவற்ற பிராணிகளும் இப்படியே தாம் நினைத்தவாறு செல்ல முடியாது. தடையும் இடையூறும் அவைகளைக் கட்டுப்படுத்தும். புத்தியும் பகுத்தறிவுமுள்ள நாம் அவ்வா றல்ல. எந்த இடையூறு நேர்ந்தாலும், அதைத் தாண்டிச் செல்ல அதாவது அதற்கிசைந்த கருமத்தைக் கண்டு செய்ய மனிதனுடைய பகுத்தறிவின் இயல்பிலேயே சக்தி வாய்த் திருக்கிறது. ஆத்மாவுக்குத் தன் கருமத்தைச் செய்ய முற்றிலும் சுதந்திரமுண்டு. இடையூறுகள் அசேதனமான உடலைத்தான் தாக்கும். சேதனமான ஆத்மாவைப் பாதிக் காது. உள்ளத்தில் தாமாகவே தோன்றும் எண்ணங்களா லேயோ, அல்லது பகுத்தறிவை உபயோகிக்காமல் போவ தனுலேயோதான் எந்தச் சம்பவமும் நம்மைத் துன்புறுத் தும். மற்று, எதுவும் ஆத்மாவைப் பாதிக்காது. மனி தனுக்கே இந்தப் பாக்கியம். மற்றப் பிராணிகளுக்கும் பொருள்களுக்கும் நேர்ந்த துன்பம் அவைகளை உடனே பாதிக்கும். மனிதனுக்கு எது நேர்ந்தாலும் வந்த இடை யூறுக்குத் தகுந்தவாறு கடமையும் மாறி, முன்னைவிட அதிக அனுபவமும் ஆற்றலும் அவன் அடைவான். உனக்கு வந்த இடையூறு எதுவும் உலக அமைப்பிற்குத் தீங்கிழைக்க முடியாது. உலக அமைப்பைப் பாதிக்காத எதுவும் உலகத் திற்கு ஒரு தீங்காக மாட்டாது. உலகத்திற்குத் தீங்காகாத எதுவும் உலகத்தில் அடங்கிய யோக்கியன் ஒருவனுக்கு இடையூறு ஆகமாட்டாது.

152. நோயில்லாத கண்ணானது தன் எதிரில் நிற்பதை எதையும் பார்க்கும். பசுமையான பொருள்களை மாத்திரம் பார்ப்பேன். மற்ற நிறங்களைப் பார்க்க முடியவில்லையென்ருல் அது கண்ணில் நோய் இருப்பதற்கு அறிகுறியாகும். அவ்வாறே செவியும் மூக்கும் எந்த ஒலியையும் எந்த நாற்றத்தையும் உட்கொள்ளும். யந்திரத்தில் எப்பண்டமும் அறைபடுவதுபோல் நோயில்லாத வயிற்றில் எந்த உணவும் ஜீரணித்துப் போகும். இவ்வாறே நோயில்லாத உள்ளத்திலும் எது நேர்ந்தாலும் ஜீரணித்துப் போக வேண்டும். அதாவது பொறுமையுடன் அதைத் தாண்ட வேண்டும். என் மக்களுக்கு எது லாபம்; நான் செய்கிறதை ஜனங்கள் புகழ்கிருர்களா என்பது போன்ற கவலைகள் உண்டாஞல் மனிதன் நோய்ப்பட்டவனே ஆவான். இதைப் பார்க்க முடியும் அதைப் பார்க்க முடியாதென்று சொல்லும் நோய்ப்பட்ட கண்ணைப் போலவும், இதை மெல்ல முடியும், இதை மெல்ல முடியாது என்று மறுக்கும் பற்களைப் போலவும் அவன் உள்ளம் ஆரோக்கியமற்ற உள்ளமாகும்.

153. எத்தகைய உயர் குணமுடையவனுயினும் அவன் இறந்தால் மகிழ்கிறவர்கள் சிலர் இருப்பார்கள். ஞானமும் ஆழ்ந்த கருத்தும் கொண்டவன் ஒருவன் இறந்தால், "அப்பா! இவன் ஒழிந்தான்: இனி நான் சுகமாய் இருக்கலாம். நம்மை இவன் வெளிப்படையாய்ப் பழிக்காவிடினும் மனத்தில் எப்போதும் இகழ்ந்தே வந்தான். இது எனக்கு நன்கு தெரியும்" என்று எவனுவது ஒருவன் கட்டாயம் எண்ணி மகிழ்வான். நல்லோர்க்கே இந்தக் கதியாஞல் பிழைகள் நிறைந்த என்னைப் போன்றவர்களைப் பற்றிக் கேட்பானேன்? இவர்கள் இறந்து ஒழிந்தால் நலம் என்று பலர் காத்திருப்பார்கள். இதை நினைத்தாயாஞல் உன் அந்திய காலத்தில் சமாதானமாய் மரணத்தை எதிர்கொள்வாய். நான் எவர்களுக்காக இவ்வளவு காலம் பாடுபட்டேனே, தேவர்களை வணங்கினேனே, கவலைப்பட்டேனே அவர்களே நான் என்று தொலைவேனென்று எதிர்பார்க்

கிறார்கள். இத்தகைய வாழ்வை வாழாமல் உயிர் துறப்பதில் என்ன துயரம்? இன்னும் உயிருடன் ஏன் இருக்க வேண்டும்?

இப்படி உயிருடன் வாழ்வதை வெறுத்தாலும் மனிதர்களை வெறுத்து அவர்களிடம் அன்பு குறைந்து பகைமை கொள்ள வேண்டாம். உன்னுடைய தர்மத்தை விடாமல், உன்னுடைய அன்பும் நல்லெண்ணமும் சாந்த சித்தமும் எப்போதும் போல வைக்கக்கடவாய். உயிரை விடுவதற்கு மாத்திரம் மனத்தைப் பக்குவப் படுத்திக்கொள். மகிழ்ச்சியுடன் மரணத்தை எதிர்கொள்வாயாக. நோயற்ற சுக மரணத்தில் உடலிலிருந்து உயிர் சுகமாக வேறுபட்டுப் போவது போல் உன் உள்ளமும் இனத்தார்கள், தோழர்கள் என்ற பற்றில்லாமல் சுகமாக வேறுபட்டுப்போக வழி தேடு. எந்தச் சக்தி உன்னை அவர்களுடன் அமைந்ததோ அதே சக்தி இப்போது உன்னை வேறுபடுத்துகிறது. நெருங்கிய தொடர்பும் சுகமாக நீங்கி வேறுபடுவது பிரகிருதியின் இயல்பு. மரத்தின் இலைகள் உதிர்வதைப் பார்.

154. சூத்ரதாரன் உள்ளே இருக்கிறான் அவன் தான் பேசுகிறான். அவனே உயிர்; அவன்தான் புருஷன். உன்னைச்சுற்றி மூடியிருக்கும் இந்த உடலை நீ என்று எண்ணி மயங்காதே. இந்த உடலில் அமைக்கப்பட்டிருக்கும் இந்த கருமேந்திரியங்களை ஆத்மா என்று எண்ணுதே. தச்சனுடைய உளி, வாய்ச்சி முதலியவைகளைப் போல் இவை வெறுங் கருவிகள்தான். உடலிலேயே சேர்த்து அமைக்கப்பட்ட கருவிகள் என்பதுதான் வித்தியாசம். உள்ளே நின்று இவைகளைச் செலுத்தியும் அடக்கியும் வரும் ஆன்மாவை மறந்துவிட்டு இக்கருவிகளையே நலனாக எண்ணுதே. மரம் வெட்டுகிறவனுக்குக் கோடாலி, எழுதுபவனுக்கு எழுத்தாணி வண்டியோட்டுபவனுக்குச் சாட்டையைப்போல் இவைகள் ஆன்மாவுக்குக் கருவிகளாகும். நற்பயனும் தீமையும் ஆன்மாவில்தான் உண்டு.

155 பகுத்தறிவுள்ள ஓர் உயிரின் இலட்சணங்களைப் பார். தன்னைத்தான் அறிந்து கொள்ளவும் தன்னைப் பற்றிப் பிறருக்கு எடுத்துச் சொல்லவும் தான் வேண்டிய படி தன்னைச் செய்துகொள்ளவும், அதற்கு முடியும். தான் பெற்றதைத் தானே அனுபவிக்கும். தாவரவர்க்கமும் பசுப் பிராணிகளும் பெற்றதை மற்றவர்கள் அனுபவிப் பார்கள்.

ஓர் ஆட்டம் அல்லது ஒரு கூத்தில் ஏதாவது தடை வந்து சேர்ந்தால் அரைகுறையாக நின்று போகும்; பகுத் தறிவுள்ள உயிரின் வாழ்க்கை அப்படியல்ல. எது நேர்ந் தாலும் எந்தச் சமயத்திலும் அது பூரணமாக முடியும். நேர்ந்ததற்குத் தக்கபடி தன் கடமை இதுவென்று முடித்துக் கொண்டு அதைப் பூரணமாக்க் கொள்ளும்.

பிரபஞ்சம் முழுவதும் அதன் அறிவுக்குள் அடங்கும் உலகம் அதைச் சுற்றியுள்ள ஆகாயம், காலம், கல்பம் சகல மும் அது அறியும் பொருளாகும். எதிர் காலம், இறந்த காலம் இரண்டையும் அறியும் பகுத்தறிவுள்ள உயிரின் லட்சணங்கள் அன்பு, சத்தியம், அடக்கம். ஆன்மாவே உயர்ந்த பொருள் என்று அறியவும். அதன் அறிவும் உலக நன்மையும் ஒன்றாகவே முடியும்.

156 ஆட்டமும் பாட்டும் வேடிக்கையும் பயனற்றவை யென்று தள்ளக் கடவாய். தள்ளுவது கஷ்டமாக இருந் தால் காதுக்கும் கண்ணுக்கும் இன்பம் தரும் பாட்டை அல்லது கூத்தை ஒலி ஒளியாகவும் வெவ்வேறு அபிநயமாக வும் பிரித்துப்பார். அப்படிப் பார்த்தால் அவைகளை அற்ப மென்று நீயே தள்ளுவாய். நற்குண நற்செயல் தவிர வேறு எதைக் கண்டாலும் அதை இவ்வாறு பிரித்துப் பார்த்து அது அற்பமாயிருப்பதை அறிந்துகொண்டு அதன் மோகத்தி னின்று விடுவித்துக் கொள். சிற்றின்ப மோகங்களுக்கெல் லாம் இதுவே தகுந்த மருந்து.

157. எந்த நிமிஷம் உயிர் நீங்கினாலும் மகிழ்ச்சியுடன் மரணத்தை எதிர்கொள்வது ஆன்மாவுக்கு பெருமை. உயிர் இருந்தாலும் உயிர் நீங்கினாலும் சம நிலையுடன் இரண்டுக்கும் தயாராய் இருப்பதே பெருமை. இச்சம நிலை பகுத்தறிவால் உண்டாக வேண்டும். பிறருக்கு அதை எடுத்துக் காட்டினால் அவர்களும் அந்த நிலையை அடையும்படியான வழியில் உன் சம நிலையை உண்டாக்கிக்கொள்ள வேண்டும். அப்படியல்லாமல் உயிர் வாழ்வை வெறுத்து மரணத்தை விரும்பலாகாது; சமநிலையைப் பற்றி ஆடம்பரமும் கூடாது.

4

158. நான் ஒருவனுக்கு ஏதாவது உபகாரம் செய்தேனா? செய்தேனானால் நானே உபகாரம் அடைந்தவனாவேன்.

159 ஒரு கிளையிலிருந்து ஒரு கிளையை வெட்டினால் அது மரத்தினின்று வேறுபடும். அவ்வாறே ஒருவன் மற்றொருவனிடம் வெறுப்புக் கொண்டு வேறுபட்டானானால் உலகத்தினின்று வேறுபட்டவன் ஆவான். மரத்தின் கிளை வேறொருவனால் வெட்டப்படும். ஆனால், உலகத்தினின்று வேறுபடும் மனிதன் தன்னைத் தானே அறியாமையால் வெட்டிக்கொள்கிறான்.

கிளை வேறுபடுவதற்கும் மனிதன் வேறுபடுவதற்கும் ஒரு வித்தியாசம் உண்டு. வேறுபட்ட கிளை மறுபடியும் சேர முடியாது. மனிதன் வேறுபட்டால் மறுபடியும் சேர முடியும். இது மனிதனுக்குத் தெய்வம் கொடுத்திருக்கும் சக்தி. ஆனால் அடிக்கடி பிரிந்து வேறுபட்டோமானால் மறுபடியும் கூடுவது கடினமாகும். தோட்டக்காரனைக் கேட்டால் சொல்லுவான். செடியில் பிறந்த கிளையின் குணம் வேறு. மரத்தோடு ஒட்டிவளர்ந்த கிளையின் குணம் வேறு. உலகத்தாருடைய மனோபாவங்களும் என்னுடைய மனோ

பாவங்களும் வேறுபட்டிருந்தாலும் அவர்களுடன் சேர்ந்து வாழ்வது என்னுடைய கடமை.

160. இடையூறு செய்பவர்களின் செயலைக் கண்டு உன் விவேகத்தை கெடுத்துக்கொள்ளாமல் ஒழுங்காய் உன் கருமத்தைச் செய்வாயாக. இடையூறு செய்பவர்களிடம் அன்பு குன்றாமல் இருப்பாயாக. உன் அறிவையும் கருமத்தையும் நெறி தவறாமல் காப்பாய்; அதனுடன் உனக்கு இடையூறு அல்லது துன்பம் இழைப்பவர்களிடம் மனம் கோணாமல் காத்துக் கொள்வாயாக. எடுத்த காரியத்தை இடையூறுகளுக்கு அஞ்சி விட்டு விடுவது ஆண்மையல்ல. இடையூறு செய்பவனிடம் சினம் கொள்வதும் ஆண்மையற்ற செயலாகும். யுத்தத்திலிருந்து பயந்து ஓடுவதும் துரோகம். உலகத்தார் அனைவரும் உனக்குச் சுற்றந்தானே?

161. உன்னை ஒருவன் இழந்தானென்று வைத்துக் கொள்வோம். அது அவனையே பாதிக்கும் அதன் பொருட்டு உன் செயலும் பேச்சும் இகழ்ச்சிக்கு இடமாகக் கூடாது. ஒருவன் உன்மேல் பகை கொண்டானென்று வைத்துக் கொள்வோம். அதுவும் அவனையே பாதிக்கும். உன் உள்ளத்தில் அவனிடம் அன்புவைத்து அவனுக்கு உண்மையை எடுத்துக்காட்ட வேண்டும். அதிலும் அவன் குற்றத்தை அதிகமாக வற்புறுத்தி அவன்மீது பழிசுமத்த வேண்டாம். உன்னுடைய பொறுமையையும் பெரிதாக காட்டிக் கொள்ள வேண்டாம். மனதார அவனுக்கு உதவி செய்து அவன் எண்ணத்தை மாற்றி அவனுக்கு நன்மை செய்ய முயற்சிப்பாய். உன் உள்ளத்தில் கோபம் குற்றம் இரண்டுமில்லாமல் பரிசுத்தமாயிருப்பதைக் கடவுள் காணுமாறு வைத்துக் கொள்ள வேண்டும். உன் தருமத்திற்கு தகுந்தபடி நீ நடந்து கொண்டால் உனக்கு யாதொரு குறையும் உண்டாக இடமில்லை.

162. நம்முடைய சுகம் உள்ளத்திலேயே இருக்கிறது. ஆன்மாவைப் பாதிக்காது. விஷயங்களை நாம் பொருட்படுத்தாமல் இருக்க வேண்டும். எதையும் நன்ருய் விவகரித்து உலகம் முழுவதையும் கருத்தில் வைத்துப் பகுத்தறிய வேண்டும். புறப்பொருள் எதுவும் மனத்தைத் தானகவே பாதிக்க முடியாது. உன் மனத்தில் உண்டாகும் எண்ணங்களுக்கு நீயே அதிகாரி. புறப்பொருளால் உண்டாகும் எண்ணங்களை மாற்றி, வேறு எண்ணங்களைக் கொள்ள உனக்குச் சக்தி உண்டு. இவ்வாறு புறப்பொருள்களால் பீடிக்கப்படாமல் மனத்தைக் காக்கவேண்டிய காலவரையும் கொஞ்சமே. சீக்கிரத்தில் உயிர் நீங்கி விடுதலையடைவோம். அதுவரையில் மனத்தைத் தடஸ்தமாக இருக்கச் செய்வதில் அதிக வருத்தமில்லை. இயல்பாக நடந்த விஷயங்களைப்பற்றி ஏன் மனம் வருந்த வேண்டும்? இயல்புக்கு மாருக நடந்தவைகளானல் உன்னுடைய பிறப்பில் தருமத்தை நினைவில் வைத்துக்கொண்டு அதன்படி நட. அவனவன் நடத்துவதே நெறியாகும்.

163. மனத்தில் கோபம் உதிக்கும்போது இந்த விஷயங்களை நினைவூட்டிக் கொள்ள வேண்டும். முதலாவது மனிதர்களுக்கும் உனக்கும் என்ன சம்பந்தம்? அவர்கள் யார்? ஒருவருக்கொருவர் உதவியாயிருந்து வாழ்வதற்கல்லவோ பிறந்தோம்? பசுக்கூட்டத்தை முன்சென்று நடத்தும் ரிஷபம் போல் அல்லவோ நீ அமைந்திருக்கிருய்? வழிகாட்டி நடத்துவதற்குப் பதில் சினம் கொள்ளலாமா? உலகம் வெறும் அணுத்திரளா? தற்செயலா? அல்லது அனைத்தையும் நடத்தும் பரம்பொருள் ஒன்றுண்டா? அனைத்தும் ஒன்றுபட்டல்லவோ வாழ வேண்டும்? கீழது மேலுக்கும், மேலது கீழுக்கும் துணை செய்து வாழவே படைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இரண்டாவது: யார்மேல் நீ சினம் கொள்கிருய்? அவர்கள் சுபாவத்தை நீ அறியாயா? அவர்கள் சாப்பிடுவது என்ன? உறங்குவது எப்படி? அவர்கள் மனேபாவங்கள்

எல்லாம் என்ன? அவர்களுக்குள்ள அகங்காரமும் அறியாமையும் உனக்குத் தெரியுமே.

மூன்ருவது: இவர்கள் செய்தது சரியா? தவரு? சரியாயிருந்தால் சினம் கூடாது. தவருயிருந்தாலும் அறியாமையால் அல்லவோ செய்தார்கள். அறிந்து செய்திருந்தாலும் மனம் ஒவ்வாமல்தான் செய்திருக்கிருர்கள். சுபாவத்தில் எவனும் சுதந்திரமாய்த் தவறு செய்ய மாட்டான் ஆகையால், அவர்களைப் பழிப்பது தவருகும். எந்தக் காரணங்களால் அவர்கள் நெறி தவறினுர்களோ, அக்காரணங்களைத்தான் பழிக்க வேண்டும்.

நான்காவது: நீயே எத்தனை விஷயங்களில் தவறியிருக்கிருய்? அவர்களைப்போல் நீ பிழைசெய்யாமல் தப்பியிருந்தபோதிலும் அது என்ன பெரியதாகுமோ? பிழை செய்யும் எண்ணம் உனக்கும் இல்லையோ? பயந்தோ, அல்லது உலகத்தார் பழிக்கு அஞ்சியோ, அல்லது வேறு இதைப் போன்ற சிறு காரணத்தாலேயோதான் நீ பிழையிலிருந்து தப்பி நிற்கிருய்.

ஐந்தாவது: அவன் பிழை செய்தானென்று உனக்கு எப்படித் தெரியும்? ஒரு செயலுக்குப் பல காரணங்கள் உண்டு. மற்ருெருவன் செய்தது தவறு என்று நிச்சயிக்க எவ்வளவோ விஷயங்களை ஆராய வேண்டும்.

ஆருவது: அதிகக் கோபம் உண்டாகும்போதும் பொறுமை இழக்கும்போதும் ஒன்றை நினைவூட்டிக் கொள். மனிதனுடைய ஆயுள் மிகச் சிறியது. சில நாட்கள் கழிந்தபின் அனைவரும் இறந்தவர்களாவோம்.

ஏழாவது: உன்னை எது துன்புறுத்துகிறது? அவர்கள் செய்த செயல் அல்ல. அவைகளைப்பற்றி நீ கொண்ட எண்ணங்களே உன்னை வருத்துகின்றன. புறப்பொருள் உன் ஆத்மாவைத் தீண்டாது; அவர்கள் செய்த செயல் அவர்களைத்தான் பாதிக்கும். உன் எண்ணங்கள் உன்னைப்

பாதிக்கும்; உன்னே ஒரு செயல் துன்புறுத்துகிறதென்று எண்ணுங் காலத்தில், அந்த எண்ணத்தை மாற்றிக் கொள்ள முயற்சி செய். கோபம் தானுகவே போய்விடும். மற்றெருவன் செய்த பிழை உன் ஆன்மாவைத் தீண்டாது. அது உனக்கு ஒரு தீமையும் விளேவிக்காது. மற்றவர்கள் செய்த தீங்குகளால் நீ ஒரு திருடனுகவாவது, துஷ்டனுகவாவது போய்விடுவாயா?

எட்டாவது: எதை நீ தீங்காக நினேத்து வருகிருயோ, அதைக் கண்டு சினங்கொள்வதும் வருந்துவதும் அதைவிடப் பன்மடங்குத் தீங்கு உனக்கு.

ஒன்பதாவது: அன்பே வெற்றியடையும். அதை எதுவும் வெல்ல முடியாது. ஆனுல் உண்மையான அன்புக்குத் தான் அந்த வல்லமை. வெறும் நகைப்புக்கும் நடிப்புக்கும் அந்தச் சக்தி கிடையாது. உன் உள்ளத்திலுள்ள அன்பு குறையாமல் சமயம் வாய்த்தபோது இன்சொல்லால் புத்தி கூறிவந்தால் எவ்வளவு வெறுப்புக் கொண்டவனும் உன்னே என்ன செய்யக் கூடும்? அவன் தீங்கிழைத்த போதெல்லாம் "தம்பீ, வேண்டாம். நாம் கூடப் பிறந்தது எதற்கு? நீ செய்வது என்னேப் பாதிக்காது. அது உனக்கே தீங்காகும்" என்று அவனுக்குச் சொல்லுவாய். இதை அவனுக்கு உண்மை அன்புடன் மனத்தில் எவ்விதக் கசப்புமின்றிப் பரிகாசமும் பழிச்சொல்லும் இல்லாமல் அவனுக்குச் சொல்லி வழிகாட்ட வேண்டும். பிரசங்கம் செய்வது போலாவது பக்கத்தில் நின்று கேட்பவர்கள் உன்னேப் புகழ்வதற்காகவாவது உபதேசம் செய்ய வேண்டாம். தனியே நின்று ஆன்மாவுடன் ஆன்மா சம்பாஷிப்பது போல் பேசுவாய்.

இந்த ஒன்பது விஷயங்களேயும் தெய்வம் தந்த வரங்களாக மதித்து நினேவில் வைப்பாயாக. உயிருள்ள போது மனித தர்மத்திற்கு இசைய வாழ முயல்வாய். மனிதர்கள் மீது சினம் கொள்ளக் கூடாது. அதுபோலவே அவர்களேப் பொய்யாகவும் புகழ வேண்டாம். இரண்டும் தீங்கிழைக்கும். இரண்டும் அபகாரமாகும்.

சினம் கொள்வது ஆண்மையாகாது. பொறுமையும் இன்சொல்லுந்தான் ஆண்மை. அதுவே வீரம். சினம் கொள்பவன் ஆற்றலும் தைரியமும் இல்லாதவன். எந்த அளவுக்கு மனம் கலங்காமல் இருக்கிருயோ, அந்த அள வுக்குச் சக்தி யுண்டாகும். ஆண்மை யற்றவனே துயரப் படுவான். அவனே சினங்கொள்வான். துயரமும் சினமும் கொள்பவன் கஷ்டத்தைத் தாங்கி நிற்க மாட்டான்.

பத்தாவதாக, இதையும் மனத்தில் வைத்துக் கொள் வாய். முதியற்றவர்கள் பிழை செய்வது இயல்பு. அவர் கள் பிழை செய்யாமல் இருப்பார்களென்று எதிர்பார்ப்பது உன்மத்தமாகும். மற்றவர்களிடம் அவர்கள் மதியீனமாக நடந்து கொள்ளும்போது அதைப்பற்றி நீ வருத்தமடைவ தில்லை. உன்னிடம் மாத்திரம் அவர்கள் வேறு விதமாக நடப்பதாக எதிர்பார்ப்பது பெருங் குற்றமல்லவா?

164. உன் உடலில் கலந்து நிற்கும் பூதப்பொருள் களில், நெருப்பும் வாயுவும் மேலே சென்று மறைந்து போகும் இயல்புடையனவாயினும் உன் உடலை விட்டுப் பிரியாமல் இட்ட இடத்தில் அவை நிற்கின்றன. அவ்வாறே நீரும் மண்ணும் கீழே சென்று நீருடனும் நிலத்துடனும் கலந்து போகாமல் உன் உடலில் அவைகளின் இயல்புக்கு மாருய் நிற்கின்றன. இவ்வாறு பூதப்பொருள்களெல்லாம் எந்தக் கருமத்திற்கு எந்த இடத்தில் வைக்கப்பட்டிருக் கின்றனவோ, அவ்விடத்தில் நின்று அக்கருமத்தை நடத்து கின்றன. உடலினின்று உயிர் தங்கிக் கலைந்து போகும் நாள் வரையில் தங்கள் இயல்பைத் தடுத்துக் கொண்டு பரம்பொருளின் ஆட்சிக்கு அடங்கி நிற்கின்றன. இப்படி யிருக்க உன் புத்தி மாத்திரம் ஏன் சொல்லுக்கு இணங்கா மல் வருந்துகிறது? தனக்கு இட்ட இடத்திலேயே இருக்க மாட்டேன் என்கிறது? பூதப்பொருள்களைப் புறப்பொருள் தாக்கும். மனதுக்கோ புறப்பொருள் தாக்காமல் தன் தருமத்திற்கு இசைந்து நடக்கும் சுதந்திரம் கொடுக்கப்பட் டிருக்கிறது. ஆயினும் தருமத்தில் நிற்காமல் மாருகச் செல்

-கிறது. இதுதான் வியப்பு. அநீதியைச் செய்வதும் அடக்க -மின்மையும் பயமும் தெய்வத்தின் அதிகாரத்தை மீறி நடப் -பதேயாகும். நேர்ந்த ஒரு சம்பவத்தைக் கண்டு துக்கப் -படும் மனம் தனக்கு வேலையைச் செய்யாமல், தெய்வத்தின் அதிகாரத்தை மறுப்பதாகும். பொறுமையும் பக்தியும் சத்தியமும் ஆன்மாவுக்கு இன்றியமையாத கடமையாகும்.

165. உனக்கு எழுதப் படிக்கத் தெரிந்தால்தான் பிறருக்கு எழுதப் படிக்கக் கற்றுக் கொடுக்கலாம். பல நாட்கள் சிக்ஷைக்கு உட்பட்ட பின் அல்லவோ பிறருக்குச் சொல்லித் தரமுடியும்? நல்வாழ்வு போதிப்பதும் இவ் விதமே. எழுத்தறிவு புகட்டுவதைவிட நல்வாழ்வு புகட்டு -வது எளிதல்ல.

166. நீ எதற்காக வருத்தப்படுகிறாய்? உனக்கு வேண் -டியதை யெல்லாம் எளிதில் அடையலாம். கழிந்ததை மறந்துவிடு. வருவன வெல்லாம் தெய்வத்தின் ஆதீன மென்று அதைப் பற்றிய கவலையை ஒழி. நீ கவனிக்க வேண்டிய காலம் நிகழ்காலமே. அதில் பக்தியும் நீதியும் கொண்ட வாழ்வை நடத்த முயல்வாயாக. பக்தி என்றால் உனக்கு நேர்ந்ததை யெல்லாம் மகிழ்ச்சியுடன் ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். தெய்வம் அமைத்த அமைப்பைச் சந்தோஷத்துடன் ஒப்புக் கொள்வதுதான் உண்மையான பக்தி. நீதி என்றால் உண்மையை மறைக்காமல் பேச வேண்டும். தருமம் தவறாமல் நடக்க வேண்டும். பிறன் ஒருவன் செய்த தவறு, அல்லது சொன்ன சொல், அல்லது நினைத்த எண்ணத்தைக் கருதி உன் செயல் வேறுபடக் கூடாது. உடலுக்கு என்ன நேர்ந்தாலும் உன் செயலும் எண்ணமும் பேச்சும் தர்மத்திலிருந்தும் உண்மையிலிருந்தும் தவறாமல் நிற்க வேண்டும். மரணம் நெருங்கியிருக்கிறது என்பதை அறிந்து ஆன்மாவின் நலத்தையே பெரிதாகக் கருதி, மற்றவர்களை யெல்லாம் பொருட்படுத்தாமலிருக்க வேண்டும். தருமத்திற்கு மாறாக நடப்பதே கேடு என்னும்-

ஒரு பயத்தை மட்டில் வைத்துக் கொண்டு மரணத்தைக் கண்டு பயப்படாமல் வாழ்வாய். அப்போது உன் ஜன்மம் பயன் பெற்றதாகும். எந்த சம்பவத்தைக் கண்டும் திகைக்க மாட்டாய். புறப் பொருளின்மேல் உன் மனத்தை நிறுத்த மாட்டாய். எந்த உலகத்தில் நீ ஒரு பகுதியாகப் பிறந் தாயோ அந்த உலகத்தினின்று வேறுபட்டுத் தேசப்பிரஷ்டனைப்போல் அலையமாட்டாய்.

167. மறைந்து நம்முடைய எண்ணங்களைத் தெய்வம் நேரில் காண்கிறது. தன்னிலிருந்து உண்டான ஆன்மாக் களுடன் தெய்வத்தின் உள்ளம் எப்போதும் கலந்து நிற்கும். நீயும் கவலையற்று அறிவுடன் வாழ விரும்பினால் ஆன்மாவை மறைக்கும் உடலை மறந்து உள்ளே நிற்கும் மெய்ப்பொருளைப் பார்க்கப் பழகிக் கொள்ள வேண்டும். உடலை மறந்து ஆன்மாவை நோக்கும் ஒருவனுக்குத் துணியும், மணியும் வீடும், மாளிகையும், புகழும், செல்வமும், அதிகாரமும் மற்ற நாடக வேஷங்களும் தாமாகவே மறைந்து போகும்.

168. பயனற்ற செயல் வேண்டாம். செய்வதெல்லாம் நற்பயனைக் கருதிச் செய். நற்பயன் என்பது ஜனங்களுக்கு உபகாரமாகும் தன்மை.

169. விரைவிலேயே நீ உடலைவிட்டுப் பிரிந்துவிடுவாய். இப்போது உன் முன் நிற்கும் பொருள்களில் எதுவும் சாசுவதமல்ல. எல்லாம் அழிந்துபோகும். பிரகிருதியில் ஒவ்வொரு பொருளும் உண்டாவதற்காகவே படைக்கப் பட்டிருக்கிறது.

170. உன்னைப் பொறுத்த மட்டில் உலகமெல்லாம் உன் எண்ணத்தைத் தவிர வேறில்லை. உன் எண்ணம் உன் சுதந்திரத்தில் முற்றிலும் இருக்கிறது. இந்த உண்மையை அறிந்து, உன் உள்ளத்தை அடக்கி ஆண்டு சாந்தியை அடைவாயாக.

171. துக்கம் வந்தபோது இவைகளை நினைவிற்குத் தந்துகொள்; எல்லாம் உலகம் நன்டைபெறுவதற்காகவே நடக்கின்றன. ஒருவன் செய்த பிழை அவனையே பாதிக்கும். உன்னைப் பாதிக்காது. புதிதாக ஒன்றும் இல்லை. இப்பொழுது உனக்கு நேரிட்டதைப்போல் முன்பும் நேரிட்டதே. இந்த க்ஷணத்தில் வேறு பலருக்கும் நேரிட்டிருக்கிறது. மானிடர் எல்லோரும் ஒரு குடும்பம். அவர்களுடைய உறவு மிக நெருங்கிய உறவாகும். அது உடல் சம்பந்தமல்ல. உயிருக்கு உயிருடனுள்ள பாந்தவ்யம். உடலில் நிற்கும் உள்ளமானது தெய்வத்தினின்று உற்பத்தியான பொருள். அது தேவாம்சம். உன்னுடையது என்பது ஒன்றுமில்லை. உடலும் மகனும், மகளும் உயிரும் கடவுளினின்று வந்த பொருள்கள். அவர்கள் எல்லோரும் அவருடைய பொருள்களேயாவார். சகல சுகமும் துக்கமும் விருப்பமும் உள்ளத்தில் உதிக்கும் எண்ணம் தவிர வேறு இல்லை.

172. கழிந்ததும் வருவதும் மனிதனுடைய காலமல்ல. தற்காலமே மனிதனுக்கு உரித்தான காலம். அதை அவன் வீணுக்குகிறான். தன்வசமில்லாத முதலிரண்டைப் பற்றி வருந்தியும் கவலைப்பட்டும் தன்வசமுள்ள காலத்தை வீணுக்குகிறான்.

173. எதைப்பற்றியாவது மிக்க கவலைகொண்டவர்களையும், கஷ்டப்பட்டவர்களையும், பெரிய புகழ் பெற்றவர்களையும், நினைத்துப் பார். அவர்கள் எல்லோரும் இப்பொழுது எங்கே? அவர்களுடைய பெருமையும் பகைமையும் இப்பொழுது எங்கே? புகையும் சாம்பலுமாய்ப் போன ஒரு கதைதான். அக்கதையைக் கூடச் சிலர்தான் சொல்லுகிறார்கள். அதுவும் விரைவில் மறக்கப்படும்.

174. பல விஷயங்களைப் பற்றிக் கவலைப்படுவதில் என்ன பயன்? கடவுளுக்கு அடியணுகி நீதியும் அடக்கமும் கொண்டு வாழ்வதல்லவோ பெருமை? இவ்வாறு பக்தி

கொண்ட வாழ்வை அடக்கத்துடன் வாழவேண்டும். அடக்கம் உள்ளத்தில் இருக்க வேண்டும். புறத்தில் அடக்கங்காட்டி உள்ளத்தில் அகம்பாவம் கொண்டு இருப்பது அகம்பாவத்திலும் பெரிய அகம்பாவம்.

175. தெய்வம் தெய்வம் என்று சொல்கிருயே, தெய்வத்தை எங்கே கண்டாய் என்று கேட்பார்கள். தெய்வத்தைத் தெய்வத்தின் செயல்களால் கண்ணுலேயே காணலாம். நம்முடைய உயிரைத்தான் நாம் கண்ணுல் பார்க்கிருேமா? ஆனுல், நாம் அதை உண்டென்று எண்ணி, அதையே பெரிதாக மதித்து ஒவ்வொரு செயலிலும் அதற்குச் சேவை செய்யவில்லையா? அப்படியே தெய்வத்தையும் அதன் செயல்களினுல் எனது அனுபவத்தில் சதா பார்த்து வணங்குகிறேன்.

176. வாழ்வைக் காப்பது விவேகம். எப்பொருளிலும் காரியம் எது? காரணம் எது? என்று பார்த்து நியாயமாக நடந்து சத்தியம் பேசி வந்தால் சோர்வை பிறழாமல் வாழ்வு நடக்கும்.

177. ஒரு சூரியனுடைய ஒளி எங்கும் பரவி நிற்கிறது? சுவரும் மலையும் பல பொருள்களும் குறுக்கே நின்ருலும் வெளிச்சம் ஒன்றே. அவ்வாறே பல்வேறு பொருள்களின் உருவங்கள் தனித்தனியே நின்ருலும் எல்லாம் ஒரு பிரகிருதிப் பொருள். பலப்பல உயிர்களாகப் பிராணிகள் பிரிந்து பிரிந்து நின்ருலும் அனைத்தும் ஓர் உயிரே. பல ஆன்மாக்களாகக் காணினும் சர்வ வியாபகமான பரமாத்மாவே பல்வேருகக் காண்கிறது. எல்லாவற்றுள்ளும் ஒரே பரம்பொருள்தான் ஊடுருவி விளங்குகிறது.

178. காலம் எல்லையற்றது. அதில் உனக்கு மிகச் சிறிய பாகம் கிடைத்திருக்கிறது. பெரிய பிரபஞ்சத்தில் உன் உடல் எத்துணைச் சிறிய பாகம்? பரமாத்மாவின் அளவு என்ன? அதில் நீ எத்துணை அற்ப பாகம்? நீ நட்க்

கும் நிலமுங்கூட மகா பெரிய உலகத்தில் எவ்வளவு சிறிய பாகம்? பராசக்தியின் எண்ணத்தை நிறைவேற்றுவதே வாழ்வு. மற்றவையெல்லாம் அற்பம்.

179. உள்ளத்தைப் பரிசுத்தமாக்கிப் பயன்படுத்துவதே பெருமை. அதில்தான் சகல நற்பயனும் உண்டு. மற்றவை அனைத்தும் நிலையற்றவை. வெறும் புகையாய்ப் போகும்.

180. நீ இவ்வுலகத்தினின்று ஐந்து வருஷம் முன்பு போனால் என்ன? பின்பு போனால் என்ன? எந்தச் சக்தி உன்னை உண்டாக்கிற்றோ, அந்தச் சக்தி உன்னைப் போ என்கிறது. இதில் என்ன குற்றம்? நாடகத் தலைவன் நடிகனைப் போ என்பதில் என்ன பிழை? "ஐயோ! நாடகம் முழுவதும் ஆடவில்லையே" என்பாய். நாடகம் முடியவில்லையென்பது உண்மை. ஆனால் முடியாத நாடகமே நாடகம். நாடகத்தலைவன் இட்ட முடிவே முடிவு. நாடகத்துக் காவது நாடகத்தின் முடிவுக்காவது நீ தலைவன் அல்லன். ஆகையால், கலங்காமல் உடலைவிட்டு நீங்குவாயாக. சாந்தி அடைவாய். தெய்வமே சரண்!

முற்றும்

